

МАТЮ РАЙЛИ

ПЛАШИЛОТО И АРМИЯТА НА

КРАДЦИТЕ

Част 5 от „Шейн Скофийлд - Плашилото“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2011

chitanka.info

„Толкова енергични са тези явления и толкова странно е поведението на мощните разряди, че често съм изпитвал страх, че самата атмосфера може да се запали...“

Никола Тесла,
изобретател

„МОР: Какво ще направиш? Ще прокараш широк път през закона, за да гониш дявола ли?

РОПЪР: Бих погазил всеки закон в Англия, ако трябва!

МОР: Нима? И когато последният закон падне и дяволът се обърне срещу теб, къде ще се скриеш?“

Робърт Болт, „Човек
на всички времена“

„Напоследък историята се развива твърде бързо, а добрите и лошите непрекъснато сменят местата си.“

Джеймс Бонд в
„Казино Роял“ на Иън
Флеминг

РАЗУЗНАВАТЕЛНО УПРАВЛЕНИЕ НА
МИНИСТЕРСТВОТО НА ОТБРАНАТА
РАЗЯСНИТЕЛЕН ДОКЛАД
КЛАСИФИКАЦИЯ: СТРОГО СЕКРЕТНО/САМО ЗА ЧЕТЕНЕ
АВТОР: РЕТЕР, МАРИАН (D-6)
ОТНОСНО: „АРМИЯТА НА КРАДЦИТЕ“
ИНЦИДЕНТ 1: 9/9

БЯГСТВО ОТ ЧИЛИЙСКИ ЗАТВОР

Първият инцидент е от 9 септември и е свързан с масово бягство на сто затворници от строго охранявания военен затвор във Валпараисо, Чили.

Преди зазоряване малка група тежковъоръжени мъже атакувала затвора, използвайки военни тактики и оръжия със заглушител. Операцията продължила по-малко от тридесет минути. Цялата охрана на затвора била избита.

Сред избягалите затворници са дванайсет бивши високопоставени членове на Comando de Vengadores de los Martires, Отмъстителите на мъчениците, дясна паравоенна група, занимавала се с отвличания и убийства по времето на Пиночет.

Преди да се оттеглят, нападателите оставили послание на портата на затвора:

АРМИЯТА НА КРАДЦИТЕ ИДВА!

Знакът бил нарисуван с кръвта на човек от охраната.

ИНЦИДЕНТ 2: 10/10

ОТВЛИЧАНЕ НА „ОХОТСК“

Един месец и един ден по-късно, на 10 октомври, руският товарен кораб „Охотск“ бил превзет от неизвестни лица край западния бряг на Африка.

Според товарителниците корабът е превозвал дървен материал, гориво и строителни материали за Зимбабве и първоначалното предположение било, че отвличането е дело на западноафрикански

пирати. По-късно обаче руснаците изпратили половината си атлантически флот да търси кораба.

Нашето проучване показва, че „Охотск“ всъщност е превозвал голяма оръжейна пратка, предназначена за режимите на три страни, на които е наложено ембарго. Товарът включвал:

- 310 автомата АК-47;
- 4,5 милиона 7,62 мм муниции за въпросните автомати;
- 90 гранатомета РПГ-7;
- 9 самоходни амфибийни зенитноракетни комплекса „Стрела-1“, всеки с по четири ракети земя-въздух 9М31;
- 18 джипа с монтирани тежки картечници;
- 9 торпедни установки, всяка с по четири торпеда АПР-3Е;
- 2 миниатюрни подводници МИР-4 ДВСС (дълбоководен спасителен съд).

На борда на кораба имало десетчленен отряд от руските специални части Спецназ.

Присъствието на въпросния отряд прави много малко вероятно отвличането на „Охотск“ да е дело на африкански пирати. Последните обикновено са бедни рибари, които нападат товарни кораби с цел получаване на откуп, и неизменно бягат и при най-малкия признак за военно присъствие на борда.

За разлика от тях похитителите на „Охотск“ са знаели точно какво е имало в трюмовете му и са били достатъчно добре обучени, за да се справят с група опитни руски десантчици.

До момента местоположението на „Охотск“ остава неизвестно.

ИНЦИДЕНТ 3: 11/11

ОБИР В ГЪРЦИЯ

В малките часове на 11 ноември германски самолет „Гълфстрийм“ без означения, превозващ девет милиарда евро от Германия за Гърция, изчезнал от небето над Северна Гърция.

Парите в брой на борда на самолета били последният транш от финансовата помощ за страната.

Останките от машината били открити на следващата сутрин. Един от членовете на екипажа е изчезнал безследно; останалите трима били застреляни от упор в главата.

Парите липсвали.

Върху вътрешните стени на самолета бил открит символът, открит на портата на чилийския затвор — кръг с вписана в него буква А с думите: „АРМИЯТА НА КРАДЦИТЕ БЕШЕ ТУК!“.

ИНЦИДЕНТ 4: 12/12

АТАКА СРЕЩУ БАЗА НА МОРСКИ ПЕХОТИНЦИ В ПРОВИНЦИЯ ХЕЛМАНД, АФГАНИСТАН

В малките часове на 12 декември голям отряд от над сто тежковъоръжени мъже атакувал отдалечена междинна и снабдителна база на американски морски пехотинци в Южен Афганистан.

Атаката била проведена прецизно, умело и със смазващо превъзходство; всички двадесет и двама инженери и техници в изолираната база били убити.

Изглежда, целта на нападателите не е била избиването на американски военен персонал, а намиращата се в базата летателна техника.

Нападателите отвлекли четири щурмови хеликоптера АХ-1 „Кобра“ и два В-22 „Оспрей Уорбърд“ на Морската пехота (единият бил натоварен с осем контейнера арктическа/планинска екипировка, предназначена за бойни действия в зимни условия в Афганистан).

Върху стените на една от палатките нападателите изрисували познатия символ над думите „ВЕСЕЛА КОЛЕДА ОТ АРМИЯТА НА КРАДЦИТЕ, АМЕРИКАНСКИ БОКЛУЦИ!“.

ИНЦИДЕНТ 5: 1/1

ВТОРО БЯГСТВО ОТ ЗАТВОРА (ДАРФУР)

Малко след полунощ на 1 януари временен затворнически лагер на ООН в района Дарфур в Судан бил нападат от въоръжени маскирани мъже.

Сто и двама затворници, описвани като „революционни бойци, ислямистки активисти и нарконаемници“ от няколко африкански страни, били освободени и изведени от затвора. Цялата охрана, с изключение на двама души била избита.

Двамата оцелели съобщили, че атакуващите използвали различни руски оръжия и два американски щурмови хеликоптера „Кобра“. Нападателяте евакуирали многобройните бежанци с два В-22 „Оспрей“ с маркировка на Морската пехота на САЩ.

Преди да заминат, те изписали със спрей върху стената на затвора „АРМИЯТА НА КРАДЦИТЕ ТОКУ-ЩО СТАНА ОЩЕ ПОСИЛНА...“.

ИНЦИДЕНТ 6: 2/2

БОМБЕН АТЕНТАТ В МОСКВА

Зрелищното унищожаване на луксозен двайсет и два етажен жилищен блок в Москва на 2 февруари беше добре отразено от журналистите.

Медиите обаче останаха в неведение за графитите, открити на всяка стена на паркинга до разрушената сграда — стотици вписани в кръгове А, изрисувани със спрей.

ИНЦИДЕНТ 7: 3/3

ИЗТЕЗАВАНЕ НА АМЕРИКАНСКИ ДЪРЖАВЕН СЛУЖИТЕЛ

Малко след полунощ на 3 март малка група неидентифицирани лица нахлула в дома на бившия министър на отбраната в Джорджтаун, убила двамата му бодигарда и отвлякла възрастния мъж.

Министърът бил открит полумъртъв от двама ранобудни туристи в парка Рок Крик, завързан за устройство за мъчения.

Бил е давен.

Следният символ бил открит изрязан на гърдите му:

По време на разследването министърът показал симптоми на силен шок и непрекъснато крещял: „Пазете се от Армията на крадците! Пазете се от Армията на крадците!“.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Седемте представени по-горе инцидента очертават в мрачни детайли появата на нова, необвързана с конкретна държава организация, наричаща се Армия на крадците.

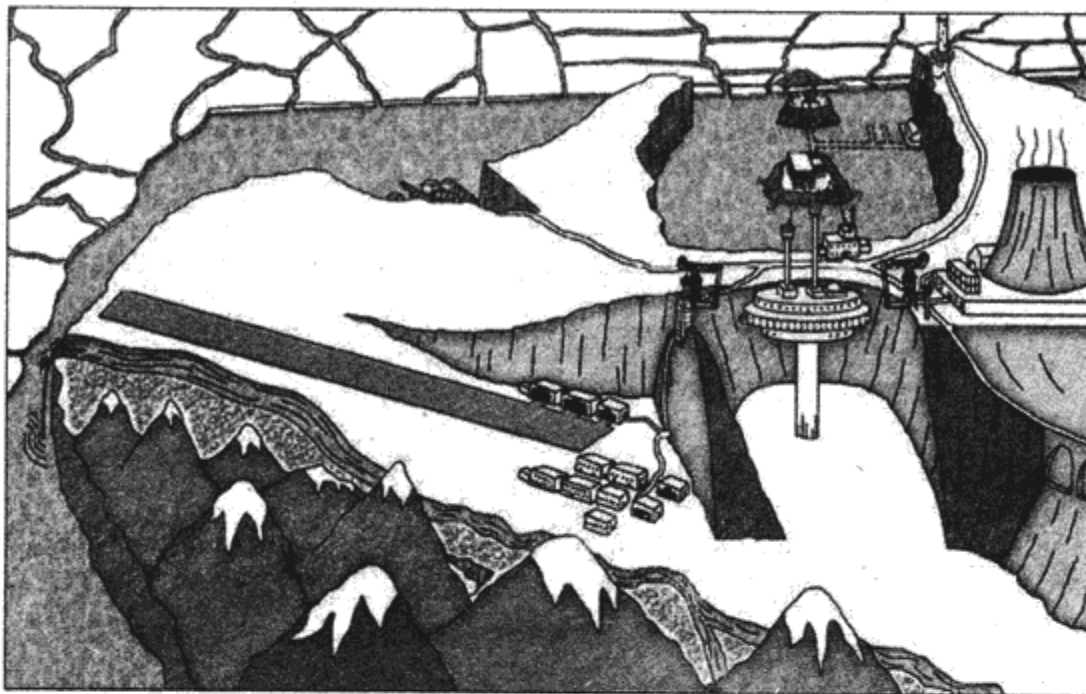
Не е известно къде е седалището ѝ и какви хора членуват в нея.

Знаем следното: това е организация на военно обучени индивиди, сдобила се през последните седем месеца със значително количество оръжие, човешка сила и финанси.

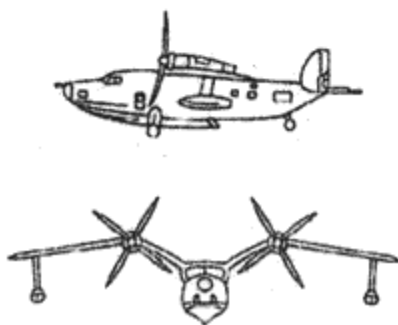
Засега организацията не е показала никакви религиозни или културни мотиви за агресивните си действия. Все още не знаем каква е движещата сила зад тази „армия“.

Тя обаче иска да бъде забелязана.

Организацията е изпълнявала по една операция месечно през последните седем месеца, като числото от месеца съвпада с неговия номер. Несъмнено целта е да забележим този модел и трябва да го имаме предвид, тъй като утре е 4 април...

**БАЗАТА НА ОСТРОВ ДРАКОН,
ВЪЗДУШЕН ПОГЛЕД ОТ ЮГ**

ПРОЛОГ

ОСТРОВЪТ НА ДРАКОНА

Остров Змей
Северен ледовит океан
4 април, 05:00

Самолетът се втурна напред по пистата, преследван от ожесточен автоматичен огън, след което рязко се издигна и се понесе над безкрайната ледена шир на Арктика, простираща се до хоризонта на север.

Пилотът, шейсетгодишният учен д-р Василий Иванов, знаеше, че няма да стигне далеч. Малко след излитането видя как двата джипа-амфибии „Стрела-1“, всеки с по четири ракети земя-въздух 9М31, набират скорост по пистата зад него, за да заемат позиции за стрелба.

Разполагаше с около трийсет секунди, преди да го изтрият от небето.

Самолетът на Иванов беше грозен „Бериев“ Бе-12, стара браква от 60-те. Преди много години, когато бе наборник във Военновъздушните сили на СССР, Иванов беше летял точно с този модел, преди да забележат таланта му в областта на физиката и да го прехвърлят към Дирекцията за специални оръжия. Неотдавна беше седял като пътник в ледения отсек на самолета и си беше помислил, че са си лика-прилика с машината. И двамата бяха застаряващи работни кончета от отминала епоха, които продължаваха да теглят товара си — „Бериев“ беше стар, забравен самолет, използван за превозване на стари, забравени екипи като неговия, до стари, забравени бази на север; Иванов беше също толкова стар, а буйният му мустак в стил доктор Живаго посивяваше с всеки изминал ден.

Освен това изобщо не си беше представял, че отново ще управлява „Бериев“; пристигането на екипа му на острова обаче, нямаше нищо общо с плана.

Десет минути по-рано, по време на нощния полет от сушата, „Бериев“ направи бавен кръг над остров Змей, затънтено парче суша зад Полярния кръг.

Средно големият полупланински остров Змей (или остров Дракон) навремето бе един от пазените в най-дълбока тайна обекти в СССР, наред с центрове за ядрени изследвания като Арзамас-16 в Саратов и комплекси за биологични оръжия като института „Вектор“ в Колцово. Сега масивните му постройки дремеха, поддържани от редуващи се малобройни екипи като този на Иванов от Дирекцията за специални оръжия. Иванов и дванайсетте момчета от специалните части идваха за осемседмичната си смяна по охрана на острова.

Когато пристигнаха, всичко изглеждаше нормално.

С отминаването на зимата ледът около Змей беше започнал да се разпуква, когато Арктика видя слънце за първи път от месеци. Огромният замръзнал океан, продължаващ на север към полюса, приличаше на огромно пано опушено стъкло, по което са удряли с чук — безброй пукнатини се разпълзяваха всички посоки.

Студът обаче не бързаше да си отиде. Комплексът на Змей си оставаше покрит с тънък слой скреж.

Въпреки това представляваше невероятна гледка.

Поразителната централна кула на базата беше запазила футуристичния си вид, макар да бе построена преди три десетилетия. Висока колкото дващестетажна сграда, тя приличаше на летяща чиния, кацнала върху масивен бетонен стълб. Две по-стройни малки островърхи кули бяха кацнали върху основния диск наред с ниския стъклен купол на командния център.

Грамадната структура се извисяваше над центъра на острова като някакъв сигнален фар от космическа ера. На изток от нея се издигаха два огромни комина. За разлика от изтънчената грация и финес на кулата, от комините лъхаше единствено на груба сила и мощ. Бяха същите като охладителните кули, които можеха да се видят на атомните централи, само че два пъти по-големи.

Голямата и оживена навремето база показваше обичайните признаци на минимално обитаване; само тук-там се виждаха светещи точки — по офисите, постройките на охраната и по самия диск.

Това беше и крепост. Добре защитен от конструкцията и от ландшафта, малък отряд като този на Иванов можеше да отблъсне

всяка атака. За превземането на остров Змей бе нужна цяла армия.

Когато самолетът стигна до острова и направи кръг над него, Иванов видя от мястото си постоянния стълб пара, който излизаше от комините и се издигаше високо в небето, преди да бъде отнесен на юг. Това бе странно, но не и повод за тревога; най-вероятно екипът на Котски изпускаше натрупалата се пара от геотермалните тръби.

След кацането екипът от специалните части слезе от самолета и пое към хангара, където стоеше самият Котски и им махаше с ръка. Иванов се задържа в самолета с един млад редник, който имаше за задача да носи новия уред за лазерна комуникация „Самовар-6“.

Това малко забавяне спаси живота им.

Момчетата от Спецназ се намираха наред пистата и бяха напълно открити, когато бяха покосени от внезапен автоматичен откос от невидими нападатели, които явно бяха устроили засада.

Иванов се метна на мястото на пилота, призова уменията си от миналото и форсира двигателите, за да се пръждоса от това място — и в момента бягаше от остров Змей.

Иванов включи радиостанцията и извика:

— Дирекция! Дирекция! Тук Страж две...!

Ушите му се изпълниха със статичен шум.

Заглушаваха спътника.

Опита земната система. Без резултат. Същото положение.

Задъхан, Иванов се обърна и грабна „Самовар“ от мястото зад себе си. Новото устройство трябваше да работи на остров Змей. То представляваше лазерно-оптична предавателна система, осигуряваща защитен контакт със спътника си не чрез радиовълни, а с помощта на насочен лазер. „Самовар“ беше разработен специално за заобикалянето на обичайните техники на заглушаване.

Иванов стовари високотехнологичния предавател на таблото, насочи лазера му нагоре към небето и го включи.

— Дирекция, тук Страж две! Обадете се! — извика той.

Отговорът не закъсня.

— Страж две, тук Дирекция. Криптиращите протоколи за система „Самовар шест“ още не действат. Предаването може да бъде засечено...

— Няма значение! На Змей има някой! Чакаха ни и нападнаха екипа ми веднага щом слезе от самолета! Избиха всички по пистата! Успях да отлети и в момента съм под обстрел...

Докато казваше това, Иванов отново видя парата, издигаща се от огромните комини на острова, и кръвта му се смрази.

„Света Богородице!“

— База — каза той. — Направете УВ-четири скенер на атмосферата над Змей. Мисля, че онези, които са на острова, са задействали атмосферното устройство.

— Какво са...?

— От охладителните кули излиза пара.

— Господи!

Иванов понечи да каже още нещо, но внезапно „Бериев“ беше улучен отзад от зенитна ракета 9М31, изстреляна от някоя „Стрела“. Кърмовият отсек на стария самолет се изпари за миг и машината се понесе надолу.

След няколко секунди „Бериев“ се удари в леда и никой повече не чу нито дума от Василий Иванов.

Сигналът му за тревога до руската Военна дирекция на сигналите обаче беше чул от друг слушател.

Шпионски спътник КХ-12 „Импрувд Кристал“ на Националната разузнавателна служба на САЩ.

Съобщението беше свалено и декодирано от автоматична система според стандартните протоколи (руски военни сигнали се прехващаха непрекъснато), но когато в едно и също предаване бяха засечени ключовите думи *змей*, *ув-4 скенер* и *атмосферно устройство*, съобщението бе незабавно препратено на най-високите кръгове от Пентагона.

Ситуационна зала на Белия дом

Вашингтон, окръг Колумбия

3 април, 16:45 (45 минути по-късно)

05:45 (4 април) на остров Змей

— Няма значение! На Змей има някой!

Гласът на Василий Иванов кълтеше в просторното подземно помещение. Военен преводач превеждаше думите му на английски.

Президентът на Съединените щати и неговият екип за отговор на кризисни ситуации слушаха в ледено мълчание.

— Чакаха ни и нападнаха екипа ми веднага щом слезе от самолета! Избиха всички по пистата!

ЕОКС се състоеше от генерали и адмирали от Сухопътните, Военноморските и Военновъздушните сили, президентския съветник по национална сигурност и висш персонал от Националната разузнавателна служба, Централното разузнавателно управление и Разузнавателното управление на Министерството на отбраната. Единствената жена в помещението беше представителят на РУМО, заместник-директор Алиша Гордън.

— Успях да отлетя и в момента съм под обстрел...

Зад компютърната конзола седеше младият анализатор от НРС Лукас Боулинг.

— База. Направете УВ-четири скенер на атмосферата над Змей. Мисля, че онези, които са на острова, са задействали атмосферното устройство.

Боулинг изключи записа.

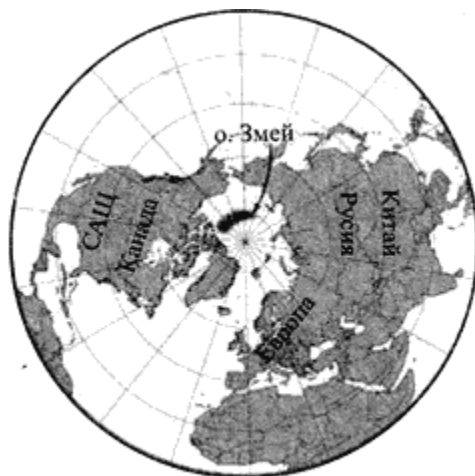
— Какво е УВ-четири скенер и направили ли сме го вече? — попита генералът от Сухопътните сили.

Съветникът на президента по националната сигурност, бившият генерал от Морската пехота Доналд Харис, поясни:

— УВ-четири е част от светлината, която е невидима за човешкото око, четвъртата степен на ултравиолетовия спектър.

— Разполагам със скенера, сър — обади се Боулинг и хвърли поглед към президента. — Но ако позволите, преди да ви го покажа, бих искал да ви върна малко назад. След като получихме този запис, НРС провери повторно всички сателитни снимки от Арктика за последните два месеца с УВ-четири подложка. Това е съставно изображение, получено от шест широкоспектърни разузнавателни спътника, показващо горните слоеве на атмосферата в Северното полукълбо в УВ-четири спектъра, както са изглеждали преди шест седмици.

На екрана се появи сателитна снимка:

Изображението показваше Северното полукълбо, гледано от Северния полюс. Виждаха се Северният ледовит океан и по-големите островни вериги Свалбард, Земята на Франц Йосиф и Северна земя, а също така Европа, Русия, Китай, Япония, северната част на Тихия океан, САЩ и Канада.

Едва забележимото плътно и тъмно петънце започваше от мъничък остров недалеч от полюса. Приличаше на пушек, но в действителност бе прозрачно, макар да излизаше черно през ултравиолетовия филтър.

Началната точка на петното бе означена като „остров Дракон“.

— Както казах, снимката е направена преди шест седмици — обясняваше Боулинг. — На нея се вижда малко петно газова материя, изпускана от стар съветски оръжеен лабораторен комплекс в Арктика, известен като остров Змей, или остров Дракон.

— Прилича на облак прах като при изригването на оня вулкан в Исландия, който неотдавна спря полетите — отбеляза сухопътният генерал.

— Разпространението в атмосферата е много подобно, но не става въпрос за същото явление — каза Боулинг. — Онзи облак се състоеше от частици вулканична пепел. Този е изключително фин газ, изпуснат в ниските и средните слоеве на атмосферата. Толкова е фин, че неопитният наблюдател, който го гледа с невъоръжено око, би го помислил за трептене на мараня. Както обаче виждате, облакът ясно се откроява в ултравиолетовия спектър. Това се дължи на съставката му, получена от триетилборан, или ТЕБ. Съветските учени

експериментираха много с ТЕБ и съединенията му през седемдесетте и осемдесетте.

— Какво е това ТЕБ? Да не е някаква разпространявана по въздуха отрова? — попита флотският адмирал.

— Не, не е отрова. А нещо много по-лошо — обади се генералът от ВВС. — ТЕБ е леснозапалима смес, съхранявана в твърдо състояние. Най-общо това е ракетно гориво. Ние също го използваме. ТЕБ е пирофорично съединение, използвано като твърдо гориво за постояннотокови въздушнореактивни двигатели като тези на SR-71 „Блакбърд“. Когато се смеси с триетилалуминий, се използва в двигателите на ракетата „Сатурн V“.

— Това е едно от най-лесно горящите вещества, познати на човечеството — обясни на президента съветникът му по националната сигурност. — Гори с ярък, горещ и буен пламък.

Съветникът се обърна към представителите на РУМО и ЦРУ.

— Но доколкото знам, течният ТЕБ и вариантите му са стабилни, ако се съхраняват в хексанов разтвор. Мислех си, че руснаците го държат в хексанови цистерни.

— Държат го — каза заместник-директорът на РУМО. — В бази като тази. Само че базата на остров Дракон е различна. Тя е специална. Ако сведенията ни са верни, през осемдесетте онова място било същинска къщичка на ужасите — засекретен обект, в който съветските учени можели да правят каквото им скимне. И те скалпили някои доста сериозни играчки. Експериментални електромагнитни оръжия, месоядни буболечки, молекулярни киселини, експлозивни плазми, специални ядрени оръжия, хипертоксични отрови. През последните години на Студената война наред с всичко това остров Дракон станал център на съветските проучвания на разяждащи атмосферни газове от Венера, които са силно токсични и с които руснаците се сдобили благодарение на две от сондите си „Венера“. Смята се, че са успели да сменят някои от по-смъртоносните газове с ТЕБ.

— Изглежда, руснаците са искали да създадат стопяващ кожата киселинен дъжд, подобен на дъждовете в атмосферата на Венера, и да го изсипят върху Америка. Създават газов облак от ТЕБ, смесен с венериански газ, пращат го по въздушния поток над Тихия океан и при подходящи климатични условия в Америка започва да вали изгарящ кожата киселинен дъжд... Дори разположението на Дракон не

е случайно — островът се намира на върха на света, в началото на спиралните въздушни потоци. Всичко пуснато във въздуха над Дракон бързо се отнася към Европа, Южна Русия, а после към Китай, Япония и през Тихия океан до Америка. Същият въздушен поток отнесе вулканичната пепел от Исландия към Европа. Но главното е... — Заместник-директорът на РУМО замълча.

Залата се изпълни с напрегнато очакване.

— ... че руснаците не успяха да го осъществят на практика. Проектът за киселинен дъжд на базата на ТЕБ така и остана на фаза тестове. Вместо него Съветите съвсем случайно създадоха нещо много по-опасно. Във военните изследователски кръгове се носят слухове, че руснаците са намерили друго приложение за сместа между ТЕБ и венериански газове — и по-точно, да изпратят леснозапалимия облак в атмосферата и да го запалят с мощен катализиращ взрив, създавайки „атмосферно изгаряне“.

— Какво?

— Да запалят атмосферата. Науката в случая е съвсем проста и недвусмислена. За да има огън, трябва кислород. Подобно устройство довежда този принцип до неговата крайност; технически то се нарича термобарично оръжие или горивно-въздушна бомба, тъй като след запалването си експлозивът използва кислорода на въздуха като основно гориво. Оръжейните специалисти го наричат Тесла устройство, на името на великия Никола Тесла, който проектирал оръжие, способно да подпали цялата атмосфера. Подобно оръжие обаче изисква огромно количество газ в атмосферата и изключително мощно запалително устройство, създаващо невероятно високи температури, на практика нещо, доближаващо се до ядрено оръжие. Не смятаме, че Съветите са успели да създадат подобно устройство.

Покашляне.

Представителят на ЦРУ прочисти гърлото си и се обади за първи път от началото на срещата.

— Това — рече той — може и да не е съвсем вярно.

* * *

— Остров Дракон — каза представителят на ЦРУ — наистина беше една от най-шантавите издънки на Студената война. Да бъдем откровени. Онова там беше най-напредничава наука без никакви спънки, без етични или други граници. На Дракон най-добрите физици на руснаците можеха да работят с най-екзотичните и опасни вещества, известни на човека, включително и с онези венериански проби, за които споменахте. И всичко с една цел — да създадат нови форми на смърт. Остров Дракон беше перлата в короната на Дирекцията за специални оръжия на Съветската армия. Учените не само избутваха пределите, а понякога ги прекриваха. Дракон беше тяхната Зона петдесет и едно, Лос Аламос и Плъм Айланд, взети в едно. Но когато през деветдесет и първа Съветският съюз се разпадна, програмата на остров Дракон бе прекратена. Само че нещата, които бяха събрали там, бяха *толкова* екзотични, че унищожаването им пораждаше повече въпроси, отколкото отговори. И затова оттогава руснаците изпращат там само минимални екипи, които просто да поддържат осветлението, така да се каже, да са сигурни, че стабилните твърди вещества няма да се превърнат в нестабилни течности и че съставките, които трябва да се пазят при температура абсолютна нула, ще си останат на абсолютна нула. Иначе казано, остров Дракон *си остава* къщичка на ужасите.

Представителят на ЦРУ се обърна към президента.

— И мой неприятен дълг е да ви съобщя, сър, че руснаците наистина са построили Тесла устройство и го държат там. Наричат го „атмосферно оръжие“ и е двустепенно. Първата степен е изпускането на леснозапалим газ през два огромни отдушника на Дракон; втората е експлозивният катализатор, който запалва газа. Въпросният катализатор най-общо представлява квазиядрен експлозив, съставен от вътрешно ядро нечист уран двеста трийсет и осем, наричан още „кървав“ или „червен уран“ поради характерния му плътен цвят. Червеният уран не е толкова силен и радиоактивен, колкото пречистения ураниев оксид, но несъвършената му атомна структура го кара да реагира с ТЕБ много по-интензивно, отколкото би го направил обикновен ядрен взрив; всъщност обикновена атомна бомба не би запалила облака.

— Сферата червен уран е малка, приблизително колкото топка за голф — продължи той. — Поставете я в стандартен берилиев имплозивен детонатор като онези, които има в обикновените атомни

бомби, след което я изстрелвате с ракета в газовия облак. Взривът е достатъчно горещ, за да запали газа и да даде началото на верижна реакция с нажежен до бяло киселинен пожар, който се понася по Северното полукълбо и подпалва самата атмосфера. Все едно да запалиш бензин с кибритена клечка, само че в случая получаваш огнена буря с глобални размери.

Президентът поклати невярващо глава.

— Кой може да създаде подобно нещо? Унищожил ли Северното полукълбо, ще унищожил и самите тях.

— Всъщност, сър, целта е била *точно* тази — отвърна заместник-директор Гордън от РУМО. — Подобно устройство се нарича оръжие на „изгорената земя“ — оръжие, което да използваш, след като си *изгубил* войната. Когато разбират, че губят Втората световна война, германците започват да се оттеглят, като изгарят всичко след себе си. Идеята е, че щом така или иначе ще претърпят поражение, противникът да не спечели нищо с победата си.

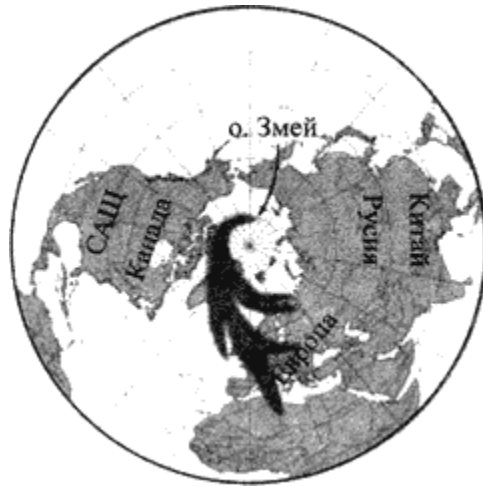
— Само че това оръжие не просто изгаря тяхната страна, но заличава цялата северна половина на Земята — отбеляза президентът.

— Точно така, сър — каза Гордън. — Господин президент. Ако някой е превзел остров Дракон и е задействал Тесла устройството, тогава да, имаме проблем, но изглежда сме го засекли навреме. Който и да се намира на острова, ще трябва да изхвърля леснозапалим аерозол в атмосферата в продължение на *седмици*, ако иска оръжието да постигне някакъв ефект.

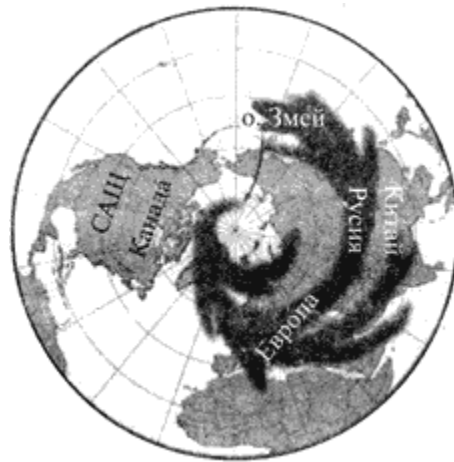
В ситуационната зала се чуха облекчени въздишки.

Боулинг от НРС обаче преглътна с мъка.

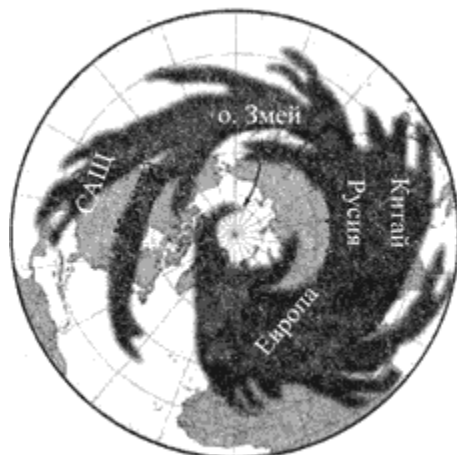
— В такъв случай едва ли ще поискате да видите това. — Той натисна бутон на лаптопа си и на екрана се появи ново изображение. — Тази снимка е направена преди четири седмици.

— А тази преди две.

— Последната снимка е направена преди четирийсет и пет минути, след като засякохме сигнала за тревога на господин Иванов.

— Мътните да го вземат... — изпъшка някой.

— Исусе Христе...

Навъсеният облак беше плъзнал по цялото Северно полукълбо на грозна издължена спирала и покриваше всяко по-голямо парче суша в горната половина на света. Приличаше на петролно петно, замърсяващо планетата, с тази разлика, че се разпространяваше в атмосферата. Образът на омърсената Земя стоеше злоецо пред смаяните лица на екипа за отговор на кризисни ситуации.

— Онзи, който е превзел остров Дракон, е изпомпвал запалителен газ в продължение на почти шест седмици — каза Боулинг. — Изхвърлили са го в атмосферата и въздушният поток се е погрижил за останалото. Цялото Северно полукълбо вече е покрито с този газов облак.

В същия момент в залата забързано влезе млад асистент и подаде на заместник-директора на РУМО някакъв лист.

Гордън прочете написаното и рязко вдигна глава.

— Господин президент. Това е от руската ни подслушвателна станция. Засекли са спешно съобщение от началника на Дирекцията за специални оръжия в Саров до руския президент в Москва. Текстът гласи:

„Господин президент,

Остров Дракон е овладян от неизвестни лица.

Анализът на сателитните данни показва, че от известно време, вероятно от около четирийсет и един дни,

има изхвърляне на газ в атмосферата над острова.

Отдалеченият анализ потвърждава, че шест от урановите сфери на Дракон се подготвят за употреба. Подготовката отнема приблизително двацет часа и е започнала преди около седем часа.

Разполагаме с пет часа да попречим на неизвестния противник да задейства атмосферното оръжие.“

Гордън свали листа.

В залата се възцари гробно мълчание.

Президентът погледна часовника на стената. Беше 17:00, или 6:00 на Дракон.

— Да не искате да ми кажете, че след пет часа неизвестно кой ще задейства някакво си супероръжие, което ще подпали атмосферата на цялото Северно полукълбо?

— Точно така, сър — отвърна Гордън. — Имаме пет часа да спасим света.

Президентът стана.

— Веднага ме свържете с руския президент...

Вратата на ситуационната зала рязко се отвори. Млад майор от Военновъздушните сили се втурна вътре.

— Господин президент! Руснаците току-що изстреляха междуконтинентална балистична ракета от Омск в Сибир! Насочва се към цел в Северния ледовит океан, някаква отдалечена островна база. Използват ядрено оръжие срещу един от собствените си острови!

Кремъл

Москва, Русия

По същото време, в подобна подземна зала в Москва, руският президент и неговият екип за отговор на кризисни ситуации наблюдаваха в реално време полета на ракетата, следен от спътник.

Мигаща точка показваше ядрения връх на МКБР, носещ се право към остров Дракон.

— Поражение след четири минути — обяви операторът на конзолата.

Точката пълзеше бавно към Дракон.

В помещението цареше мъртвешка тишина.

Погледите на всички бяха приковани към екрана.

— Три минути до... *момент!* Ракетата променя курса си. Какво, по дяволите...?

— Какво става? — остро попита руският президент.

— Ракетата. Тя... обръща. Връща се към силоза си...

В ситуационната зала на Белия дом президентът и екипът за отговор на кризисни ситуации гледаха на подобен екран как руската ракета се връща по обратния си път.

— Нима се *връща* към мястото, от което е изстреляна? — попита президентът. — Защо?

— Проникнали са в насочващата система на ракетата... — зловещо обяви Алиша Гордън.

— Кой го е направил?

— Онзи, който е на остров Дракон.

— Възможно ли е изобщо подобно нещо?

— Ние можем да го направим — отвърна Гордън.

— И по всичко личи, че онези на Дракон също го могат.

Руският президент гледаше с ужас как мигащата точка на екрана се носи обратно към мястото на изстрелването си.

Операторът на конзолата до него заговори напрегнато в микрофона си:

— Ракетен контрол Омск, слушайте! *Връща се към вас!*... Не, виждаме я! Подайте команда за самоунищожение... Как така не отговаря...?

Секунда по-късно мигащата светлина достигна началната си точка и връзката с Омск прекъсна.

Последвалото ужасено мълчание бе нарушено от оператора на съседната конзола.

— Господин президент, имаме сигнал от остров Дракон.

— Изкарай го на монитора — нареди руският президент.

Големият екран оживя. На него се появи мъж, обърнат към обектива, с кичозни слънчеви очила като на Елвис Пресли и камуфлажна арктическа канадка.

Качулката на канадката покриваше главата му. В комбинация с очилата това означаваше, че от лицето му се виждаха единствено носът и брадичката, но дори тези малки части бяха характерни — от лявото ухо надолу по челюстта се спускаше ужасна ивица изгорена от киселина кожа. Мъжът приличаше повече на побъркана рок звезда, отколкото на терорист.

— Добро утро, господин президент — спокойно каза мъжът на безупречен руски. — Бих могъл да ви кажа името си, но какъв е смисълът? Наричайте ме Господаря на анархията, Генерала на Армията на крадците, Императора на унищожението, Херцога на разрухата, както ви се хареса. Моята славна свирепа армия, моята Армия на крадците, този съюз на вбесените, гладуващите, обезправените и бедните, надига глава. Тя е кучето, умиращо от глад пред портата на господаря, което вече няма да гладува. Сега е време вие, господарите, да си понесете отговорността. Аз съм инструментът на тази разплата.

— Моята армия от прокудени държи малкия ви гаден остров и смятаме да използваме ужасното му оръжие. Както несъмнено знаете, мога да засека и осуетя всеки удар, насочен срещу мен. Насочващите системи на ракетите ви са груби и лесни за овладяване. Можете да сте сигурни, че следващата изстреляна срещу мен ракета ще бъде пренасочена не към силоза ѝ, а към най-близкия по-голям град. Същото се отнася за всяка друга страна, която се осмели да стреля срещу мен. И изобщо не помисляйте да пратите бомбардировач или антитерористични части. Ще засека и сваля всеки летателен апарат, който се доближи на осемстотин километра от остров Дракон. — Замълча за миг. — Господин президент, и двамата знаем за оръжието, с което разполагам. Вместо да си губите времето да изстрелвате ракети срещу мен, извикайте свещеник и потърсете мир с вашия господ. Така ще оползотворите по-добре безценните няколко часа, които ви остават. Да живее анархията!

Екранът потъмня.

Ситуационна зала на Белия дом

Президентът тресна телефона. Току-що бе разговарял с руския си колега.

— За подход по въздуха не може да става и дума, а руснаците не разполагат с отряди, способни да стигнат за пет часа до Дракон по вода — каза той. — А ние? Имаме ли някакви части в района? Някой, който е достатъчно близо, за да стигне дотам незабелязано, по вода или под леда, в рамките на пет часа, и да не допусне използването на оръжието?

— Съжалявам, сър. Военновъздушните сили нямат подобни части в района — каза представителят на ВВС.

— Нито ние, сър — поклати глава генералът от Сухопътните сили.

— Ние имаме, сър — каза представителят на ВМС. — Отряд тюлени в подводница на около седемдесет морски мили североизточно от острова. Айра Баркър и момчетата му. Провеждат учение в арктически условия. Яки, наблизно и напълно екипирани. Могат да стигнат дотам за около три часа.

— Обадете им се — нареди президентът. — Обадете им се веднага и им кажете да действат. Да саботират, извадят от строя или унищожат всичко или всеки, но да не позволят задействането на онова устройство. И докато пътуват към Дракон, изпратете по-голям отряд, който да стигне по-късно, ако тюлените успеят някак да забавят всичко това.

Представителят на Морската пехота се беше дръпнал в ъгъла и говореше по кодиран телефон. Прекъсна връзката и се обърна към президента.

— Сър. Има също... ами...

— Какво? Какво?!

— Разполагам с малък екип, който прави изпитания там, на лагер върху леда на около сто и шейсет километра от острова. Няколко морски пехотинци, човек от Агенцията за изследователски проекти към Министерството на отбраната и неколцина цивилни изпълнители, които изпробват ново оборудване в екстремни климатични условия. Не е точно щурмови екип, но все пак е нещо, пък и са наблизно.

— Кой им е шефът? — попита президентът.

— Капитан Скофийлд, сър. Позивна Плашилото.

— Плашилото? — повтори президентът и си спомни името. — Същият, за когото разговарях с френския президент преди няколко месеца? *Американският гражданин*, за чиято глава френските военни са обявили награда?

— Същият, сър. Онази френска история е основната причина в момента да е в Арктика. На два пъти изпратиха ударни екипи да го убият, докато се намираше на остров Парис. И двата пъти се отърва. Искахме да го предпазим и затова го пратихме на север с изпитателния екип.

Генералът от Морската пехота знаеше, че има и други причини, но не смяташе, че точно сега е времето да ги споделя.

Президентът направи кисела физиономия.

— Помолих френския президент да отмени наградата и знаете ли какво ми отвърна той? Каза ми: „Мосю, ще се съглася с исканията ви за финансова политика, търговия, за Афганистан и дори за Иран, но няма да отменя тази заповед. Този човек уби френски войници, унищожил френска подводница и потопил френски самолетносач. Френската република няма да намери покой, докато е жив“.

Поклати глава.

— Обадете се на това Плашило. Пратете го след тюлените със същата заповед — саботаж, изваждане от строя, унищожаване. Кажете му да направи всичко по силите си, но да спре тази лудост.

ПЪРВА ФАЗА

ВДИГАНЕ ПО ТРЕВОГА

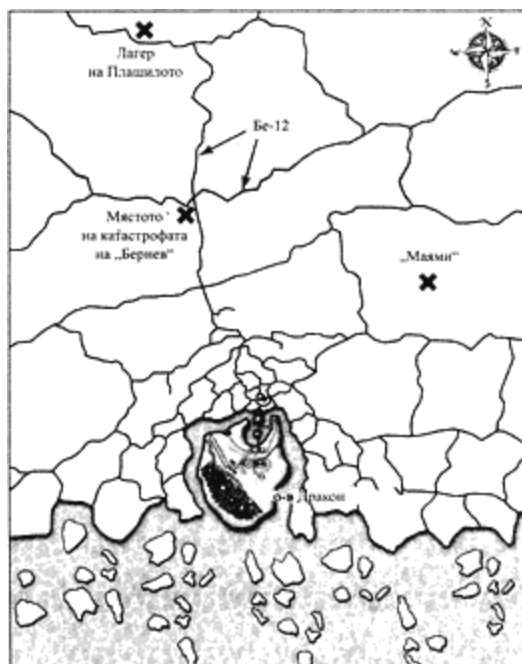
„Студената война между САЩ и СССР ще бъде запомнена като най-продължителния период на военна лудост в историята на човечеството. Тогава бяха създадени оръжия с такава разрушителна мощ, че след една евентуална война за победителя не би останал свят, на който да живеее.“

Ричард Уенрайт,
„Студената война“
(Лондон, Орион,
2001)

Остров Дракон
4 април, 08:30

Остров Дракон и районът северно от него

Арктически ледове

4 април, 08:30

2 часа и 30 минути до крайния срок

Двете щурмови лодки летяха по тесния канал с ледени стени.

Плъзгаха се със скорост около петдесет километра в час благодарение на последния си модел инжекционни двигатели и подобни на куршум корпуси, разработка на Агенцията за изследователски проекти към Министерството на отбраната. И макар първата лодка да оставяше разпенена следа в спокойните води на тесния проход, двигателят ѝ едва се чуваше.

Лодките представляваха прототипни ЩДПС, Щурмови десантни превозни средства — малки и бързи, предназначени да доставят бързо и тихо американски войници до враждебни брегове. Приличаха малко на „Зодиак“, само че бяха по-източени, с изключително тънки надуваеми пръстени, които стърчаха малко над ватерлинията. Лодките не бяха въведени в употреба и все още се намираха в изпитателна фаза.

На подобната на мотоциклетна седалка на първата лодка седеше капитан Шейн М. Скофийлд от Морската пехота на САЩ.

Беше на около трийсет и пет, висок метър и осемдесет, със сурово изсечено лице и черна коса. Обикновено я държеше късо подстригана и се бръснеше, но след седем седмици в Арктика косата

му бе пораснала и челюстта му бе покрита с гъста четина. Скофийлд имаше пронизващи сини очи и може би щеше да мине за красив, ако не бяха двата ужасни белега, които се спускаха вертикално през тях, по един на всяко око. Белезите бяха причина за оперативния му прякор — Плашилото.

Това бяха рани от минала мисия, която бе претърпяла неприятен обрат, мисия от времето, когато Скофийлд беше пилот от въздушното крило на Морската пехота. Свален на вражеска територия, той бе заловен и измъчван, като очите му бяха разрязани с бръснач. Благодарение на хирурзите вълшебници бе запазил зрението си, но му бе забранено да лети, така че премина сухопътна квалификация и започна да се изкачва нагоре по офицерската стълбица на Морската пехота, докато не застана начело на елитния Разузнавателен отряд.

Днес, както обикновено, Скофийлд криеше увредените си очи зад заоблените огледални очила, специално проектирани за военните от „Оукли Балистикс“. Долната половина на лицето му беше скрита зад шал в стил Джеси Джеймс, който го предпазваше от снежинките и яростно шибация вятър.

В компактната задна част на първата лодка имаше трима пътници — млад морски пехотинец и двама цивилни членове на изпитателния екип.

Втората лодка се управляваше от заместника на Скофийлд и негов верен приятел, оръжейник сержант Джина Нюман с позивна Майка или Мамчето.

Бе висока метър осемдесет и пет, с напълно обръсната глава и внушителна яка физика и позивната ѝ нямаше нищо общо с някакви особени майчински инстинкти. Беше просто гален вариант на „Мамка ти“. В задното отделение на щурмовата ѝ лодка имаше двама души — морски пехотинец и още един цивилен изпълнител.

Бяха минали малко повече от два часа, откакто Скофийлд и изпитателният му екип получиха спешното съобщение от Вашингтон за ситуацията на остров Дракон. Заедно с него по кодираната връзка пристигна и пакет цифрови документи.

Сред тях имаше видеозапис на разговор на руския президент с мистериозния мъж, който бе овладял острова и се представяше за водач на група, наричаща се Армията на крадците, доклад от някоя си Ретер от РУМО, в който се съобщаваше за седем инцидента с

участието на въпросната армия, карта на остров Дракон и координатите на сваления „Бериев“ Бе-12, който пръв бе вдигнал тревогата.

Получиха също и кратък документ със заглавие „Действие на атмосферното оръжие“, който ги запознаваше със съставните части на инсталацията на остров Дракон — двата комина, които изхвърляха газа, шест малки сфери червен уран и ракетите, изстрелващи сферите в газовия облак. Най-общо казано, ако можеха да унищожат или саботират някой от трите елемента (преди сферите да бъдат загреети до работна температура), можеха да осуетят употребата на оръжието.

Плашилото не беше особено впечатлен — щом комините бяха бълвали газ цели шест седмици, разполагаха всъщност само с другите две възможности. Макар че като се замислеше още малко, може би имаше и друг начин...

Погледна картата на острова и реши да не рискуват.

Остров Дракон беше естествена крепост. Бреговете му представляваха отвесни стометрови скали и единствените две места, където сушата се спускаше полегато до водата (отдавна изоставено китоловно селище от 19 в. и пристанище за подводници), бяха защитени с всевъзможни огради, стени, картечни гнезда и наблюдателни кули. Имаше и трета точка на достъп — три малки островчета, сгущени в и около залива в северната част на Дракон, но този маршрут можеше да се охранява с такава лекота, че беше безполезен.

С две думи, остров Дракон беше идеален за защита и същински ад за евентуалния нападател. Дори сравнително малък гарнизон можеше да задържи цяла армия седмици наред.

Тъкмо си мислеше за намесата на тюлените, когато от „Маями“ дойде кодиран сигнал на УДВ. Подводницата вече се беше насочила към Дракон и щеше да пристигне цял час преди Скофийлд и хората му.

Последва много кратък еднозначен разговор с командира на тюлените — грубия, но опитен специалист Айра Баркър — Айрънбарк.

— Само стой и гледай, Плашило. Ще се погрижим за това — каза Айрънбарк.

— Ако изчакате само час, ще ви настигнем и ще дойдем с вас — отвърна Скофийлд. — Така де, дори не знаем колко хора има на онзи

ос...

— Няма да чакам, и момчетата ми със сигурност не се нуждаят от помощта ти — заяви Айрънбарк. — Виждал съм подобни гадости и преди. Ако ще и хиляда да са, някакви си размахващи пушки мутри не могат да се сравняват с напълно обучен екип тюлени. Така че го казвам веднъж и няма да повтарям. *Стой настрана, Плашило*. Отиваме на онзи остров и ще застреляме всеки изпречил ни се. Не искам ти и умниците ти да ни се пречкате. Пък и с какво разполагаш, с двама морски пехотинци и шепа очиларковци от някой научен панаир ли?

— Имам седем души. Четирима морски пехотинци, включително и мен, и трима цивилни.

— Което означава, че ще си толкова от полза, колкото пръдня в асансьора. *Цивилни*, боже мой. Защо не оставите спасяването на света на експертите и не си останете в топлите палатки?

— Ами самолетът? — не отстъпваше Скофийлд. — Онзи „Бериев“, с който започва всичко това? Не трябва ли да го проверите, преди да действате? Пилотът може още да е жив, може да разполага с по-добра информация за неутрализиране на устройството...

— Майната му на самолета, майната му и на пилота. Вече имам план на острова и зная достатъчно, за да обезвредя оръжието. Онзи пилот не може да ми помогне.

— Е, в такъв случай аз ще го проверя.

— Чудесно. Направи го. Не ми пука. Чувал съм за теб, Плашило. Чувал съм, че си *инициативен*, което ще рече непредсказуем. А аз не обичам непредсказуемите хора. Прави каквото си искаш, само не ми се пречкай, ако не искаш да получиш някоя дупка от куршум. Ясно?

— Ясно.

— Айрънбарк, край.

Връзката прекъсна.

И ето че сега Плашилото и малкият му екип се носеха на юг през плетеницата канали в леда към разбития „Бериев“ Бе-12 на Василий Иванов.

Седем седмици в арктически лагер

Март — април

Как Шейн Скофийлд, бивш командир на първокласен разузнавателен отряд, се озова в Арктика с малък екип учени, е история, която сама по себе си заслужава да се разкаже.

През годините двамата с Майка бяха минали през много неща заедно — мисия в Антарктида, при която защитаваха отдалечена американска полярна станция от френски и британски специални части, онази история с бившия президент и една тайна база в пустинята в Юта на име Обект 7 и, разбира се, лова на глави, при който организация на име Великолепната дванайсеторка беше определила награда от 18 милиона долара за главата на Скофийлд.

Именно при последния случай приятелката на Скофийлд лейтенант Елизабет Гант — Лисицата, бе заловена и брутално екзекутирана — и то единствено с цел да се подиграят на Скофийлд. И макар в крайна сметка Скофийлд да бе успял с мисията си, цената на победата бе ужасяваща.

Някои властимащи смятаха, че историята го е довела до предела на психологическата издръжливост и дори го е прекършила. В един момент от мисията се носеха слухове, че се опитвал да отнеме собствения си живот. Дори Майка се бе питала дали някога ще види онзи Скофийлд, когото познаваше преди това.

Но след четири месеца траур, писан като отпуска за възстановяване от стрес, той се беше обърнал към шефовете си в щабквартирата на Морската пехота в сградата на Военноморските сили в Арлингтън и бе заявил, че е готов да се върне на работа.

Предвид опасенията за душевното му състояние (и опасенията на някои морски пехотинци, че може да им се наложи да работят с него), той бе назначен първо като преподавател в учебния център на Морската пехота на остров Парис в Южна Каролина.

Мнозина видяха в това назначение обида за един връл и кипял воин като него, но всъщност мястото се оказа чудесно.

Тъй като бе бивш командир на разузнавателния отряд, новобранците в школата на морските пехотинци на остров Парис попиваха всяка негова дума. И Скофийлд се оказа великолепен учител — безкраен източник на знания, невероятно търпелив, винаги готов да работи до късно с някой новак, който не схваща напълно материала. Учениците му го обожаваха.

Всички в щабквартирата на Морската пехота обаче знаеха, че това са глупости. Просто никой не искаше да връща Плашилото толкова бързо на активна служба. (Макар да *имаше* слухове, че като увреден и следователно заменим водач бил изпратен на една особено кървава мисия на остров в Тихия океан, известен като Адския остров. Никой обаче не можеше да потвърди тези слухове, а самият Скофийлд не им обръщаше никакво внимание.)

След това дойде първият опит за покушение на французите.

Бяха го причакали една неделна вечер пред ресторант в Бофор, където беше отишъл да вечеря с дядо си — двама агенти на ГДВС (Главната дирекция за външна сигурност), надяващи се да приберат обявената от френските военни награда от 5 милиона евро за Плашилото.

Скофийлд ги забеляза как се спотайват от другата страна на улицата и по-късно как вървят след него и дядо му към близкия паркинг. След като отиде до стълбите на паркинга, той бързо заобиколи, излезе им в гръб и успя да ги обезоръжи и обезвреди.

Сега френските агенти бяха в специално отделение на Левънуърт, запазено за защитени затворници. Въпреки собствените си престъпления обитателите на Левънуърт бяха проявили особен патриотизъм, когато научиха за чужденците, опитали се да видят сметката на американски морски пехотинци. Двамата французи бяха посрещнати доста топло в затвора.

Вторият опит последва шест месеца по-късно.

Случи се на безлюден черен път на няколко километра от остров Парис, докато Скофийлд шофираше по късните часове. Други двама френски агенти настигнаха колата му и откриха огън. Последва кратка престрелка, която завърши, когато Скофийлд стреля назад със своя „Дезърт Игъл“ и уби седящия на мястото до шофьора, след което изтика колата на нападателите от един мост и прати втория френски убиец в блатото долу.

Шофьорът оцеля. По-късно го видяха да седи на стъпалата на централата на ГДВС в Париж, целият в тиня, закопчан с белезници и с розова вратовръзка, вързана през устата му. На челото му с маркер беше написано: „Това е ваше“.

Въпреки срещата на четири очи между новия американски президент и френския му колега по темата французинът категорично

отказа да отмени наградата за главата на Скофийлд.

И така се стигна до това назначение.

Морската пехота се нуждаеше от опитни бойци, които да изпробват ново оборудване в екстремни условия. В изпитанията трябваше да участват и учени от Агенцията за изследователски проекти към Министерството на отбраната, прочутата АИОП, както и частни изпълнители. Трябваше да обикалят най-различни краища на света — изпепеляващи пустини, непроходими джунгли и брутално студената Арктика — за да изпитат новите прототипове на оръжия, палатки, броня и превозни средства.

Естествено, Морската пехота едва ли би искала да изпрати най-големия си талант на мисия като тази, но по мнението на началството назначението подходеше идеално на Плашилото — душевно наранен, вероятно непредвидим, и мишена на отмъстителна чужда държава. Мисията щеше да запълва времето му и да го държи настрана от неприятностите.

Скофийлд нямаше нищо против Арктика.

Тук беше тихо и спокойно, а по това време на годината дори красиво. Винаги бе идеално утро — слънцето се мъкнеше покрай хоризонта, без да залязва и без да се издига нагоре, къпейки ледената равнина в зрелищна хоризонтална светлина. Вярно, беше зверски студено, но въпреки това прекрасно.

Освен това имаше и чудесен екип.

Осем души и един робот.

* * *

През последните седем седмици, сгушен в лагера си от сребристи палатки, екипът на Скофийлд се справяше доста добре — толкова добре, колкото могат да се справят осем човешки същества в почти смразяващи условия.

Благодарение на помощта на Майка.

С един изпепеляващ поглед тя можеше да затвори устата на всеки, който мрънкаше и се оплакваше. Но пък единственият от екипа, който донякъде се доближаваше до определението „проблематичен“,

беше старшият представител на „АрмаКорп Системс“ Джеф Хартиган, а характерният „поглед“ на Майка обикновено го караше да млъкне.

Естествено, Майка бе настояла да дойде тук. Дори главният комендант на Морската пехота не смееше да каже „не“ на Майка Нюман. След много години вярна и отлична служба тя можеше сама да избира назначенията си и отиваше там, където отиваше Плашилото.

„Защото съм неговата Мамка закрилница“ — обясняваше, когато я питаха защо го прави.

Другите двама морски пехотинци в групата бяха значително по-млади — младши сержант Били Томпсън Хлапето и ефрейтор Виторио Пузо, едър тип от италиански произход, който поради знаменитата си фамилия бързо се сдобил с прякора Марио.

Хлапето беше слабост на Плашилото. Макар да не беше надарен интелектуално (проваляше се на повечето писмени изпити), той компенсирал с желанието си да *бъде* по-умен. Освен това бе добродушен, малко перко и същински магьосник в уменията си да разглоби и сглоби почти всеки вид оръжие.

Марио, от друга страна, беше по-труден за харесване.

Той бе навъсен и кисел тип от Инженерния корпус и когато не работел, обикновено стоеше настрана. Много надарен механик, Марио отговаряше за поддръжката на различните превозни средства, които изпробваха.

Но подобно на Скофийлд, имаше причина Хлапето и Марио да се озоват в Арктика.

Те също бяха пречупени.

Хлапето бе оглушал с едното си ухо при инцидент при учение, така че не можеше да бъде назначен на действаща служба. А малко ровене от страна на Скофийлд разкри, че Марио бил заподозрян за изчезването на лично оръжие и автомобилни части на стойност над 20000 долара от склад на Морската пехота; не било повдигнато официално обвинение, но облаците се бяха съгъстили над него и някои гледаха на назначението му като на неофициално наказание.

Колкото до четиримата цивилни членове на екипа, ако питате Скофийлд, двама бяха страхотни, а другите двама — не чак толкова.

Зак Уайнбърг от АИОП беше типичният компютърен гений — на двайсет и девет, дългурест и хърбав, с огромни очила, които сякаш бяха предвидени за три пъти по-голяма глава.

Физик по специалност, той се бе озовал в АИОП благодарение на интересите си в областта на роботиката. Безнадеждно пристрастен към поредицата игри „Зов на дълга“ и всичко свързано с „Междузвездни войни“ и „Стар Трек“, той беше дошъл в Арктика, за да тества няколко нови изобретения на АИОП, най-важното от които бе малък робот за обезвреждане на бомби БРТЕ-500 или Бърти, както го наричаше Зак.

Бърти беше отговорът на АИОП на невероятните военни роботи като Пак-Бот, НОКЪТ и бойния му вариант на име МЕЧ.

— Само дето Бърти идва с някои екстри — каза Зак в деня, когато извади малкия робот от контейнера му. — За разлика от другите роботи, които се управляват дистанционно от хора, Бърти може да действа напълно независимо. Благодарение на чипа за изкуствен интелект, разработен от екипа ми в АИОП, той може да изпълнява устни заповеди, да се учи, и дори да преценява ситуацията и да взема тактически решения.

— Да взема тактически решения ли? — повтори Скофийлд.

За него малкият робот с неговите източени манипулатори за обезвреждане на бомби и странно изразителното „око“, монтирано на тънката шия, приличаше на някаква симпатична играчка. Машинката защъка напред-назад на четирите си тремави колелца и при нужда прибягваше до триъгълните си вериги, с чиято помощ можеше да изкачва стъпала и да преодолява други препятствия.

— Умно роботче е той и за такъв мъник е доста як — каза Зак. — Първоначално беше проектиран за обезвреждане на бомби, но аз магнах водната пръскачка и олекотих бронята му, замених цялата стомана със свръхлек титан. После го подсилих с някои *нападателни* свойства.

Докато говореше, Зак закрепил цев към оръжейния лафет на Бърти... и изведнъж малкият робот придобил съвсем различен вид — сега приличаше на играчка с голяма пушка.

— Към тях спадат четири вътрешни кръгли пълнителя, хранящи специално модифицирана олекотена 5,56-милиметрова картучница М249, горелка за прерязване на огради и бодлива тел, четири цифрови сателитни предавателя, камера с висока разделителна способност, която може да праща картина към базата, пакет за първа помощ, включващ диагностичен скенер и дефибрилатор, с които може да работи самият Бърти; а, щях да забравя — и четири от новите ни

хранителни дажби, ако случайно работещите с него хора огладнеят. И всичко това е в един пакет с тегло около двайсет и пет килограма, така че можеш дори да го вдигнеш и да го носиш, ако наистина ти се налага да се изнесеш бързо.

Скофийлд нямаше как да не хареса Бърти. Малкият робот следваше Зак из лагера като кутре — вярно, въоръжено с автомат кутре.

Майка обаче си имаше своите съмнения.

— Не знам. Откъде да сме сигурни, че някоя платка няма да изпуши и Бърти няма да открие огън по нас с това свое пукало?

— Бърти може да различава приятел и неприятел — отвърна Зак.
— Сканирах лицата ни и ги записах в паметта му с инструкции никога да не стреля по нас.

— Ехо? Да не би да си забравил ЕД-209 от „Робокоп“?

— Това е големият въпрос за роботизираните оръжия — каза Зак.
— Но Бърти работи триста часа, без да нарани никого, когото не би трябвало да наранява. Трябва да му се доверим. Хей, като стана дума за това... Бърти, сканирай капитан Скофийлд. Лице и инфрачервен профил, ако обичаш.

Роботът сканира лицето на Скофийлд, избибипка и обяви с механичния си глас:

— Сканирането завършено. Индивидът е идентифициран като капитан Шейн М. Скофийлд, Морска пехота на Съединените щати. Служебен идентификационен номер 256–3569.

— Запиши го като втори приятел, моля — каза Зак.

— Капитан Шейн М. Скофийлд е записан като втори приятел.

— Какво означава това? — попита Скофийлд.

— Бърти се нуждае от някого, когото да следва. Аз съм основният му приятел, поради което следва мен, но ако нещо се случи, ще му трябва втори приятел. Мисля, че това би трябвало да си ти.

— За мен е чест.

Скофийлд харесваше Зак. През спокойните вечери двамата играеха шах и по време на партиите Зак с увлечение обясняваше неща като пространство-време, скоростта на светлината и теорията за Големия взрив — телевизионното шоу и създаването на вселената.

На няколко пъти Скофийлд игра шах дори срещу Бърти. Малкият робот местеше фигурите с дългата си тънка ръка.

И печелеше всеки път.

Вторият цивилен, с когото Скофийлд се погаждаше, беше Ема Доусън, млад метеоролог от Националната администрация по океаните и атмосферата.

Ема приближаваше трийсетте, беше красива, подвижна и изключителен работохолик — почти непрекъснато разчиташе графики или работеше на лаптопа си. Беше дошла в Арктика да измери скоростта на разтопяване на полярния лед.

Красотата ѝ не остана незабелязана от всички млади мъже в екипа. Скофийлд беше видял как Хлапето и Марио — че дори и младият Зак — понякога я зяпат отнесено. Тя обаче рядко се откъсваше от работата си и Скофийлд се питаше дали това не е нарочна тактика — потопа се изцяло в работата, за да не ти се налага да се занимаваш с нежелани ухажори.

Последните двама цивилни от екипа най-често се държаха настрана.

Джеф Хартиган беше старши представител на „АрмаКорп Системс“, производител на щурмови и снайперистки карабини. От „АрмаКорп“ се опитваха да убедят Морската пехота да купи най-новата им карабина МХ-18, но военните настояваха за тестове в арктически условия, преди да се съгласят.

На четирийсет и осем Хартиган бе най-възрастният член на групата. Освен това вероятно беше единственият, който имаше някакъв по-важен статус в реалния свят. Поради това виреше високомерно нос и не го беше грижа за никого, когото смяташе за по-долу от себе си, което на практика включваше всички останали в лагера; изобщо не се интересуваше какво мислят другите за него, стига да записваха резултатите от тестовете на карабината. Като се изключат изпитанията, прекарваше повечето време в палатката си, далеч от другите; стигаше дори дотам да праща личния си асистент, също толкова надутия младши чиновник Чад, да му носи храната.

Като цяло тестовете вървяха добре.

Карабината на „АрмаКорп“ се представи безупречно в ледените условия (което направи Хартиган още по-непоносим), а Бърти бръмчеше наоколо, неуязвим за снега и скрежа, обезвреждаше

експлозивни и разбиваше ледени блокове с малката си, но изключително мощна картечница M249.

Новият антиексплозивен гел, произведен от австралийската компания ДСС, се представи идеално в студа — след като лепкавото вещество се нанасяше върху голям сандък, той можеше да издържи и най-силния взрив; опъна се дори на мощния пластичен експлозив РЕТ, донесен специално за изпитанията. По-дълго издържащите дихателни апарати и костюмите за студена вода работеха отлично, както и новите щурмови десантни превозни средства — някои се съмняваха дали клапаните на гумените им плъзгачи няма да замръзнат от ниските температури, но те издържаха чудесно.

Майка хареса новите ГУХ (Готови за употреба храни), които трябваше да опитат. Всяка дажба беше в пластмасова туба с размерите на голям маркер, така че се пренасяха изключително лесно. В тубите имаше желе на прах, високоенергийно протеиново блокче и три нови таблетки за филтриране на вода, които действаха великолепно.

— Желето има вкус на лайно — каза Майка, — но новите хапчета са направо супер. Най-добрата вода, която съм опитвала на терен, а не се посрах нито веднъж.

— Това винаги е било проблем с филтриращите таблетки — каза Зак. — Тези са на хитозанова основа и засега резултатите са чудесни. Хитозанът е естествен полизахарид, който се разтваря в тялото. Знаеш ли, че освен това е основна съставка на гела „Целокс“, който се използва при огнестрелни рани?

Майка вдигна ръка.

— Чакай малко, гений такъв. Оплетох се още при онова полизаха-нещо-си. Схващам. Става дума за изумително ново вещество, което ще промени начина ни на живот.

— Нещо такова — умърлуши се Зак.

Майка обаче проявяваше по-голям интерес към друго устройство, което тестваше Зак — нов високотехнологичен брониран налакътник.

АИОП разработваше устройството с надеждата то да стане стандартно оборудване на морските пехотинци и рейнджърите. Произведен от леки въглеродни влакна, предпазителят покриваше ръката от китката до лакътя и сред останалите неща имаше и LCD екран с висока резолюция.

— Екранът е предвиден да показва данни в реално време, видеосигнали и дори сателитни снимки на войника на терен — обясни Зак, докато двамата стояха пред палатките и го тестваха.

— Сателитни образи в реално време ли? — Майка си беше сложила налакътника и се взираше в малкия правоъгълен екран.

Зак се пресегна и докосна някакви икони по него. Екранът оживя и показа черно-бял образ на двама души, гледани право отгоре, застанали на сред гола бяла равнина до някакви шестоъгълни предмети.

— Добре, а сега помахай — каза Зак.

Мамчето помахна с лявата си ръка.

Едната от фигурите на екрана също помахна.

— Охо, това е наистина жестоко... — промълви Майка.

— Работи като сателитен телефон — обясни Зак. — Криптиран, разбира се. Но стига да имаш връзка със спътника, можеш да получаваш картина в реално време, данни, дори гласови сигнали. Не казвай на никого, но го конфигурирах така, че можеш дори да сърфираш в интернет.

Майка му се ухили.

— Знаеш ли, умнико, ние двамата с теб ще се окажем чудна партия.

Зак грейна.

Някои неща не успяха да преминат изпитания — например антиурсинният агент или „репелент против бели мечки“, както го кръсти Майка. Макар Зак най-прилежно да бе напръскал всички палатки, броня и водолазни костюми, тестовете се провалиха, тъй като през целия им престой нито една бяла мечка не доближи лагера (което накара Майка да заключи: „Ами значи действа, нали така?“).

А някои неща изобщо не работеха добре.

Новата версия на гранатомета „Предатор“ замръзваше, докато старият модел нямаше никакви проблеми. Сензорът за движение на бронирания налакътник отначало като че ли работеше добре, но към края започна да долавя някакъв голям движещ се обект, дълъг стотина метра, на по-малко от километър от лагера им.

Наоколо обаче нямаше нищо. Безкрайната ледена равнина, разкъсвана от разширяващи се пукнатини, се простираше до хоризонта, сурова и напълно пуста.

— Може да улавя косатки под леда — предположи Скофийлд. — Или дори някоя подводница.

— Не, това е *латерален* детектор. Той сканира средата хоризонтално, не надолу. Някакъв бъг е — оклюмало отвърна Зак. — Жалко. Но пък нали затова сме дошли тук, за да проверим тези неща.

* * *

Естествено, през седемте седмици в затънтения арктически лагер бяха имали добри и лоши дни, по някое спречкване или спорове за дребни неща.

Като например онзи път, когато Майка случайно обърка айфона на Зак със своя и реши да послуша музика.

— Проклет хип-хоп *боклук!* — възкликна тя и побърза да извади слушалките от ушите си. — Как изобщо можеш да слушаш това? Асансьорна музика.

— Защо не кажеш *ти* какво слушаш? — заяде се Зак.

— Музиката достигна върха през осемдесетте, млади ми приятелю. Хюи Луис и новините. Фийгъл Шарки. Ози Озбърн, който отхапваше главата на шибан прилеп *на живо на сцената*. Същото се отнася за филмите. Сериозно, от „Хищникът“ не е имало сериозен як екшън. Арни вилнееше. Ами Джеси Вентура Тялото? Господ е счупил кальпа, след като е сътворил Джеси Вентура. Днешните холивудски актьори без изключение са меки китки. Можеш ли да си представиш някоя днешна знаменитост да каже „Нямам време за кървене?“.

Зак трябваше да признае, че не може да си представи.

Все пак успя да я убеди да послуша малко друга модерна музика и накрая Майка си призна, че доста си пада по Лейди Гага.

— Хей, аз също съм свободна кучка! — възкликна, след като чу една нейна песен.

Друг път, докато седяха около газовия котлон в палатката, играеща ролята на столова, Хлапето каза:

— Майко, вчера видях една косатка да излиза за глътка въздух в една дупка в леда. Виждала ли си такова чудо?

Майка качи левия си крак на масата и дръпна крачола си. Кракът ѝ от коляното надолу се оказа протеза — сребристи пластини,

шарнири и хидравлика.

Зак се наведе напред.

— Това неръждаема стомана ли е?

— Титан — отвърна Майка. — Имам си го благодарение на една косатка, с която се срещнахме в Антарктида.

— Какво стана с косатката? — попита Хлапето.

— Умря — прозвуча безразличният отговор.

— Майка я застреля в главата — обясни Скофийлд.

— Застреляла си косатка в *главата*? — опули се Хлапето.

— Проклетата риба беше захапала крака ми. Какво друго да правя?

— Всъщност китовете не са точно риби, а... — започна Зак.

— Знам, че са бозайници! — срязва го Майка. — Господи, всички ми го казват. Но когато някой от тях те е спипал за крака и те тегли надолу, изобщо няма да ти пука, че са шибани бозайници, повярвай ми!

Скофийлд се ухили.

По време на дълги експедиции хората разговарят за много неща около лагерния огън и тази група не беше по-различна.

Обсъждаха политика, спорт, премахването на Осама бен Ладен и всякакви други теми.

Веднъж заговориха за напредъка на Китай. Това бе една от малкото вечери, когато Джеф Хартиган благоволи да се храни с групата и дори заговори доста въодушевено по темата.

— Направо не е за вярване, че само преди трийсет години Китай беше посмешнице за целия свят, затънтена селска страна — каза той. — А сега е истински двигател на света. *Милиард и триста милиона души*, повечето от които работят във фабрики срещу няколко долара на ден и произвеждат всички хладилници, играчки и музикални уредби. Сега в Китай има огромна средна класа, която иска всичко, което имаме ние на Запад — коли, айфони, последните писъци на модата. Китай е бъдещето за всеки бизнес в света като доставчик и като потребител.

Майка го погледна със съмнение.

— Но това не означава ли, че докато Китай се издига, други страни трябва да западнат? Мъжът ми Ралф е шофьор на камион. През

последните няколко години видяхме много от приятелите му, работещи по заводите, да остават на улицата — просто защото са честни, здраво работещи момчета, които не могат да се съревновават с евтината работна ръка на китайците. Производството, с което се занимаваха, се изнася отвъд океана.

— Така е устроен светът. — Хартиган сви рамене. — Появява се нова сила и старата запада. Америка е направила абсолютно същото с Англия през деветнайсети век — изпреварила я е с индустрия, земя и чисто човешки капитал. Сега Китай го прави с нас. И подобно нещо не може да се спре, освен ако не избухне тотална война.

— И какво да прави средният американски работник? Как ще си плаща ипотеката и ще осигури покрив за семейството си? — попита Майка. Не се опитваше да спори, а наистина искаше да научи отговора.

— Нищо не може да направи — отвърна Хартиган. — В подобни неща някой нещастен кучи син трябва да се окаже в ролята на губещ. Просто досега на средния американец не му се е случвало да бъде губещ. Но сега му се случва. И е по-добре да свиква, защото нищо не е в състояние да спре Китай.

Друг път се разгоря особено ожесточена дискусия, когато Зак, който бе типичен нюйоркски евреин, повдигна класическата тема около лагерен огън — „нацистката дилема“.

— Представи си, че си евреин в Германия през Втората световна война и се криеш в някоя крайпътна канавка с други двайсет евреи — каза той. — По пътя минава нацистка рота. Моментално залягаш и не смееш да мръднеш. В групата обаче има бебе, което започва да реве. Ако нацистите го чуят, ще избият всички ви. Някой предлага да задушат бебето, за да се спасят останалите. Какво ще направиш? Дали ще оставиш детето живо и ще обречеш всички останали, включително себе си, на смърт? Или ще го убиеш, за да спасиш двайсет души?

— Намираш картечница и избиваш нацистите — предложи Майка.

— Сериозно питам — рече Зак.

— Изборът е лесен, убиваш бебето — обади се Джеф Хартиган. — Благото на мнозинството е по-важно от живота на един човек, дори

на дете.

— Не съм съгласна — възрази Ема. — Убиеш ли бебето, ставаш отвратителен като нацист.

— Никога не бих убил невинен човек, за да спася собствената си кожа, да не говорим за бебе — включи се и Хлапето. — Просто не бих могъл да живея след това.

— А ти, капитан Скофийлд? — попита Зак.

Скофийлд ги изглежда един по един и спря погледа си върху Хартиган.

— За мен изборът също е лесен. Или всички оцеляваме заедно, или умираме заедно. Не изоставям нито един човек. И никога не бих жертвал свой подчинен, който е бавен, уморен или просто малко по-слаб от останалите. За една цивилизация се съди по това как се отнася към уязвимите.

— Бихте жертвали живота си за едно ревящо бебе? — изуми се Хартиган. — А също така и моя живот?

— Абсолютно и абсолютно. Но също така бих оказал ожесточена съпротива, преди да се стигне дотам.

Майка го тупна по рамото и го дари със звучна целувка по бузата.

— Ето затова, момчета, обичам да работя с Плашилото!

За щастие, имаше и някои по-леки разговори.

— Е, до края остава една седмица и трябва да кажа, че тази експедиция наистина ме разочарова — заяви Майка. — Хороскопът ми в „Космо“ отпреди два месеца твърдеше друго. — Тя измъкна измачкан лист, откъснат от някакво списание, и зачете: — „През идващите месеци ще срещнете огледалния си образ, представител на противоположния пол, който е вашият естествен партньор. Химията ще бъде неустоима. Ще хвърчат искри“.

— Нима четеш „Космо“? — не повярва Хлапето.

— Да, докато чакам реда си при зъболекаря. — Майка захвърли листа и заразглежда подчертано мъжете в палатката — Скофийлд, Хлапето, Марио и Зак. — Така де, я само се вижте. Като изключим неизменно красивия Плашило, който ми е като братче и не влиза в

играта, останалите сте отчайващо жалки представители на силния пол. Тук няма алфа-мъжкери.

— Хей! — засегна се Хлапето. — Аз съм...

— Ти, младежо, си още зелен. Зряла жена като мен се нуждае от зрял мъж — заяви Майка. — Е, може пък да е по-добре, че не срещнах мъжкия си огледален образ. Ралфи може да ревнува.

Ралф беше целият в татуировки, ходеше с тениски без ръкави и имаше ръце като на Попай моряка — от онези типове, за които се казва, че са солта на земята. Двамата с Майка бяха женени от години и Скофийлд знаеше, че тя го обича безумно.

Въпреки това една вечер тя го изненада.

— Не знам, Плашило — рече Майка. — Понякога се тревожа за нас с Ралфи. Оженихме се млади, а сега приближаваме четирийсетте и се познаваме много добре, може би *прекалено* добре. Вече няма загадка. Когато съм у дома, всяка вечер е едно и също — вечеряш, храниш кучетата, гледаш малко телевизия и завършваш с „Дейли Шоу“. Ралф е сладък, но понякога... не знам... Напоследък дори се караме за глупости, а никога досега не сме го правили.

— Ралф е легенда — отвърна Скофийлд. — Късметлийка си, че го имаш. Двамата сте създадени един за друг.

Разбира се, имаше и моменти, когато на човек му се налагаше да се махне от групата и да остане сам.

Скофийлд често се оттегляше в палатката си да почете, а в други вечери сядаше с налакътника на АИОП и си кореспондираше с Дейвид Феърфакс, приятел от Разузнавателното управление на Министерството на отбраната.

Криптоаналитикът Феърфакс, който вечно ходеше с тениска и кецове, беше помагал на Скофийлд в предишни мисии и двамата поддържаха връзка.

Вечерта преди обаждането от ситуационната зала на Белия дом Скофийлд включи устройството и видя, че е получил съобщение от Феърфакс:

ФФАКС: Имам новини около френския ти проблем.

Не след дълго двамата си пишеха по кодираната линия:

ПЛШ: Какво има?

ФФАКС: Според последните подслушвания на ГДВС миналия месец някой си агент „Ренар“ е помолил да се заеме с твоя случай.

ПЛШ: Помолил?

ФФАКС: Да. Поразрових малко. Според онова, което открих, Ренар е агент от Отдел М на оперативната част на ГДВС. М е френският еквивалент на Отдела за специални операции на ЦРУ. Занимават се с паравоенни мисии и са специализирани в премахване на цели без съд. Ренар никога не е работил със САЩ, така че не разполагаме с досие за него. Отличителни белези: татуировка от вътрешната страна на дясната китка, показваща броя на жертвите му. Дотук тринайсет.

ПЛШ: Благодаря за информацията.

ФФАКС: Няма защо. Пази се.

Скофийлд се загледа в екрана. Който и да си, когато за главата ти е определена награда, животът ти е постоянен стрес и безпокойство. А тази френска история така и не свършваше.

Дълго се взира в устройството, преди да го изключи.

Майка пък през последните седем седмици внимателно наблюдаваше Шейн Скофийлд.

Тя по-добре от всички други знаеше през какво бе минал той по време на онзи лов на глави, организиран от Великолепната дванайсеторка, и през месеците след това.

Беше стояла на онази шибана от дъжда скала на френския бряг, когато той бе опрял дулото на собствения си пистолет в брадичката си и едва не бе дръпнал спусъка. Именно тя го спря да не сложи край на всичко.

Скофийлд като че ли се справяше. Всъщност дори отново се усмихваше, макар и не много често. Но пък беше признал, че още не

може да спи добре. Имаше дни, в които виждаше торбички под очите му.

Майка знаеше, че от Морската пехота го бяха пратили на куп скъпи главознайковци. Психотерапевтите му бяха предложили антидепресанти, но той беше отхвърлил предложението. Беше готов да се подложи на всякакви други лечения — когнитивно-поведенческа терапия, психоанализа и дори няколко сесии хипнотерапия, но категорично отказваше хапчета. Нямаше особено високо мнение за психотерапевтите, освен за една дама от Балтимор, която беше намерил сам; за нея казваше, че е изключение. Но в крайна сметка сега изглеждаше повече или по-малко нормално.

Повече или по-малко.

Защото Майка знаеше, че Скофийлд никога няма да се оправи напълно.

Знаеше и защо не може да спи. Палатката ѝ беше до неговата и на няколко пъти го беше чувала да вика жално насън: „Лисица... не... не и с... гилотина... не... не!“.

После го чуваше как се събужда рязко и остава да лежи задъхан минута-две.

И накрая настъпи сутринта на обаждането от ситуационната зала на Белия дом.

Арктически ледове

4 април, 06:30

4 часа и 30 минути до крайния срок

В 06:30 сутринта Скофийлд свика цялата осемчленна група, четирима морски пехотинци и четирима цивилни.

Разказа им онова, което знаеше — че групировка, наричаща себе си Армията на крадците, е превзела остров Дракон и към 11:00 местно време ще бъде готова да използва някакво атмосферно оръжие. Ракетният удар се провалил и въздушните атаки имали малко изгледи за успех, поради което изпращат тях. Те са едната от само двете групи, намиращи се достатъчно близо да стигнат до Дракон навреме по вода.

— Армията на крадците ли? — повтори Майка. — Никога не съм чувала за тях.

— Като че ли никой не е — отвърна Скофийлд. — Поне досега. От Белия дом ни пращат цялата информация, до която могат да се доберат. Изглежда, че Военното разузнаване разполага с нещо, и от ЦРУ проверяват.

— Защо е забавянето на използването на оръжието? — попита Хлапето.

— Нужно е време за задействане на основния му елемент, някакви малки сфери уран. Още не са напълно готови. Затова разполагаме с този прозорец.

— Май ще правим всичко в последния момент, а?

— Именно — съгласи се Скофийлд. — Ще трябва да подготвим цялата си екипировка. След това ще ни трябват почти три часа само за да се доберем дотам. И самият остров е сериозно укрепен. Дори да ни посрещнат с отворени порти, ще ни е нужен сигурно час, за да влезем и да се доберем до оръжието навреме, за да го извадим от строя и да го унищожим. А хич не ми се вярва, че ще оставят вратата отворена.

Обърна се към четиримата цивилни — Зак, Ема, Хартиган и Чад.

— Четирима морски пехотинци не са достатъчни за това. Трябват ни колкото се може повече хора, така че ако сте съгласни да дойдете да помагате, ще ви взема на драго сърце. Искам обаче да кажа съвсем ясно още от самото начало — *не е задължително да го правите*. Никой от вас не е длъжен да идва. Ще бъдем втори екип — повтарям, втори, поддържащ екип, но ако основният отряд на тюлените не успее да се справи, ще трябва да се намесим ние. И ще е гадно.

— За да не си правите илюзии относно значението на „гадно“, ще обясня — това означава стреляне на месо, кървави рани, надробени кости и трупове пред очите ви. Така че ако не искате да дойдете, не е нужно да го правите и никой няма да ви вини за това. Но... — той вдигна пръст, — ако дойдете, ще искам нещо от вас — да се подчинявате на заповедите ми. Колкото безумни и шантави да ви изглеждат, в тях винаги ще има някаква логика. В замяна ви обещавам, че няма да ви изоставя. Ако бъдете заловени, ще се мъча да ви помогна, докато в тялото ми има дъх. Разбрахте ли? Добре. И така. Кой идва и кой остава. Говорете сега или не се обаждайте изобщо.

Групата се смълча.

Цивилните се взираха в трептящия пламък на газовия котлон в краката им и се мъчеха да вземат решение.

Накрая Зак преглътна с мъка и кимна.

— Аз идвам.

— Аз също — колебливо се обади Ема Доусън. — Макар никак да не ме бива с оръжията. Стреляла съм само веднъж в ранчото на чичо ми.

— Не се безпокой, миличка — нежно я успокои Майка. — Остани две-три минути насаме с мен и ще те направя същинска кучка от ада, досущ като мен.

— Това е нелепо — изсумтя Джеф Хартиган. — Какви шансове имате? Четирима морски пехотинци и някакви необучени цивилни срещу окопали се военни? Как ли пък не. Оставам тук, Чад също.

— Не, аз не оставам — тихо рече Чад. — Аз също тръгвам.

— Какво? — не повярва на ушите си шефът му и рязко се обърна към него.

Скофийлд също се обърна. Не беше очаквал подобна реакция от Чад.

— Казах, че тръгвам.

— Никакви такива — отсече Хартиган. — Оставаш тук с мен, а те да вървят да си трошат главите.

Асистентът поклати глава. Скофийлд се запита дали досега му се е случвало да се опълчва на шефа си.

— Съжалявам, господин Хартиган, но мисля, че трябва да направим нещо...

— Мислиш, че трябва да направим нещо — подигравателно го имитира Хартиган. — Стига глупости. Чад, мислех те за по-умен.

Чад сведе глава.

— Съжалявам, сър.

— Аз пък не съжалявам — каза Скофийлд. — Радвам се, че идваш, Чад. — Обърна се към Хартиган. — Сър, ако всички тръгваме, оставането тук само по себе си представлява опасност. Може би ще размислите...

— Ще се оправя идеално, много благодаря, капитане — отвърна Хартиган. — Вие сте онези, които би трябвало да размислите. Идиоти.

Скофийлд само кимна, без да каже нищо.

Следващият половин час премина в забързана подготовка за мисията. Морските пехотинци разглобяваха оръжията си и проверяваха пълнителите, Зак зареди Бърти с муниции, а Майка дори проведе кратък курс по стрелба на Ема и Чад.

Когато видя, че Зак вади експерименталния налакътник, Скофийлд грабна устройството и прати бързо съобщение на Дейв Феърфакс:

ПЛШ: Изникна нещо. Нещо лошо. Подготвяме се за битка. Порови за терористична групировка на име Армия на крадците и за стара съветска арктическа база остров Дракон. Всяка информация е добре дошла. Трябва да бягам. Край.

След това нареди на всички, в това число и на цивилните, да облекат водолазните костюми в случай, че някой падне в ледената вода. Скофийлд и морските пехотинци носеха новите камуфлажни костюми (приличаха на обикновено бойно облекло, но бяха направени от свръхлека водонепроницаема материя, която запазваше топлината на тялото), с бойните колани и кобури отвън. Както винаги, на гърба си пехотинците носеха характерното си оръжие — магнитна кука МХ-12 „Армалайт“.

Цивилните носеха прости костюми, върху които бяха облекли дебелите канадки, за да им е по-топло. Тъй като нямаха бойни обувки, трябваше да се задоволят с топлите арктически боти „Найк“ или „Саломон“.

Когато всички бяха готови, седемчленният екип се качи на двете щурмови лодки и потегли на дългия път на юг към остров Дракон.

Джеф Хартиган ги гледаше как заминават, останал сам в лагера. — Вие сте глупак, капитане — бяха последните му думи към Скофийлд. — Трябва да разберете, че нямате шанс за успех.

Скофийлд не му отговори, а просто включи двигателя и потегли.

Арктически ледове

4 април, 08:40

2 часа и 20 минути до крайния срок

Косатките и ужасният студ са две неща, по които Арктика и Антарктика си приличат, но в много други отношения двата района силно се отличават един от друг.

Докато Антарктика представлява огромна суша, покрита със сняг и лед, Арктика е просто гигантско замръзнало море. Дори самият Северен полюс се намира върху плаващи ледове. През 1953 г. американската подводница „Наутилус“ минава под него; шест години по-късно подводницата „Скейт“ изплава на Северния полюс, пробивайки леда.

Всяка година около март, когато слънцето изгрява за първи път от месеци, ледът започва да се топи и се образуват дълги пукнатини, които със затоплянето на времето стават все по-широки и по-широки и образуват същински лабиринт от канали и проходи в полярната шапка. Някои са дълбоки само няколко стъпки, докато други достигат до десет метра дълбочина. Белите мечки ловуват в тях, тъй като тюлените и малките китове изплават там, за да си поемат дъх.

Пукнатините вършат чудесна работа и за атакуващ отряд, тъй като всеки наземен радар може да сканира само повърхността на ледената покривка и всичко, намиращо се в потопената мрежа от канали, остава невидимо за устройствата. На практика пукнатините могат да се следят единствено от човек, намиращ се във въздуха, а докато малките щурмови лодки на Плашилото се носеха към мястото на катастрофиралия „Бериев“, в небето не се виждаха никакви летателни апарати.

В 08:40 лодките на Скофийлд стигнаха до малко плоско като палачинка парче лед, плаващо в средата на канала им.

Върху него неподвижно лежеше нещо голямо и бяло.

— Какво е това? — попита Майка по радиото.

Скофийлд намали скоростта и доближи ледения къс. Нещото започна да придобива очертания.

— Бяла мечка — отвърна той.

— Страхотно, сега можем да изпробваме онзи тъп мечешки репелент — зарадва се Майка. — Хей, Хлапе, ти си наред. Иди да

потупаш онзи мил мечо.

— Не и този път, Майко — каза Скофийлд, когато лодката му заобиколи парчето лед и той видя неподвижното същество от другата страна. — Тази мечка е по-мъртва и от диското.

И наистина беше така.

Гърлото на мечката беше разпрано, коремът ѝ представляваше отвратителна маса от кръв, месо и пръснати вътрешности. Животното беше на практика изкормено.

— Уф — намръщи се Зак. — Ама че гадост.

— Господи... това нещо е изкормено — промълви Хлапето.

— Но не и изядено — отбеляза Скофийлд. — А това е необичайно.

— Абсолютно необичайно — съгласи се Ема. — Бялата мечка стои на върха на хранителната верига. Единственото животно в района, което може да ѝ причини подобно нещо, е друга бяла мечка. Прав си, една мечка може да нападне друга от глад или в борба за територия, но след това със сигурност ще изяде победения си противник. Белите мечки са най-опасните в света най-вече защото са опортюнисти — ядат всичко, до което се доберат, включително хора и други мечки. Тази обаче е била убита и *изоставена*. Белите мечки просто не правят така.

— Има ли огнестрелни рани? — попита Майка.

— Аз поне не виждам. — Скофийлд впери поглед в мъртвата мечка. Беше невероятно огромна и снежнобялата ѝ козина бе изцапана с кръв. Кой или какво би направило това?

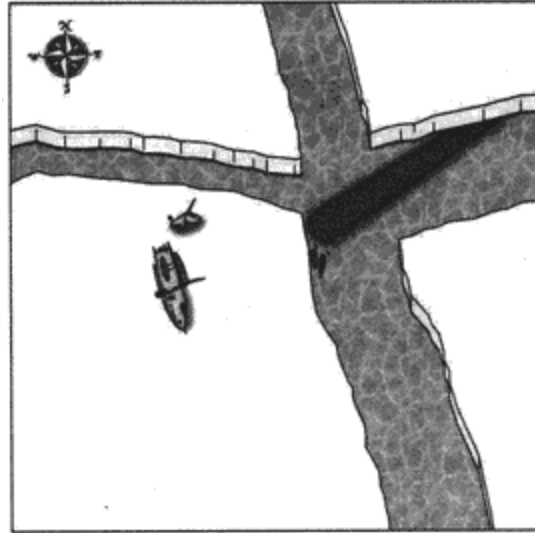
Не пропусна да забележи, че се намират на около петдесет километра от остров Дракон.

— Хайде — каза той и обърна гръб на мечката. — Трябва да намерим самолета.

Даде газ и пъргавата щурмова лодка набра скорост и се отдалечи от останките на мъртвия полярен хищник.

4 април, 09:00

2 часа до крайния срок

МЯСТОТО НА КАТАСТРОФИРАЛИЯ „БЕРИЕВ“

След дваайсет минути двете щурмови лодки спряха на място, където се пресичаха две широки пукнатини. Ледените стени около водния кръстопът се издигаха на шест метра над главите им. След два часа пътуване се намираха близо до координатите на разбилия се „Бериев“.

Плашилото разпъна стълба, закачи извитите ѝ горни краища за ръба на ледената стена и започна да се катери. Хората му останаха в лодките, сгущени в костюмите и канадките си.

Главата на Скофийлд се появи над нивото на ледената равнина.

Разбитият самолет беше точно пред него, на по-малко от петдесет метра.

Лежеше на лявата си страна, с обърнат на юг нос. Опашната му част беше напълно унищожена, лявото крило се бе счупило под тежестта на озовалия се отгоре му фюзелаж. Зад самолета ледът се простираше към хоризонта на запад, прекъсван тук-там от пукнатини.

Далеч на юг Скофийлд за пръв път видя остров Дракон.

Издигаше се в далечината, малък, но видим — назъбени планини, щръкнали над иначе абсолютно равния хоризонт. Над него се стелеха ниски облаци. Изглеждаха опасни дори оттук.

Плашилото вдигна очи към небето и се огледа за летящи шпиони.

Нищо. Само изсветляващо небе като при зазоряване и няколко високи облака, макар че на юг, около Дракон, небето сякаш някак трептеше.

После забеляза нещо.

Мъничък обект, който лениво кръжеше над него. Не беше самолет — бе твърде малък. Приличаше на голяма полярна птица, носеща се по топлите въздушни течения.

Скофийлд изруга. Беше абсолютно неподготвен за бойна мисия и го знаеше. Работеше с необучени цивилни само за да попълни бройката и не разполагаше с почти никаква екипировка за наблюдение. Прииска му се да имаше прост радар или дори само параболична антена, с която да сканира въздушното пространство, но нямаше дори това. Точно в момента можеше да разчита единствено на очите си, а те просто не бяха достатъчно зорки.

— Майко, качвай се горе. Вземи и Бърти. Всички останали засега останете в лодките.

Стъпи на плоската ледена равнина с готов за стрелба автомат МП-7.

След няколко секунди Майка се присъедини към него. Тупна Бърти на леда помежду им и малкият робот избибипка и се завъртя на тремавите си вериги.

Майка застана до Плашилото, стиснала страховитото изглеждащата ГЗ6А2 щурмова карабина „Хеклер & Кох“.

Повечето бойци от разузнавателния отряд използваха стандартни М4, но Майка предпочиташе внушаващата респект немска карабина, а нейната имаше и допълнителни екстри — дисков пълнител С-Маг за 100 патрона, закрепен отдолу гранатомет АГЗ6 с новите противотанкови кумулативни гранати с цинков връх, отражателен мерник „Цайс РСА“ и лазерен модул „Оерликон Контравес“ ЛЛМ01. С всички тези добавки оръжието приличаше на взето от някой научнофантастичен филм.

Плашилото премести поглед от компактния си МП-7 към нейната ГЗ6 и попита:

— Не успя ли да закачиш още нещо на това чудо?

— Я си гледай работата — отвърна тя. — Екстрите са като добрите командири — обичаш ги, когато ги имаш, и ти се иска да ги имаш, когато ги няма.

— Приемам го като комплимент.

Майка огледа района.

— Тук е прекалено тихо.

— Да, така е. Бърти, сканирай и идентифицирай онзи обект в небето, ако обичаш.

— Да, капитан Скофийлд. — Лещите на Бърти се насочиха нагоре.

Докато роботът си вършеше работата, Плашилото и Майка приближиха разбития самолет с готови за стрелба оръжия.

Скофийлд застана до останките на „Бериев“ и включи термалния визьор на шлема си.

Виждаше разбития самолет в инфрачервения спектър, силната остатъчна топлина от оцелелия двигател, закрепен за крилото, както и две петна с човешка форма в кабината, смътни, но пулсиращи.

— Имам две човешки сигнатури в кабината — каза той. — Изглежда, още са живи...

Изведнъж слушалката в ухото му изпука и оживя.

— Екипът тюлени е на позиция при североизточния край на остров Дракон — изръмжа гласът на Айрънбарк Баркър. — Започваме подводно проникване при старото пристанище за подводници.

Айрънбарк и хората му започваха атаката си.

Плашилото отново насочи вниманието си към самолета и предпазливо пристъпи до напуканото предно стъкло на кабината. Самолетът се беше обърнал на една страна и не можеше да влезе през вратата, затова разби едно от стъклата на кабината, докато Майка го прикриваше, готова да открие огън.

Видя двама души, отпуснати в седалките в кабината. Онзи в пилотската седалка беше по-възрастен, с буен мустак и табелка с надпис „Иванов“ върху канадката. Изстена, когато Скофийлд се пресегна и докосна сънната му артерия.

— Иванов. Това е човекът, който е вдигнал тревогата. Жив е. — Скофийлд извади от пакета си за първа помощ грейка и я притисна към гърдите на мъжа. Иванов изстена.

Майка изпълзя вътре и провери другия мъж — млад руски редник, ако можеше да се съди по външността му. Беше преbledнял и лицето му бе като от тесто, но след няколко леки шамара изсумтя и дойде в съзнание.

До него Василий Иванов също дойде на себе си. Смотолеви нещо на руски, но после видя американските знамена на раменете на Скофийлд и Майка и премина на английски.

— Кой сте вие!

— Морски пехотинци от Съединените щати, доктор Иванов — отвърна Скофийлд. — Нашите засякоха сигнала ви за тревога и дойдохме да...

Стрелба.

Скофийлд рязко се завъртя. Майка също.

Но стрелбата не беше тук. А в ушите им, идваше от слушалките.

После Скофийлд чу отново гласа на Айрънбарк. По-скоро отчаяните му викове.

В североизточния бряг на остров Дракон беше изсечено пристанище за подводници от съветската епоха. Представляваше правоъгълна бетонна пещера, издълбана в отвесната скала, и беше огромна, подобно на всички подобни съоръжения на някога могъщия Съветски съюз.

Имаше две котвени места, които можеха да приемат — едновременно, напълно защитени от стихии — ядрена подводница с балистични ракети и 300000-тонен товарен кораб. Имаше широки железопътни релси, които свършваха в края на двата дока. Навремето съветските кораби бяха разтоварвали товарите си — оръжия, ядрен материал за производство на оръжия или просто стомана и бетон — направо във вагоните на чакация грамаден влак.

Днес единият от доковете представляваше най-необичайна гледка — до него имаше полупотопен огромен руски товарен кораб с червен корпус и нарочно отворени люкове. Беше се килнал драматично, носът му бе изцяло под водата, а кърмата стърчеше високо във въздуха. Името на повредения съд беше изписано с грамадни бели букви на кърмата: „ОХОТСК“.

Това беше загадъчният руски кораб, изчезнал с товара си оръжия и муниции, достатъчни за цяла армия — АК-47, зенитни установки „Стрела“, безпилотни самолети ЗАЛА, АПР торпеда и дори две миниподводници МИР. Един от компактните съдове със стъклен купол се беше килнал настрани на полупотопената предна палуба на кораба.

Освен лежащия край дока „Охотск“ останалата част от огромната бетонна пещера беше пуста и имаше вид на отдавна

изоставена; многобройните ѝ стълби, висящи мостове и вериги само събираха прах и скреж.

Първият тюлен на Айрънбарк се подаде безшумно от ледената вода с готов за стрелба МП-5Н със заглушител. След него се появи втори, следван от самия Айрънбарк.

Проникването беше като по учебник. Не издадоха нито звук.

Имаше само един проблем.

Стоте въоръжени мъже, разположени на различни места около дока, които използваха старите съоръжения и останките от „Охотск“ като позиции за стрелба. Образуваха идеален обръч около водата.

И веднага щом дванайсетимата тюлени се подадоха на повърхността, откриха огън.

Последва истинска касапница. Тюлените бяха унищожени от перфектната припокриваща се стрелба на посрещачите.

Скофийлд чу гласа на Айрънбарк през трясъка на автоматите:

— Мамка му! Потапай се! Потапай се...! Господи, те са най-малко сто...! База, тук Айрънбарк! Атаката на тюлените неуспешна! Повтарям, тюлените са преобани! Издебнаха ни на пристанището! Избиват ни! „Маями“, трябва да се доберем до вас. „Маями“, обади се...

На петнайсет километра от острова подводницата клас „Лос Анджелис“ „Маями“ се носеше в синята бездна под ледовете на Арктика.

Дежурният в свързочния център включи микрофона.

— Айрънбарк, тук „Маями“. Чуваме ви...

— Какво е това, по дяволите... — прекъсна го седящият до него оператор на сонара, след което изкрещя: — Торпедо във водата! Торпедо във водата! Сигнатура за руски модел АПР-3Е! Курс 235! Идва от Дракон и приближава бързо!

— Изстрелване на контрамерки!

— Прихванало ни е...

Скофийлд слушаше с ужас трескавите команди, давани на „Маями“.

— ... Избягващи маневри...
— ... не може, много е близо!
— ... късно! Готови за сблъсък! Мамка му! Не...!

Сигналят от „Маями“ прекъсна.

Скофийлд чу вика на Айрънбарк:

— „Маями“? Обадете се. „Маями“, обадете се!

Отговор от „Маями“ не последва.

Майка потресено се взираше в Скофийлд.

Той продължаваше да слуша.

— А! Мамка му! — изкрещя от болка Айрънбарк, надвиквайки оглушителната стрелба, след което сигналят му също прекъсна и в ефира се възцари пълна тишина.

Скофийлд и Майка продължаваха да се вслушват напрегнато, но не доловиха нищо.

— По дяволите... — прошепна Майка. — Сто души са ги причакали? Сила, способна да се справи с отряд тюлени и шибана подводница клас „Лос Анджелис“? Каква е тази Армия на крадците, мътните да я вземат?

Скофийлд се питаше абсолютно същото.

— Които и да са — каза той, като се взираше през разбитото стъкло на пилотската кабина към издигащия се на южния хоризонт Дракон, — нашата малка група току-що стана последната на света, която би могла да ги спре.

* * *

Останалите от екипа на Скофийлд чакаха напрегнато долу в лодките.

Хлапетото и Марио бяха заели местата на водачите, готови за бързо изнасяне.

Ема и Чад се взираха нагоре към издигащата се стълба и очакваха Скофийлд и Майка да се появят всеки момент.

Зак пък се занимаваше с налакътника. Високотехнологичното устройство беше един от любимите му проекти в АИОП и незадоволителната му работа го вбесяваше. Нямаше причина да не

действа идеално. Пък и занимаването с него го разсейваше и му помагаше да не мисли за мисията.

Беше отворил горния панел на налакътника и се взираше в частите му.

Включи го — и изведнъж устройството започна да писука тревожно, замига червена лампичка.

Зак се намръщи.

— Отново твърди, че до нас има стометров обект.

— Да не би да засича леда? — предположи Хлапето и хвърли поглед към ледените стени около тях.

— Не, сигнатурата е за метал. Сензорите на устройството могат да направят разлика между лед и стомана. — Зак поклати глава. — Защо? Защо го прави... аха...

Забеляза нещо свряно сред чарковете на налакътника.

— Огледалото на излъчвателя е изместено настрани. Сигурно съм го чукнал някъде. През цялото време е било насочено *надолу*.

Сега беше ред на Хлапето да се намръщи.

— Чакай малко. Да не искаш да кажеш, че в момента джаджата ти засича стометров метален обект *под* нас?

— Ами, да, така мисля... — отвърна Зак.

— На какво разстояние е? — попита Хлапето.

— На двеста метра... не, чакай, сто и деветдесет... сто и осемдесет. Каквото и да е, приближава се.

Хлапето се умърлуши. Погледна нагоре в посоката, където би трябвало да се намира самолетът.

— Това никак не е добре.

До разбитото стъкло на катастрофиралия самолет се чу писукане, което накара Скофийлд да се обърне.

— Капитан Скофийлд — каза Бърти. — Обектът идентифициран.

— Дай да видя.

Скофийлд още беше в кабината до Иванов. Бърти приближи и спря до полегналия страничен прозорец. Скофийлд погледна дисплея на гърба на малкия робот и изруга:

— Ох, мамка му...

— Обектът е руски ЗАЛА-421-08 безмоторен летателен апарат — монотонно заговори Бърти. — Предназначен е за разузнавателни мисии и наблюдение. Не носи оръжие. Електромотор, размах на крилете осемдесет сантиметра, максимално време на полет деветдесет минути. Стандартно оборудване — една 550 ТВЛ камера с инфрачервен обектив, един фотоапарат с резолюция 12 мегапиксела.

Скофийлд вече се беше задействал. Изпълзя бързо от кабината, скочи на крака и огледа небето.

И го откри — кръжащия високо в небето подобен на птица обект, който бе видял по-рано.

Само че не беше птица.

А апарат.

Малък лек наблюдателен апарат.

— Знаят, че сме тук — каза той на глас.

Сякаш в отговор над южния хоризонт се появиха четири тъмни обекта, два големи между два по-малки. Идваха от остров Дракон.

И с всяка секунда ставаха все по-големи.

Приближаваха. Бързо.

Слушалката му отново оживя.

— Плашило! — Беше Хлапето. — Зак поправи сензора за движение. Мисля, че засича подводница, която дебне и ни приближава! Точно под нас!

Мислите на Скофийлд запрепускаха.

Безмоторни самолети, приближаващи летателни апарати, загубата на тюлените и „Маями“, а сега и друга подводница...

„По дяволите!“

Всичко се случваше много бързо, прекалено бързо за един командир наред нищото без подкрепления, само с неколцина бойци и нищо, което би могъл да използва срещу сериозната техника.

Мозъкът му се опита да сглоби всичко, да намери някакъв ред.

„Не можеш да намериш смисъл сега. Можеш единствено да останеш жив и да мислиш, докато бягаш.“

— Хлапе! — извика той, докато се мяташе в самолета. — Пусни двигателите! Майко! Изкарай онези двамата от кабината! Ще стане напечено!

* * *

Летателните апарати бяха два В-22 „Оспрей“ и два щурмови хеликоптера АХ-1 „Кобра“, откраднати пет месеца по-рано от междинната база на Морската пехота в афганистанската провинция Хелманд.

Оспреите представляваха чиста проба летящи зверове. Роторите им можеха да се накланят и машините бяха способни да летят бързо като самолети и да увисват като хеликоптери. Точно тези представляваха модел, известен като „Уорбърд“ — въоръжени до зъби. Всеки имаше не една, а цели две 20-мм шестцевни тежки картечници М61 „Вулкан“, монтирани на вратите картечници АН/М2 50-и калибър и ракетни установки под двете криле. „Уорбърд“ беше царицата на всички щурмови хеликоптери — голяма, силна и същевременно бърза и маневрена, а Армията на крадците разполагаше с цели две такива машини.

Кобрите също не бяха за пренебрегване — носеха по-малките шестцевни картечници М134, закрепени под изострените им носове.

Оспреите тътнеха над ледената равнина, съпроводжани от двете кобри, пресичаха мрежата пукнатини и се насочваха право към разбития „Бериев“.

Малко преди мястото на катастрофата едната от големите машини се отдели от останалите и полетя на северозапад. Другите три продължиха право към самолета.

— База, тук Рибачук — каза в микрофона си пилотът на оспрея, който беше останал на курс.

Макар да носеше тактически пилотски шлем и зимна камуфлажна канадка на морски пехотинец, той не беше от Морската пехота на Съединените щати.

По врата и брадичката му пълзяха татуировки — изображения на змии, черепи и трънливи лози. Освен канадката носеше узбекски ръкавици и руски ботуши. Осемте въоръжени и също така татуирани мъже отзад имаха широките лица, тъмните очи и мургавата кожа на коренни жители на Чили. Те също бяха облечени в безразборно подбрана арктическа екипировка и държаха своите АК-47 с непринудена лекота.

— Приближаваме самолета на Иванов — каза Роба чук. — Безпилотният самолет засече двама души при него. Трябва да са дошли с лодка по пукнатините и затова не са били засечени от радарите на Дракон.

Отговори му спокоен глас.

— Точно както подозирахме. Това е американският изпитателен екип. — Последва отсечен, жесток смях. — От Пентагона явно са отчаяни, щом ни пращат изпитатели. Унищожете самолета на Иванов с ракети, после намерете онези нещастници и ги убийте.

Скофийлд и Майка действат трескаво в пилотската кабина.

Майка освободи младия руски войник от седалката и двамата се промушиха през разбитите прозорци.

Скофийлд се плъзна до Василий Иванов и тъкмо започна да го измъква от седалката, когато видя през килнатото предно стъкло как една от кобрите изстрелва две ракети с топлинно насочване.

Ракетите се понесоха във въздуха и се насочиха право към сваления самолет.

— Бърти! — изкрещя Плашилото. — Противоракетен щит! Веднага!

— Противоракетният щит активиран — отвърна чакащият отвън Бърти и излъчи мощен сноп заглушаващ електронен сигнал.

Почти моментално двете ракети рязко завиха и се забиха в леда недалеч от самолета. Последваха експлозии, които вдигнаха във въздуха огън и лед.

Скофийлд се мъчеше с колана на Иванов. Беше замръзнал.

— Майко! — извика той. — Връщай се при лодките! Преди онзи оспрей да е кацнал и да е слязъл десант!

— Ами ти? — извика Майка.

— Трябва да измъкна този тип! Ще ви настигна. Хайде, тръгвай!

Майка се втурна напред, мъкнеше след себе си зашеметения редник. Докато преодоляваха петдесетте метра между самолета и пукнатината с лодките, втората кобра стреля отново, но и тази ракета се отклони и се заби в леда.

— Кобри, оставете. Имаг противоракетна защита — каза Рибачук. — Ще сваля наземен екип. Вие се погрижете за двамата бягащи.

Оспреят излезе пред кобрите, вдигна роторите си нагоре и увисна във въздуха.

Страничните му врати се отвориха и от тях се спуснаха въжета. Секунди по-късно осем тежковъоръжени мъже с черни плетени маски и канадки на морски пехотинци се спуснаха надолу един след друг.

Пръснаха се в идеална формация с вдигнати автомати и се насочиха към разбития „Бериев“.

В същото време едната кобра се завъртя във въздуха и насочи картечницата си към бягащите фигури на Майка и руския редник.

Оръжието оживя, цевите се завъртяха и изсипаха порой от куршуми.

Ледът зад краката на Майка изригна.

— Мятай се! — извика тя на младия редник, който се препъваше до нея.

Преследвани от куршумите, двамата се хвърлиха към куките на стълбата, забити в ръба на пукнатината. Майка се плъзна по корем като вратар, опитващ се да спаси удар, достигна ръба и внезапно се озова във въздуха, а един куршум улучи тока на лявата ѝ кубинка. Тя тупна тромаво в първата лодка, която чакаше под стълбата.

Руският войник се опита да направи същото, но закъсня с частица от секундата и това направи резултата коренно различен.

Докато се плъзгаше през ръба, той бе буквално разкъсан от градушката куршуми. По цялото му тяло изригнаха кървави фонтани, но от инерцията трупът му продължи през ледения ръб и също като Майка падна в първата лодка, точно до Ема Доусън, която изпищя при вида на обезобразеното тяло, което тупна като огромно парче месо, отрязано от чудовищен касапин. Вече по нищо не приличаше на човешко същество.

— Мамицата му, беше на косъм! — задъхано изруга Майка. — Ох, господи, Плашило...

Ревът на увисналия оспрей бе оглушителен. Около разбития самолет бушуваше торнадо от лед и сняг.

Вътре в кабината Скофийлд изля малко вода от манерката си върху катарамата на Иванов, ледът се разтопи и коланът се разкопча. Скофийлд задърпа руснака от седалката.

— Хайде, приятел — каза, докато надничаше навън към осемте мъже с качулки и канадки, които приближаваха самолета от юг. Погледна на изток. — Майко, добре ли си?

— Измъкнах се, но моят човек е извън играта. Какво става с теб?

— Идвам... Уф!

Един от приближаващите се просна по корем, прицели се с мощната си лека картечница на двунога и натисна спуська...

... а-та-та-та-та-та!

Стрелецът отлетя назад от ужасен автоматичен откос.

Скофийлд рязко завъртя глава... и видя димящото дуло на Бърти.

— Ох, добро роботче — изпъшка той. — Добро роботче.

Бърти отново откри огън и останалите нападатели се хвърлиха към най-близките прикрития зад самолета или отвърнаха на стрелбата. Куршумите рикошираха от металната коруба на малкия робот, който продължаваше да се върти наляво и надясно и пускаше къси, внимателно контролирани откоси.

Но когато Бърти беше обърнат надясно, Скофийлд зърна друг вражески командос отляво, между самолета и пукнатината с лодките — вдигаше на рамото си руски РПГ-7.

Мъжът едва попадеше в полезрението на Плашилото — Скофийлд трябваше да наднича през напуканото предно стъкло, за да го види. Тъгълът за стрелба беше твърде малък, пък и Скофийлд не разполагаше с нищо, което да противопостави на огневата мощ на гранатомета.

Огледа се за изход.

„Чакай малко...“

Командосът погледна през мерника на гранатомета, закрепил го по-стабилно на рамото си... докато вътре в кабината Шейн Скофийлд блъскаше Иванов обратно в седалката и му викаше:

— Запуши си ушите!

После Плашилото дръпна лоста за катапултиране на седалката на втория пилот.

Газово съскане изпълни кабината, таванът се отвори и седалката на втория пилот изхвърча навън. Тъй като самолетът лежеше на една страна, седалката полетя странично, носеше се ниско над леда по хоризонтална траектория... улучи командоса с гранатомета с ужасна сила, право в гърдите, натроши му всички ребра и го запрати назад, като едва не го разкъса на две.

Василий Иванов погледна през новопоявилия се отвор в тавана, видя мъртвия командос на леда и се опули.

— Видя ли? — извика му Скофийлд, докато останалите нападатели отново откриваха огън. — Защото точно по този начин ще се измъкнем и ние! Костюмът ти става ли за арктически води?

— Проектиран е да издържи кратко време, да — изпъшка Иванов.

— Значи става. — Скофийлд се пресегна през счупеното стъкло, сграбчи Бърти и го подаде на Иванов. — Дръж ми работа! — После седна в другата пилотска седалка и издърпа руснака в скута си. — А сега стискай зъби.

И дръпна ръчката.

Пилотската седалка със Скофийлд, Иванов и Бърти се изстреля от разбития „Бериев“ и профуча през пръстена командоси около самолета!

Летяха странично на една педя над леда. Всичко около тях се размаза от скоростта, мощното хоризонтално ускорение ги притисна към облегалката.

След четирийсетина метра летене седалката докосна леда, отскочи два пъти като хвърлен плосък камък, изхвърча през ръба на пукнатината и се озова над канала — и над потресените физиономии на Майка и останалите, които още ги чакаха в двете лодки.

След като премина ръба, седалката полетя по дъга и с мощен плясък се бухна в ледените води.

— Какво беше това? — попита изуменият Чад.

— Плашилото — отвърна Майка, избута Хлапето от кормилото и даде газ. — Дръж се, народе! Трябва да го приберем!

* * *

Подводна тишина.

Щом седалката потъна, Плашилото и Иванов се отделиха и се понесоха в синята мъгла. Плавателните балони на Бърти се активираха моментално при контакта с водата и Скофийлд видя как малкият робот се понесе нагоре към повърхността.

Водата жегна лицето на Плашилото — единствената част от тялото му, която не бе защитена от костюма. Беше влудяващо студена, като десетки ледени кинжали.

От удара огледалните му очила се бяха изместили на челото му и докато се носеше в бистрите сини води на Северния ледовит океан, той бе обгърнат в зловеща тишина.

Не пълна тишина. Чуваше се някакво странно бръмчене.

Едва тогава Скофийлд осъзна, че не е сам. Пред него имаше нещо.

Нещо с невъзможни размери, черно и огромно, увиснало в бездната като някакъв левиатан. Само че не беше живо. Беше машина, дело на човешка ръка.

Подводница.

Скофийлд беше обхванат от влудяващ пристъп на дежавю.

Това вече му се бе случвало веднъж, по време на онази мисия в Антарктида, когато се бе озовал лице в лице с френска ядрена подводница. Тогава се беше изхитрил да я унищожи. Това беше едно от нещата, които го превърнаха в мишена за французите.

„Не. Не може да е френска...“

И тогава видя отличителните знаци върху заобления нос на подводницата, характерните синя, бяла и червена ивица.

„Напротив, може.“

Подводницата наистина бе френска.

В онова място извън времето, в което работи умът, Скофийлд бързо свърза някои точки.

Сензорът на налакътника беше засякъл подводницата само преди минути... което означаваше, че вероятно по-рано не е бил повреден и наистина е засякъл *същата* подводница... тя ги беше последвала тук... а това означаваше, че най-вероятно *не* е част от случващото се на

Дракон... всъщност много по-вероятно бе тази подводница, тази френска подводница, която следеше екипа му, *вероятно да няма никаква представа* за ставащото на острова.

Тази подводница, с ужас осъзна Скофийлд, беше дошла в Северния ледовит океан, за да открие *него*.

Зяпнал гигантската подводница, Скофийлд внезапно забеляза, че върху нея са монтирани три съда — компактни лодки за доставяне на плувци, подобни на неговите щурмови лодки, но по-малки, способни да поберат трима водолази, които точно в момента се отделяха от подводницата и се насочваха към него.

Това беше наказателният отряд.

Френският ударен екип идваше към него, а в същото време нямаше никаква представа, че се замесва в далеч по-смъртоносна буря.

Скофийлд заплува към повърхността.

Излезе на повърхността и се озова до Иванов и Бърти — малкият робот се поклащаше щастливо във водата благодарение на плавателните си балони, дебелиите му вериги го задвижваха бавно, но доблестно към Скофийлд.

— Капитан Скофийлд, имате ли нужда от помощ? Плавателните ми способности могат да ви задържат на повърхността, докато пристигнат колегите ви.

Точно тогава, подобно на атакуваща от дълбините акула, първата френска ЛДП се появи на повърхността на десет метра от Плашилото, Иванов и Бърти.

Единият водолаз управляваше, а другите двама държаха къси автомати ФАМАС, вдигнати и готови за стрелба...

Изведнъж нещо с рев се блъсна във френската лодка и тримата нападатели полетяха във водата.

Това бе щурмовата лодка на Майка, която прегази по-малкия френски съд и го разцепи на две, след което Майка зави майсторски и спря точно до Скофийлд.

— Изтеглете ги! — извика тя на Хлапето, Ема и Зак, които бяха отзад.

Скофийлд награби Бърти, докато Хлапето и двамата цивилни го дърпаха, и секунди по-късно той и роботът се озоваха в лодката. След

малко към тях се присъедини и Иванов.

— Газ, газ! — извика Скофийлд. — Тук ще стане доста многолюдно и това може да е единственият ни шанс да се измъкнем живи и здрави!

Това беше най-голямото подценяване на годината.

Защото в следващия момент едновременно се случиха няколко неща.

Първо, двете други френски лодки изплаваха на повърхността с още въоръжени леководолази.

Но тогава едната кобра се появи откъм разбития самолет с оглушителен рев на ротори и трещяща картечница. Откосът на пъргавия щурмови хеликоптер мина по водната повърхност — линия, която преряза на две една от новопоявилите се френски лодки и разкъса пътниците ѝ на парчета.

Първата кобра бързо бе последвана от втория АХ-1, който увисна зловещо ниско над водата, точно пред лодката на Мамчето! Завъртя се във въздуха и насочи картечницата си към тях.

— Да си го начукам... — изпъшка Майка.

Единственото оръжие, с което разполагаха и което можеше да представлява някаква заплаха за кобрата, бе гранатометът на карабината ГЗ6, която в момента лежеше на дъното в краката на Майка, а...

Скофийлд не се замисли нито за миг.

Бързо грабна Бърти, вдигна малкия робот пред себе си и вместо да дръпне спусък — защото Бърти нямаше спусък — изкрещя:

— Бърти! Огън! Огън! Огън!

Монтираната в работа М249 внезапно оживя.

Усещаше се всеки изстрел — *туп-туп-туп!* — но откатът бе до голяма степен омекотен от вградения компенсатор. Куршумите достигнаха целта си. Изригнаха по цялото тяло на кобрата — надупчиха фюзелажа, попаднаха в двигателя, където разбиха нещо, и от опашката на хеликоптера забълва черен дим. Кобрата рязко зави и се отдалечи, ранена, но не и победена.

— Плашило! — извика Майка. — Сега какво! Накъде?

„Това е въпросът“ — помисли си Скофийлд. Опита се да мисли ясно наред цялата какофония на автоматична стрелба, гърмящи работи и оглушителни хеликоптери.

„Трябва да говорим с този руснак, да съберем информация и да разработим добър план. Нямаме много време, но... — той си спомни старата военна максима, — но добрият план с по-малко време е по-добър от лош план с повече време. Може би можем да се върнем на север, да се прегрупираме донякъде и да продължим към Дракон...“

Обърна се към пукнатината, която водеше на север, но точно тогава въздухът се изпълни с пронизителен шум и точно пред него гигантският черен корпус на френската подводница ефектно се появи от водата.

Закръгленият нос се издигна на цели десет метра във въздуха, преди да се стовари отново във водата, вдигайки колосален стълб пръски и огромни вълни, от които малките лодки на Скофийлд се заклатиха неудържимо.

Скофийлд посърна.

Подводницата напълно препречваше пътя им. Не можеха да поемат на север.

И тогава с оглушителен рев над тях прелетя единият оспрей и се понесе право към подводницата.

„Заема се първо с по-опасната цел — осъзна Скофийлд. — След като се справи с подводницата, ще си поиграе на спокойствие с нас.“

С вдигнати нагоре ротори оспреят прелетя ниско над подводницата, като пушна двете торпеда Марк 46 Мод 5А, закрепени за крилете му.

Торпедата паднаха едновременно във водата и незабавно се насочиха към подводницата. Марк 46 е чудесно оръжие — надеждно, точно и смъртоносно. Озовала се пред такъв непосредствен обстрел, френската подводница нямаше никакво време да изстреля контрамерки и торпедата нямаше да пропуснат целта си.

И както можеше да се очаква, след секунди я улучиха.

Експлозиите бяха толкова ужасяващи, че сякаш бе настъпил краят на самата вселена.

От силата на удара огромната френска подводница почти излетя от водата. Във въздуха изригна трийсетметров гейзер и водата се изсипа върху целия район. Докато подводницата се издигаше,

централната ѝ част се напука и смачка като бирена кутия, след което грамадният съд падна обратно в разпенената вода, смъртно ранен, буквално изкормен, и незабавно започна да потъва.

В лицето на поразения Скофийлд полетяха пръски.

Сцената пред него просто не се побираше в ума.

Френската подводница, горяща и обгърната в черен пушек, с неестествено вирнат нос, потъваше. Отвътре се чуваха писъци и виковете. А оспреят висеше във въздуха над нея и я обсипваше с огън, избиваше моряците, които се блъскаха да излязат през кулата и се мъчеха да се спасят от една смърт, за да се озоват пред лицето на друга.

Двете кобри също се включиха в клането — раненият хеликоптер беше по-назад, но другият се спусна в кръстопътя и изби тричленния екипаж на последната френска лодка: направи на решето беззащитните им тела с автоматичния си огън, превръщайки злочестите леководолази — убийците, озовали се ненадейно в ожесточена престрелка — в гърчещи се фонтани кървава каша.

— Капитане! — извика някой зад Скофийлд. — *Капитане!*

Скофийлд се обърна. Беше руснакът, Иванов.

— Можем да тръгнем на юг, без да ни се налага да стигаме до Дракон! До острова има две по-малки островчета, на които можем да спрем, пък било и за съвсем кратко!

— Това ме урежда. — Скофийлд се обърна. — Мам... — И млъкна наред думата.

Ранената кобра се завъртя във въздуха недалеч от тях и насочи ужасната си картечница към последните трима леководолази — онези от лодката, която Майка бе сгазила, докато бързаше да спаси Скофийлд. Сега те бяха във водата, напълно открити за смъртоносния хеликоптер.

И нещо в ума на Скофийлд прещрака.

Онези, които се намираха в кобрите и оспрея, бяха хладнокръвни кучи синове и въпреки че бяха дошли да го убият, френските задници не заслужаваха да бъдат изстребени като риба в бъчва. И някакъв мъничък гласец му прошепна, че ако бъдат спасени, тези френски войници дори могат да помогнат...

И така Скофийлд грабна карабината на Майка, зареди прикачения гранатомет и дръпна спусъка.

Противотанковата граната с цинков връх — оставяше идеално права димна следа — полетя към вече пушещата опашка на кобрата и се взриви.

Кобрата експлодира.

Превърна се мигновено в огнена топка, сипеща парчета метал, след което се понесе надолу като камък и падна в ледените арктически води пред зашеметените френски леководолази.

— Само не ми казвай, че не си падаш по екстрите! — извика Майка.

— Млъквай! — Скофийлд се обърна към Марио и Чад в другата лодка. — Марио! Чад! Бързо насам! Помогнете ни да извадим водолазите и си обираме партакешите!

— Какво...? — почна Майка, но Скофийлд ѝ изкрещя:

— Действай!

Двата скутера рязко спряха пред слисаните водолази и американците ги издърпаха от водата — двама се озоваха в лодката на Марио и Чад, а третият, едър здравеняк, при Скофийлд. От костюма му капеше вода.

— Bonjour — поздрави го Скофийлд. — Добре дошъл в кошмара ни. Майко! На юг, веднага! Зак!

Очилатият умник вдигна уплашено глава. Явно не очакваше да повикат точно него. Скофийлд посочи налакътника на лявата му ръка.

— Ще ни бъдеш водач! Използвай сателитния образ! Преведи ни през лабиринта до островчетата северно от Дракон!

Зак погледна устройството — екранът му показваше плетеницата пукнатини, в която се намираха.

— Аз ли?

— Да, ти. И трябва да си абсолютно точен, в противен случай с всички ни е свършено — каза Скофийлд, докато поемаше управлението от Майка и ѝ връщаше карабината. — Ти водиш, аз карам, Майка стреля. Да действаме!

Даде газ и щурмовата лодка полетя напред, вдигайки стълб от пръски, следвана плътно от лодката на Марио.

Понесоха се на юг към остров Дракон, надалече от потъващата френска подводница.

* * *

В стария лагер на Скофийлд обстановката бе спокойна.

Джеф Хартиган седеше в палатката си и преглеждаше някакви бележки по изпитанията, когато чу далечния тътен на двигатели.

Излезе навън и се загледа на юг.

Над хоризонта се появи самолет и започна да приближава.

За миг Хартиган изпита страх и се запита дали не е направил грешка, че е останал сам в лагера, но после самолетът приближи и той видя, че е американски В-22 „Оспрей“: върху корпуса му с големи черни букви пишеше МОРСКА ПЕХОТА.

Отпусна се. Оказа се прав, че Скофийлд е допуснал грешка. Пентагонът беше намерил морски пехотинци някъде в района и ги бе вдигнал по тревога.

Замаха. Оспреят увисна във въздуха и кацна недалеч от лагера.

Хартиган се усмихна и тръгна да посрещне новодошлите.

* * *

Двете щурмови лодки на Скофийлд летяха като куршуми през тесните пукнатини с високи бели стени.

Направляван от Зак, Скофийлд насочваше наляво и надясно първия от ниските надуваеми съдове, като избягваше плаващите ледове и рязко вземаше завоите, за да се отдалечи колкото се може повече от кобрата и оспрея, преди двете смъртоносни машини да са довършили френската подводница и да поемат след тях.

Бяха изминали доста път на юг, може би петнайсетина километра, откакто бяха видели как оспреят торпилира французите.

Майка седеше зад Скофийлд, без да откъсва очи от небето, с готова за действие карабина. В задното отделение седяха Ема, Хлапето, Иванов и едрият французин, който все още изглеждаше безнадеждно объркан.

— Сега наляво! — надвика вятъра Зак. — После веднага надясно!

Скофийлд се подчини.

И зърна нещо напред между стените на пукнатината.

Остров Дракон.

Огромният остров изглеждаше абсолютно не на място сред арктическият пейзаж. Замръзналият океан около него бе бял, равен и еднообразен, докато Дракон бе тъмен, масивен и назъбен, остра черна скала, която преди милиони години се бе издигнала, за да пробие полярния лед и да остане в сегашното си положение. С високите си заснежени върхове и отвесни брегове, надвиснали над океана, островът приличаше на внушителна естествена цитадела.

Скофийлд видя светлина в края на отвесната скала — прозорец на някаква наблюдателна кула или фар. Изглеждаше невъзможно мъничка на фона на острова.

Преди острова обаче, точно както бе казал Иванов, имаше малки островчета, ниски могилки суша, които се издигаха над леденото поле. Бяха покрити със сняг, кал и постройки с необичайна форма.

— Добра работа, Зак — каза Скофийлд, когато ги видя. — Докара ни.

— Не спирайте на първото островче! Замърсено е! — каза Иванов и се примъкна до Скофийлд. — Спрете на второто. Лодките могат ли да се потапят?

— Да, защо? — Скофийлд беше изненадан, че Иванов би могъл да се досети за подобно нещо. Пълните способности на щурмовите лодки бяха засекретени.

— Второто островче има малък товарен док, който е достъпен само под вода — обясни Иванов. — Може да успеем да стигнем до него, без да ни видят.

Скофийлд се намръщи.

— Защо да се строи товарен док, достъпен само от подводница?

— Не беше построен така — отвърна Иванов. — Беше нарочно унищожен поради... един инцидент.

— Инци...

Картечен откос пресече пътя им, вдигна фонтани от пръски и кобрата с рев прелетя над тях.

— Откриха ни! — извика Хлапето.

— Майко! — викна Скофийлд. — Огън!

— Дадено! — Майка вдигна своята Г36 и отвърна с автоматична стрелба, докато се носеха с пълна скорост към островчетата.

Майка стреляше непрекъснато, но куршумите рикошираха от бронирания фюзелаж на кобрата. Тя се опита да използва гранатомета, както бе направил Скофийлд, но този път пилотът беше готов за това — изхвърли подобни на фишеци контрамерки и гранатите на Майка експлодираха твърде рано, без да причинят вреда на хеликоптера.

Летящата машина сипеше дъжд от куршуми върху бягащите рязко маневриращи лодки.

Скофийлд завиваше наляво и надясно, като се мъчеше да използва стените на пукнатината за защита. Заобиколи един ъгъл, миг преди той да бъде направен на парчета от картечния огън.

— Хлапе! — викна той. — Оглеждай се за оспрея! Сигурно са се разделили да ни търсят и от кобрата вече трябва да са им казали къде сме...

Оспреят се появи с оглушителен трясък, носеше се ниско над тях. Двете му шестцевни картечници бълваха олово.

Парчета лед и фонтани вода изригнаха около двете лодки, докато вземаха поредния завой.

— По дяволите! — Майка все така упорито стреляше със своята ГЗ6.

Хлапето се присъедини към нея и откри огън с по-малкия си МП-7. Но дори обединена, огневата им мощ нямаше шансове да се сравнява с тази на оспрея и кобрата.

Скофийлд погледна напред. Все още се намираха на километър и половина от първото — замърсеното — островче.

Твърде далеч. След още няколко метра щяха да са мъртви.

— Плашило! — тревожно извика Майка.

— Знам! — Времето им изтичаше и нищо не можеше да се направи.

„Освен ако...“

— Марио! Изпусни плъзгачите и се пригответе за потапяне! Майко! Трябва ми една минута!

— Мога да ти дам не повече от половин, сладур!

— Колкото можеш!

Започна да натиска копчета, а Майка изхвърли изразходвания пълнител, постави нов и се приготви отново да стреля.

Оспреят зави зад тях. Кобрата се спусна в дългата пукнатина пред лодките с насочени напред картечници и им отрязва пътя.

„Мамка му! — мислено изкрещя Скофийлд. — Хванаха ни в капан.“

Майка също го видя.

— Играта свърши, пичове...

— Mais non — чу се груб глас зад нея, последван от оглушително шук-шук.

Майка и Скофийлд се обърнаха едновременно. Едрият френски водолаз — всъщност беше не едър, а огромен, близо два метра — вдигна абсолютно *гигантската* картечница, която бе праметнал на гръб — оръжие, което бе близо осем пъти по-тежко от ГЗ6 на Майка. Това бе руска 6П49 „Корд“ — брутална тежка картечница с лентово подаване, която обикновено се монтираше на купола на танк и стреляше с 12,7-мм муниции. Тази беше адаптирана за използване от пехота и висеше на два ремъка, прехвърлени през внушителните рамене на французина.

Грамадният здравеняк свали водолазната си качулка и се видя разчорлена кестенява коса и също толкова разчорлена брада, която стигаше до ключиците му. После вдигна картечницата и дръпна спусъка.

От дулото на чудовището изскочи еднометров огнен език, последван от невъобразим порой тежки куршуми.

Бронираният фюзелаж и предно стъкло на кобрата можеха да устоят на стрелбата на ГЗ6, но бяха безсилни пред руската картечница.

Куршумите на французина буквално ги *сдъвкаха*.

Предното стъкло се пръсна в дъжд от блестящи парченца, които бързо се смесиха с кръв, когато куршумите сдъвкаха и пилота зад него. Последва попадение в двигателя и нещо проблесна за миг, след което всичко експлодира под страховития огнен бараж.

Разбитата черупка на хеликоптера рухна във водата. Дори оспреят се дръпна назад, когато французинът обърна чудовището си към него.

Скофийлд се обърна и видя как брадатият водолаз пуска спусъка с доволно сумтене. После кимна на Скофийлд.

— Allez! Давай!

Майка зяпаше французина като тресната. Погледна собствената си ГЗ6, сякаш беше някаква детска въздушна пушка.

Колкото до Скофийлд, той нямаше нужда да му се повтаря.

Завъртя още ключове.

— Марио! Готов ли си? Да действваме, преди оспреят да се е върнал!

— Готов за потапяне, сър — разнесе се гласът на Марио в слушалката.

Скофийлд се обърна към пътниците в лодката си.

— Майко, отвори дихателния панел. Всеки да вземе дихател, да си омотае китките в ремъците и да пъхне крака в клуповете на дъното, за да не го отнесе водата. Зак, погрижи се да не изгубим Бърти.

Майка бръкна под централната пейка на лодката и отвори малък панел, в който имаше осем дихателя, свързани с маркучи към една-единствена бутилка сгъстен въздух. Появиха се и разтегателни ремъци с клупове в краищата.

— Добре. Марио, след мен — каза Скофийлд.

Докато всички награвваха дихатели и ремъци, Скофийлд изпусна външните гумени плъзгачи, превръщайки издължената черна щурмова лодка в издължена черна подводница. Прибра очилата си в чантата на колана, грабна водолазната маска под седалката и я надяна, след което пъхна дихател в устата си.

Миг по-късно „лодката“ се плъзна под повърхността и изчезна под полярния лед. До нея лодката на Марио с Чад и другите двама французи направи същото.

Десет секунди по-късно оспреят се върна за втори заход с трещящите си картечници, но нямаше по какво да стреля. Щурмовите лодки на морските пехотинци бяха изчезнали.

* * *

Двете лодки се плъзгаха през мистериозните дълбини на Арктика.

Това бе призрачен свят със светлосиня вода под белия покрив на полярния лед. Всички се държаха за щурмовите лодки благодарение на ремъците за ръцете и краката.

Докато лодките се движеха напред през сумрака, океанското дъно постепенно започна да се издига към тях.

Бяха стигнали първото островче.

Надянал водолазната маска и с дихател в уста, Иванов посочи надясно. Скофийлд се понесе покрай островчето, като следваше бреговата линия, но оставаше под леда. Няколко минути по-късно лодките прекосиха друг тесен канал, след което видяха как дъното отново се надига, за да се срещне с полярния лед. Намираха се при второто островче.

Иванов упъти Скофийлд да заобиколи, докато не се озоваха пред правоъгълен бетонен вход, широк колкото железопътен тунел.

Това бе товарният док, за който бе споменал руснакът.

Големи парчета разбит бетон образуваха неравен покрив над входа; от тях стърчаха огънати и разкъсани арматурни жезла. В някакъв момент в миналото, вероятно по време на „инцидента“, за който бе споменал Иванов, покривът на дока бе хлътнал и бе блокирал входа за кораби, но в съоръжението все още можеше да се проникне под вода.

Зад купищата бетон цареше пълен мрак. Скофийлд включи светлините и два ослепителни лъча пронизаха тъмния тунел.

Следван от лодката на Марио, той предпазливо пое напред.

След трийсетина метра видя повърхността. Водата бе толкова спокойна, че приличаше на правоъгълно огледало.

Скофийлд направи знак на Майка и на якия французин да пригответ оръжията си, насочи лодката нагоре и излезе на повърхността.

Щурмовата лодка се озова в малък бетонен док. Рязката светлина на прожекторите ѝ освети пространството.

Скофийлд свали маската си. Посрещна го шокираща картина.

Кървави петна по бетонните стени.

Напукано стъкло, също измацано с кръв.

Полуизяден скелет на нещо, което някога като че ли е било бяла мечка.

И миризмата. Господи. Вонеше като в скотобойна — смес от кръв и месо, от която ти призлява.

Врата от дебело армирано стъкло със светец панел водеше някъде навътре. За щастие бе непокътната, но другата, вътрешната ѝ страна изглеждаше така, сякаш някой е лиснал върху нея кофа кръв. Самото стъкло бе покрито с множество драскотини като от животински нокти.

— Какво е това място, по дяволите?

Скофийлд предпазливо прекрачи борда и стъпи на бетонния под. Преди някой да успее да му отговори, нещо се хвърли към него от сенките.

Беше огромно и бяло, движеше се с поразителна скорост и скочи към Скофийлд с животински рев.

Плашилото нямаше абсолютно никакво време да реагира. Завъртя се и видя оголени зъби, рошава бяла козина и замахваща лапа с остри нокти...

Автоматичната стрелба отекна в затвореното пространство на дока и главата на нещото рязко отлетя назад, улучена от залп точно насочени куршуми.

Последва втори залп и гърдите на бялата мечка — защото това наистина беше бяла мечка, макар Скофийлд никога да не бе виждал подобна — бяха разкъсани. Улучено в сърцето, съществото рухна на бетона.

„Мамицата му...“

Скофийлд се обърна към спасителя си. Очакваше да види Майка или якия французин с чудовищната картечница.

Грешеше.

Беше един от другите двама френски водолази. Всъщност най-дребният от тримата. Държеше димящ картечен пистолет „Щаер“ ТМП — австрийско оръжие, приличащо на високотехнологично „Узи“ — в идеална позиция за стрелба.

Водолазът се обърна и насочи пистолета към Скофийлд. Докато извършваше движението, Скофийлд зърна дясната му китка. Върху нея имаше серия татуирани знаци. Най-вероятно тринайсет.

Това беше Ренар.

Убиецът от френската разузнавателна агенция ГДВС, който беше *помолил* да убие Шейн Скофийлд.

Без да отклонява пистолета си, той свали качулката на водолазния си костюм... и се оказа, че всъщност не е мъж.

Тъмнокоса жена се взираше убийствено в Скофийлд.

— Алло, капитан Скофийлд — безизразно каза тя със силен френски акцент. — Аз съм Вероник Шампион от Главна дирекция за външна сигурност. Позивна — Ренар. Както може би сте наясно, тук

съм, за да ви убия, но преди да го направя, бихте ли били така добри да ми кажете какво става, по дяволите?

* * *

Скофийлд се взираше в дулото на щаера на Вероник Шампион.

Екипът му стоеше зад него — Майка, Хлапето и Марио, както и тримата цивилни: Зак, Ема и Чад.

Двамата френски спътници на Шампион бяха застанали зад нея с вдигнати оръжия. Картечницата на здравеняка приличаше на гаубица в тясното затворено пространство.

А отстрани стоеше руснакът Василий Иванов.

Доста напечена и неловка ситуация.

Шампион — или Ренар — се взираше напрегнато и преценяващо в Скофийлд. Беше висока колкото него и в друга обстановка щеше да е поразителна — атлетична, слаба и гъвкава, с къса тъмна коса, прибрана назад и разкриваща изсеченото ѝ лице, безупречна кожа и черни като катран очи, които не се откъсваха от него.

Колкото до оръжията, освен последния модел картечен пистолет тя носеше колан с различни димни и зашеметяващи гранати, две кислородни бутилки за петминутна употреба с размерите на кутии за енергийна напитка, два ножа, сребрист „Зиг Зауер“ П-226 и „Рюгер“ ЛСП в малък кобур на гърдите, джобен пистолет за в краен случай.

Скофийлд наклони глава настрани и попита:

— Вероник *Шампион*?

— Името познато ли ви е?

— Навремето се срещнах с един френски учен на име Люк Шампион в една полярна станция в Антарктида — предпазливо рече той.

Жената не мигна.

— В течение съм.

— Люк Шампион роднина ли ви беше? Ваш брат?

— Братовчед. Познавахме се от деца.

Мислено Скофийлд можеше да види Люк Шампион, сякаш се бяха срещнали вчера — той бе френският учен от станция „Дюмон

Д'Юрвил“, който беше довел отряда маскирани френски десантчици в станция „Уилкс“, за да избие всички в нея.

— Той беше цивилен, учен... — каза Вероник Шампион.

— ... който възнамеряваше да избие всички цивилни американски учени в онази станция, за да бъде първият, който да проучи извънземен космически кораб, който не се оказа нито извънземен, нито космически — завърши Скофийлд.

Лицето на Шампион се вледени.

— Вие лично ли го убихте?

— Той бе съучастник в убийствен план...

— Вие ли го убихте?

— Не. Барнаби се погрижи. — Изправени пред съкрушителната сила на британската СВС, Скофийлд и хората му бяха избягали от полярна станция „Уилкс“ със снегоходи. Беше изоставил Люк Шампион, закопчан за един стълб. Командирът на СВС Тревор Барнаби беше наредил да застрелят Шампион в главата. По-късно откриха тялото.

Вероник Шампион още държеше оръжието си насочено към Скофийлд.

Тъмните ѝ очи го изгледаха изпитателно за един дълъг, напрегнат миг, след което тя неочаквано наклони глава и се намръщи. На лицето ѝ се изписа искрено объркване и Скофийлд осъзна защо.

Беше търсила следа от лъжа, но не беше открила. Това я бе изненадало, а Скофийлд предполагаше, че не е свикнала да попада в подобно положение. Бе дошла да убие убиец, а вместо това беше открила...

— Капитан Скофийлд. Както несъмнено знаете, Френската република желае смъртта ви. Заради онова, което направихте на полярна станция „Уилкс“ и другаде, в това число унищожаването на самолетносача „Ришелъ“. Аз също желая смъртта ви, по мои лични причини. А ето че ме измъкнахте с хората ми от враждебни води, въпреки че знаехте, че сме пратени да ви убием. Защо го направихте?

Отговорът на Скофийлд бе прост.

— Изправен съм пред почти невъзможна задача, нещо много по-голямо от вашата вендета срещу мен. Реших, че ако ви спася и ако сте склонни да ме изслушате за момент, можете да се съгласите да ми помогнете. Току-що изгубихте цяла подводница, а аз се нуждая от

колкото се може повече бойци. Рискувах с предположението, че може би ще ме изслушате.

Шампион не помръдваше.

Оръжието ѝ продължаваше да сочи към него.

После тя много бавно го свали.

— Добре, капитане. Слушам ви... засега. Обаче да сме наясно — ако решим да ви помогнем и излезем живи от всичко това, старите сметки ще трябва да се уредят. — Махна към хората си. — Това са старши сержант Южено и сержант Дюбоа. А сега ни кажете какво става.

Скофийлд бързо разказа на Шампион и хората ѝ всичко, което знаеше за ситуацията на остров Дракон, за Армията на крадците и за атмосферното оръжие, което бяха задействали. Именно Армията на крадците, добави той, бе унищожила подводницата ѝ, когато французите се бяха намесили в схватката.

Взе налакътника от Зак и показа на Шампион видеозаписа на обръщението на лидера на Армията на крадците към руския президент. Докато двамата гледаха, Майка се присламчи до грамадния френски командос.

— Хей.

— Ало.

— Хубава пушка. „Корд“.

— Mercі beaucoup — отвърна той и кимна отсечено. Погледна карабината ѝ. — ГЗ6. Също чудесно оръжие.

Майка протегна ръка.

— Оръжейник сержант Джина Нюман, Морска пехота на Съединените щати, но всички ме наричат Майка.

— Аз пък съм старши сержант Жан-Клод Франсоа Мишел Южено, зачислен към ГДВС от Първи парашутен полк. Известен съм като Le Barbarian.

С тази рунтавата грива и брада беше пределно ясно каква е причината за този прякор.

— Варварина. Хубаво — рече Майка.

— Повярвай, името си е напълно заслужено. Ям като мечка, пия като викинг, убивам като лъв и правя любов като среброгърба горила!

Ба! Приятелите ми ме наричат Баба и току-що реших, че *ти*, оръжейник сержант Майка Нюман, с твоята впечатляваща ГЗБ, можеш да ме наричаш Баба.

Майката го изглежда косо. „Кой е този тип?“ С внушителната си физика, голяма пушка, голяма коса, голяма брада и голяма уста той бе...

— Ох, господи. Ти си огледалният ми образ — рече тя.

— Какво?

— Нищо.

За щастие точно тогава францужойката спомена Армията на крадците и Майка и Баба се включиха в разговора.

— Армията на крадците... — промълви Вероника Шампион, след като изгледа запис на обръщението на лидера ѝ към руския президент.

— Чували ли сте за тях? — попита Скофийлд.

— Следенето на терористични организации не е основната задача на моя отдел в ГДВС, но да, през последните месеци ме държаха в течение за случаите, свързани с тях.

— И?

— ГДВС наблюдаваше серия инциденти, извършени от тази групировка през последната година — по един на месец, в съответствие с груб общ модел. ЦРУ и Военното разузнаване знаят всичко.

— Получихме това обобщение. — Скофийлд отвори файла с доклада на Разузнавателното управление на Министерството на отбраната от агент Ретер.

Шампион го прегледа бързо и каза:

— Виждала съм подобен доклад.

— Е, кои са те и защо правят това?

— Кои? — Шампион сви рамене. — Нова терористична група? Франчайз на Ал Кайда? Армия от ренегати, необвързана с конкретна държава? Никой не знае.

— Ами лидерът им? Онзи, който заплашваше руския президент? Някаква идея кой е той?

— Не разполагаме с информация за водача им. В няколкото записа от охранителни камери, заснели действията им, той винаги носи големи слънчеви очила и качулка или някаква каска, за да скрие

лицето си. В същото време обаче не прави усилия да скрие белезите от киселина по лявата си страна. ГДВС претърси всяка налична военна база данни за войници или специалисти с такива характерни особености, но не открихме нищо. Между другото, някои от командирите му също са заснети от камерите по време на инцидентите и част от тях са разпознати. Например дясната му ръка е бивш чилийски палач на име Тайфун, Тифон или нещо подобно.

Шампион замълча умислено.

— По всичко личи, че Армията на крадците е организация на бивши войници, водени от малка група изключително способни ветерани. Членовете ѝ са опасни, но не са сбирщина. Тъкмо обратното, те са много ефективна и дисциплинирана бойна част. Успяха да атакуват успешно руски военни съдове и бази на американските морски пехотинци.

— Но какво *искат*? — попита Скофийлд. — Подобни групи винаги *искат* нещо — признаване на нова държава, освобождаване на затворници, изтегляне на американски войски от страната им. На видеозаписа лидерът им казва на руския президент, че армията му представлява съюз на разгневените и вбесените, на обезправените и бедните, че е „кучето, умиращо от глад пред портата на господаря“. Между другото, последната фраза е цитат от Уилям Блейк от стихосбирката му „Прорицания на невинността“.

— Хубаво поетично сравнение, шефе — прошепна Майка. — Истинска класа.

— Да не би да е някакъв умопобъркан Робин Худ? — предположи Скофийлд. — Решил да постави на колене богатите страни от името на бедните?

— Не зная — отвърна Шампион. — *Ние* не знаем.

Скофийлд прехапа замислено устна.

— При първата атака в Чили са били освободени около сто затворници. При втората в Судан — горе-долу още толкова. Като добавим към това командирите и получаваме двеста, може би двеста и двайсет мъже.

— А ние сме само десет — тъжно отбеляза Марио. — Ама че шибан късмет...

— Хей, аз се равнявам на десет — обади се Майка.

— А аз — на двайсет — добави Баба.

— Отрядът на Айрънбарк каза, че са се изправили срещу *сто* души, които ги причаквали в пристанището за подводници — отчаяно каза Марио. — Вижте какво се случи с тях, а те бяха тюлени!

Скофийлд си погледна часовника. Беше 9:35 сутринта.

— Още разполагаме с час и двайсет и пет минути.

Марио се изправи.

— Не *чувате* ли? Дори да разполагаме с петдесет напълно обучени мъже, не бихме могли да завладеем този остров и за цяла седмица. Вижте ни само — заврени в някаква воняща дупка без никакъв изход. Само да решат да пратят някого след нас, играта приключва. Това вече официално се превърна в самоубийствена мисия.

Скофийлд го изглежда твърдо, но не каза нищо. Честно казано, младият морски пехотинец беше абсолютно прав.

* * *

Докато Скофийлд и останалите преценяваха положението си в дока, атакуваният ги В-22 „Оспрей“ летеше на юг към остров Дракон.

Машината се плъзна над трите малки островчета северно от Дракон, след което бързо се издигна над отвесните скали на северната страна, които образуваха U-образен залив около най-близкото островче. Натрупалият се през зимата лед се беше разтопил доста на това място и заливът беше свободен, изпъстрен тук-там с плаващи ледове с размерите на автомобил.

Оспреят прелетя над стария терминал на лифта, който свързваше островчето с Дракон. След това пред пилота, известен като Рибачук, се разкри изумителна гледка.

От лявата му страна се издигаха двата колосални комина, бълващи трептящата ТЕБ смес към небето. Тази сутрин някой беше изписал огромно А в кръг върху единия, знака на Армията на крадците, като един вид „майната ви“ на всички шпионски спътници, които несъмнено наблюдаваха острова.

Точно пред оспрея се извисяваше главната кула — огромна триетажна постройка с формата на диск, кацнал върху шейсетметров бетонен стълб. Цялата структура бе разположена в кръгла бетонна яма и до нея можеше да се стигне единствено по един от двата вдигани и

спускани с кранове моста от двете страни на ямата. От дългата стрела на всеки кран висеше мост, по който можеше да се преодолее пропастта между ръба и диска.

На върха на самия диск имаше вертолетна площадка, две високи заострени кули и голям стъклен купол, в който се намираше командният център на комплекса.

От основата на грамадния стълб до върха на най-високата антена на по-високата кула цялата структура бе най-малко 120 метра и в сравнение с нея приближаващият оспрей изглеждаше като миниатюрна играчка; многобройните бойци от Армията на крадците, разположени в различните наблюдателни кули и караулни помещения, приличаха на мравки.

Риба чук изведе оспрея над площадката, кацна плавно и влезе в командния център, следван от четиричленния си екипаж.

Риба чук и хората му застанаха пред водача си.

Прозрачният стъклен купол, покриващ командния център, беше с диаметър около двайсет метра. Под него се намираха няколко нива конзоли, компютри и свързочни постове, подредени около повдигната платформа, от която командирът можеше да гледа във всички посоки.

В командирското кресло седеше лидерът на Армията на крадците.

Вече не носеше слънчевите очила и очите му се виждаха. Бяха доста изнервящи — светлосиви очи, които рядко мигаха. Обезцветената стопена от киселина кожа на лявата му буза и гърлото също се виждаше, както и множеството оръжия в кобури по бедрата, под мишниците и на гърба. По врата му се спускаха татуировки, сред които изображение на руски товарен кораб, груб надпис МП-САЩ и жилищен блок, върху който се различаваше името МОСКВА.

За своите подчинени той нямаше друго име, освен Господаря на анархията, генерал на Армията на крадците. Обръщаха се към него с „милорд“, „господарю“ или „сър“.

Беше от бялата раса, но със силно загоряла кожа. Никой не знаеше откъде е.

Говореше английски с американски акцент, но владееше перфектно и руски, испански и фарси.

Всеки от Армията на крадците бе вербуван от него в един или друг момент. Никой не знаеше как е събрал вътрешния си кръг — Господаря на анархията и неговата банда от петима, които се познаваха отпреди да създадат армията си — четиримата старши офицери с убийствените прякори на акули — Риба чук, Скитника, Белоносия и Мако; както, разбира се, и Тифон.

Естествено, сред бойците се носеха слухове — някои казваха, че са бивши офицери от турската армия, които се опитали да се присъединят към Ал Кайда, но им било отказано, тъй като били твърде агресивни; други твърдяха, че са бивши чилийски и египетски палачи, провеждали изтънчени разпити на заподозрени терористи по поръчка на Съединените щати; трети пък бяха убедени, че са американски наемници, които просто обичат да проливат кръв.

До Господаря на анархията стоеше първият му помощник, полковник Тифон. Кръстен на най-страховитото създание от старогръцката митология — огромно, с огнени очи, пред което дори боговете треперели — той бе изключително висок убиец с безизразни очи, от когото всички изпитваха ужас.

Преди да бъде приет в редовете на армията, всеки боец трябваше да се срещне с Тифон.

Именно той полагаше отличителните белези на повишаването — с нажежено до червено желязо върху кожата на ръката; след това се добавяше мастило за татуировки и оставаха изпъкнали тъмни белези. Рангът в Армията на крадците не се отбелязваше с нашивка на ръкава — изгаряше се направо върху кожата.

Тифон изпълняваше и церемонията по посвещението — ужасен побой, докато под въздействието на наркотици наблюдаваш едновременно четири телевизионни екрана, които те засипват с клипове с ужаси и касапници, коварни убийства и обезглавявания, изнасилвания, содомия, удавяния и мъчения.

Мъжете се подчиняваха на Господаря на анархията, защото той бе техен лидер. На Тифон се подчиняваха от чист ужас.

— Докладвай — нареди Господарят на анархията.

— Милорд — каза Риба чук, — открихме разбития самолет на Иванов. Когато пристигнахме, американският изпитателен екип вече беше там. Атакувахме ги, но тогава наблизко се появи френска подводница.

— Френска подводница? — Господарят на анархията вдигна вежда. — Продължавай.

— Подводницата като че ли не съдействаше на американците, но въпреки това я торпилирахме. Докато бяхме заети с нея, американският екип свали едната от кобрите и побягна с щурмовите си лодки. Втората кобра ги откри малко по-късно недалеч от островчетата, но американците свалиха и нея и докато стигна до мястото, бяха изчезнали.

— Изчезнали?

— Лодките им явно могат да се потапят, сър.

— Те са изпитателен екип, капитане. Боя се обаче, че пропускаш нещо в доклада си.

Риба чук замръзна, после попита объркано:

— Ка... какво пропускам, сър?

— Че мисията ти е неуспешна. Беше ти заповядано да убиеш американците. Не си го направил. Ergo, претърпял си провал.

— Но те оказаха страхотна съпроти...

— Не мога да търпя провали, капитане. Не и по време на тази мисия. От тази армия се очаква само едно — всеки неин член да изпълнява дословно задълженията си. Ти не си направил това, поради което излагаш всички ни на опасност. Кой е прекият ти заместник?

Риба чук кимна към по-младия мъж до себе си.

— Лейтенант Сантос, сър. От Чили.

Господарят на анархията насочи погледа си към по-младия мъж и го измери бързо от глава до пети. После се обърна към Тифон и кимна.

Първият помощник с мъртвешкия поглед извади блестящ касапски сатър и го постави на масата пред Риба чук и младия лейтенант.

— Лейтенант Сантос, искам да дадеш на капитана си урок, който няма да забрави скоро — каза Господарят на анархията. — Да, бих могъл и аз да го накажа, но опитът ми показва, че единственият наистина ефективен начин да мотивираш някого — или пък да изтръгнеш сведения от неприятеля — е да нараниш някой негов близък или подчинен. Така че, лейтенант Сантос, бъдете така добър да отсечете лявата си ръка, ако обичате.

Няколкото свързочници, които тайно следяха разговора, рязко надигнаха глави.

Сантос се облеци. Хвърли поглед към Риба чук, но капитанът се взираше решително напред, без да го поглежда в очите.

Господарят на анархията чакаше търпеливо. Не каза нито дума.

И тогава, за изненада на всички наблюдаващи, младият лейтенант пристъпи напред и взе острия сатър.

Мнозина бяха чували и преди за подобни неща, но никой не ги бе виждал с очите си — легенди как Господарят на анархията заповядва на непокорни или провинили се членове на армията да отрязват части от собствените си тела. Пръсти на ръцете и краката, а в един прочут случай (според слуховете) Господарят бе наредил на един мъж, изнасилвил африканска медицинска сестра, да отреже собствения си пенис... и онзи го беше направил.

Никой не знаеше как успява да постигне това. Бойците от африканските и южноамериканските страни наричаха способностите му черна магия или вуду, докато онези от западните държави подозираха, че става въпрос за някакво подсъзнателно внушение, вкарано в главите им по време на садистичната церемония на посвещаването. Каквото и да беше, резултатът бе налице. И осигуряваше пълно подчинение.

Пред очите на всички Сантос прецени тежестта на сатъра в дясната си ръка. После постави лявата си китка върху дървената маса.

И вдигна сатъра.

Свързочниците затаиха дъх...

Екипажът на оспрея гледаше в ужас...

Риба чук продължаваше да се взира напред...

Господарят на анархията гледаше безизразно...

Тифон се усмихна...

Сатърът се спусна рязко надолу и писъкът на лейтенанта раздра въздуха.

Господарят на анархията се обърна към Риба чук.

— Не се проваляй отново, капитане. Тази армия разчита на теб. Свободен си.

Докато Риба чук излизаше с останалите от екипажа, Господарят на анархията нареди на личната си охрана да отиде при коленичилиия Сантос. Младият лейтенант притискаше окървавения чука към тялото си.

— Откарайте го в газовото отделение под основните комини — нареди Господарят на анархията. — На място, където да го виждат всички. Нека мълвата се разпространи.

Сантос беше извлечен навън, а Господарят на анархията се обърна към първия си помощник.

— Полковник Тифон, кога ще бъдат готови урановите сфери?

— След час и двайсет минути, сър.

— Този американски изпитателен екип ме притеснява. Макар и малобройни, членовете му са обезпокоително решителни. Могат да се окажат по-голяма неприятност, отколкото изглеждат.

— В момента Мако се връща от лагера им. Открил е само един човек там, някакъв военен контрактор, казва се Хартиган. Карат го насам.

— Отведете и господин Хартиган в газовото отделение и го подложете на изтезания. Искам да знам всичко, което знае за изпитателния екип. Може също да осигури известно *забавление* за мъжете след това. — Господарят на анархията кимна към екраните. — Къде са те сега?

— На Мечия остров.

— Имаме ли картина?

— Да, сър. От охранителните камери.

— Направете снимки на всички и ги прекарайте през военните бази данни. Междувременно пратете Лошия Уили и момчетата му заедно с неколцина берсерки отзад, а екипа на Скитника отпред. Стигнахме твърде далеч, за да позволяваме на някакви си кандидат-герои да ни спрат. Притиснете ги и ги ликвидирайте.

Товарен док на Мечия остров

4 април, 09:40

1 час и 20 минути до крайния срок

В тъмнината на бетонния товарен док на Мечия остров Зак Уайнбърг и Ема Доусън проверяваха трупа на бялата мечка. Както винаги, Бърти следваше Зак по петите.

— Никога не съм виждала мечка като тази — рече Ема. — Виж й само козината — дълга и рошава, сплъстена и мръсна. Белите мечки обикновено имат къса козина и я поддържат безупречно чиста.

Зак трепна от гледката. Мечката беше наистина мръсна. Освен това беше цялата изцапана с кръв от огнестрелните рани.

— По-малка е от другите бели мечки, които съм виждал — отбеляза той.

— Да, така е. — Ема заобиколи трупа, като го оглеждаше с аналитичното око на учен. — Бих казала, че е млад индивид, мечешкият еквивалент на тийнейджър — раздразнителен, агресивен и самонадеян.

Загледа се през армираното стъкло на вратата, водеща към лабораторията на островчето. Там забеляза просторно осмоъгълно помещение с по-ниска част в средата. По издигнатите пътеки покрай нея вървяха четири по-големи бели мечки. Една от тях приближи стъклената врата и надникна през нея към Ема и Зак.

— Мислиш ли, че е *живяла* тук? — попита Зак.

— Изглежда подходящ дом за бяла мечка — отвърна Ема. — Напълно затворена пещера с един-единствен подводен вход.

— Но защо е трябвало да живее отделно от другите?

— Младите мечки от всички подвидове — гризли, кодиак, бяла мечка — често прекрачват границите и си имат неприятности с другите мечки. Предполагам, че този младок е прегрешил пред някой от по-старите мъжкар и е бил пропъден. Живее е тук в изгнание...

Дум!

Мечката от другата страна на вратата удари стъклото.

Вратата се разтресе, но издържа.

Скофийлд се обърна към шума, изгледа мечката и попита:

— Добре ли сте там?

Зак и Ема кимнаха.

— А ти, Чад?

Младият фирмен служител седеше опрял гръб на стената и с наведена глава. Погледна Скофийлд. Явно беше потресен от всичко, което им се бе случило, но кимна.

Скофийлд пак погледна мечката от другата страна и каза:

— Мисля, че е време доктор Иванов да ни разкаже повече за това място.

Групата се събра около руския учен.

— Добре, докторе, наясно сме най-общо с картината на остров Дракон — каза Скофийлд. — Сега искам подробностите от някой, който ги познава. Искам да знам всичко за острова, от разположението на атмосферното оръжие до това, какво можем да направим през следващите осемдесет минути, за да му попречим да се задейства.

Иванов поклати глава.

— Остров Змей е непристъпна скала, крепост. При достатъчно хора по стражевите кули е много трудно да бъде превзет със сила.

— Щом е така непристъпен, как тази група е успяла да го овладее толкова лесно? — попита Майка.

Иванов въздъхна.

— Подозирам, че са подкупили един от членовете на минималния екип, който идвах да заместя. И по-точно доктор Игор Котски. В новата Русия на нас, учените, не ни плащат достатъчно добре, а зная, че Котски беше затънал в дългове. Лесно биха могли да го купят. Всички можем да бъдем купени. Когато самолетът ми пристигна на Дракон, Котски беше при хангара, махаше ни, приканваше ни да отидем при него... да влезем в касапницата.

— Добре, разкажете ни за оръжието — рече Скофийлд. — Съобщиха ни, че можем да осуетим използването му, като откраднем или унищожим някакви сфери от червен уран или ракетите, които ще ги изстрелят в облака газ. Това вярно ли е?

— Да, вярно е — отвърна Иванов. — На теория бихте могли да попречите и на създаването на самия газов облак, но вече е твърде късно за това. Ако унищожите комините сега, може да създадете прекъсване в облака, но то няма да е достатъчно широко. Атмосферният пламък е невероятно силен. Ще успее да прескочи подобно прекъсване. Трябва да има най-малко деветдесет минути без отделяне на газ, за да се създаде достатъчно голяма пролука, а това вече е невъзможно.

— Значи ни остават сферите и ракетите?

— Да.

— Къде се пазят тези сфери?

— В запечатана лаборатория на върха на по-ниската от двете кули, разположени върху основната. Те са причината врагът да се бави. Поради значителната си мощ, сферите от червен уран се държат на температура, близка до нула по Келвин или минус двеста седемдесет и

три по Целзий. Затова трябва да се подготвят преди използването им. Подготовката включва загряване до температурата на околната среда с много прецизно увеличаване на градусите, тъй като в противен случай структурата им ще се наруши и те ще изгубят способността си да запалят газа.

— Колко такива сфери има? — попита Шампион.

— Ами... в лабораторията са шест... — малко колебливо отвърна Иванов.

Скофийлд забеляза колебанието му и попита:

— Има ли и други сфери на острова?

Иванов се намръщи.

— Има тайна лаборатория, построена точно под главната кула, под основния стълб. До нея се стига само с кодиран асансьор и е оборудвана с друга загряваща апаратура и една сфера. Това е резерва, последен ход в случай на ядрен конфликт, но...

— Но?

— Но Котски не знае за нея. Няма достъп до тази информация. И щом Котски не знае за лабораторията, значи нападателите също не биха могли да знаят.

— Хммм. — Скофийлд прехапа устна и се замисли. — Все пак, ако успеем да се доберем до по-ниската кула и да прекъснем процеса на загряване, ще направим сферите безполезни.

— Да, ако стигнете там навреме — каза Иванов.

— Можем ли да унищожим сферите с граната? — попита Шампион.

— Не, твърде са плътни и конвенционалните експлозиви изобщо не могат да им навредят. Няма дори да напукат сфера от червен уран. За целта е необходима мощна, изпълнена точно навреме и много внимателно калибрирана *имплозия*.

— А колко *тежат* сферите? — попита Скофийлд.

Иванов сви рамене.

— Тежки са за размерите си, както може да се очаква от подобно вещество. Може би три килограма всяка. Защо?

— Защото трикилограмова сфера с размерите на топка за голф ще потъне като камък — отвърна Скофийлд. — Ако успеем да ги откраднем, да се доберем до брега и да ги запратим в океана, откриването им ще бъде на практика невъзможно.

— Така е — съгласи се Иванов.

— Чакайте малко — обади се Майка. — Нали говорим за радиоактивен материал? Не можеш просто да вземеш такова нещо и да *избягаш* с него.

— Не, това е преимуществото на червения уран — обясни Иванов. — Макар експлозивната му енергия да е огромна, пасивната му радиация е минимална. Можете да го носите в куфарче или дори да създадете ръчна граната с малко количество от него...

— Момент. Да не би да има и *други* устройства, направени от това чудо?

— Че как? Разбира се. Нашите учени направо се влюбиха в червения уран. Той е почти съвършен термобаричен експлозив. Разработени са по-малки устройства, сред които и ръчни гранати с ядра от червен уран с размер на топче за лагер, които са в състояние да пръснат на части танк Т-72.

— Нима вашите копелета са създали *ядрени* ръчни гранати? — изуми се Майка.

Иванов сведе глава.

— Този остров е продукт на друго време. Имахме свобода да създаваме всякакви оръжия, които позволява науката, и го правехме. Понякога може да сме прекалявали, но...

— Именно — промърмори Майка.

— Вижте! Аз също имам семейство! — възмути се Иванов. — Двама синове. Шестима внуци. Живеят в Одеса, в Южна Украйна. Ако оръжието се задейства, огнената буря ще убие и тях. Така че имам да губя точно толкова, колкото и вие. Може и да съм помагал за създаването на това ужасно нещо, но категорично нямам никакво желание да го видя в действие.

— Добре, всички да се успокоят. — Скофийлд се върна на темата: — Как стои въпросът с ракетите, които трябва да изстрелят сферите в газовия облак? Къде се намират те?

— Неприятелят би трябвало да е подготвил батареята балистични ракети със среден обseg на площадката за изстрелване южно от основната кула. Саботирането им е възможно, но както може да се очаква, обектът е много добре защитен. До него се стига единствено по висок мост, по който може да мине само една кола. Ако

врагът е поставил охрана там, достигането до ракетите ще е изключително трудно.

Скофийлд замълча за момент, после каза:

— Може би можем да направим още едно нещо. Хрумна ми преди, но си има своето... усложнение.

— За какво говориш? — попита Майка.

— Причината да сме тук е, че тази Армия на крадците е в състояние да засича от голямо разстояние приближаващи ракети и бомбардировачи, нали така? Дори са успели да върнат една руска междуконтинентална ракета обратно към силоза ѝ.

— Разполагат с модерна техника. — Майка сви рамене. — Това ни е известно.

— Но нещата са по-дълбоки — каза Скофийлд. — За да имат подобна система за ранно предупреждение, която им позволява да видят приближаваща ракета или самолет от хиляди километри, те трябва да са свързани към някакъв шпионски спътник. Което означава, че някъде на острова има сателитна антена, която ги свързва с въпросния спътник.

— О, ясно, ясно... — съгласи се Вероник Шампион. — Но както казахте, подобен план има значително усложнение.

Майка не схващаше.

— Чакайте малко. Какви усложнения? Не ги виждам.

Скофийлд обясни:

— Ако прекъснем сателитната връзка на Армията на крадците, като унищожим или повредим системата, те ще останат слепи и това ще даде възможност за ядрен удар по острова.

— След като връзката се прекъсне — добави Шампион, — ядрена ракета, изстреляна например от Аляска или някъде от Централна Русия, може да достигне острова в рамките на двайсет минути. Усложнението...

— Сме ние — завърши Скофийлд. — Няма да имаме време да се махнем преди удара. Ако успеем да открием и прекъснем връзката им, ще успеем да спасим света... но в същото време ще се самоубием.

— О... Ясно. Разбрах — рече Майка.

Последва кратко мълчание.

— Трябва да го имаме предвид като възможност — сериозно каза Скофийлд. — Може би не първа, но ако всичко друго се провали, може

да се наложи да прибегнем до нея.

Обърна се към групата.

— Добре, народе, ето как ще действаме. Ако успеем някак да проникнем вътре, предлагам да се разделим. Едната група се насочва към сферите, докато по-малък втори екип се опитва да елиминира ракетната батарея. Аз ще водя първата група. Ако успеем да прекъснем загряването на сферите преди единайсет часа, всичко приключва. Ако ли не, отмъкваме сферите, отнасяме ги на брега и ги хвърляме в океана. В същото време вторият екип — мисля в него да влязат Хлапето и Марио — се опитва да извади от строя ракетите и така да попречи на лошите да изстрелят сферите в облака, ако първата група претърпи неуспех.

— Е, значи вече си имаме план — отбеляза Майка.

— Ако успеем да се доберем до острова до единайсет часа — обади се Шампион. — Само по себе си това ще е изключително трудно.

Скофийлд кимна.

— Докато правим това, доктор Иванов ще се опита да открие наскоро добавена сателитна антена някъде в комплекса. Ако всичко останало отиде по дяволите, последната ни възможност е унищожим връзката им и да поискаме ядрен удар по самите нас. Някакви въпроси?

Никой не каза нито дума. Всички си мислеха какво всъщност означава тази последна опция.

— Аз имам въпрос. Към него — каза Майка и кимна към Иванов. — Кой *скапаняк* проектира и строи оръжие за глобално унищожение като това?

Иванов се усмихна сковано.

— Отговорът може да не ви хареса. Виждате ли, ние откраднахме плановете на атмосферното устройство и на целия комплекс от една свръхсекретна лаборатория във военновъздушната база Нелис в Съединените щати. Вашата страна е проектирала това ужасно оръжие. Ние само го направихме.

Скофийлд кимна към армираната стъклена врата и рунтавата бяла мечка от другата ѝ страна.

— Ами те? Каква е историята с мечките?

— Те бяха друг експеримент — отвърна Иванов. — Експеримент, който се разви зле.

— О, само това не. Какво сте им направили — попита Хлапето.

— Това не беше мой проект и аз не бях съгласен с него — каза Иванов. — Идеята не се различава особено от прочутите американски тестове с делфини. Опитвахме се да научим мечките да изпълняват определени военни задачи. Полагане на мини, закрепване на експлозивни към подводници. На една група обаче бяха давани специални променящи настроението вещества, които трябваше да засилят агресивните им инстинкти. Целта беше да ги превърнат в свръхагресивни бойци от първата линия, които да се нахвърлят срещу противника и да всеят ужас.

Ема Доусън беше шокирана.

— Опитвали сте се да направите белите мечки по-агресивни? И послушни? Да не сте полудели?

Иванов сви рамене.

— Неотдавна имаше подобен американски проект с горили, провеждан на един остров в Тихия океан, известен като Адския остров.

При тези думи Майка хвърли поглед към Скофийлд, но той поклати едва забележимо глава и попита:

— И експериментът беше неуспешен, така ли?

— Да. Дрогата предизвика хаос в примитивните мозъци на мечките и те станаха ужасно агресивни, умопобъркани от ярост. Започнаха да нападат дресьорите си и другите мечки. Освен това започнаха да проявяват голяма находчивост и непрекъснато се измъкваха от клетките си.

— Нападали са другите мечки. — Скофийлд си спомни мъртвата бяла мечка, която бяха видели върху плаващия лед сутринта, разкъсана на парчета от нещо. — И бягат от клетките си. Момент, да не би да искате да кажете, че мечките в лабораторията *не са* затворени там?

— О, не — отвърна Иванов. — До лабораторията може да се стигне и по други начини — пукнатини в покривния купол, аварийни изходи... Когато остров Дракон беше закрит през деветдесет и първа и започнаха да изпращат само минимални екипи, ние просто оставихме мечките на произвола на съдбата. Могат да влизат и да излизат свободно. Точно тези са предпочели да останат тук.

Ема поклати глава.

— Просто сте ги оставили? Вие да не сте луди?

Скофийлд гледаше обикалящите зад бронираната стъклена врата зверове.

— Умопобъркани бели мечки. Само това ми трябваше...

— Ъ-ъ-ъ, капитане... — обади се Зак, който гледаше в обратната посока, надолу към водата зад тях. Беше приклеknал на ръба на дока до Бърти. — Какво е това?

Скофийлд се обърна...

... и го видя.

Зловещо зеленикаво сияние от дълбините.

Движеше се, растеше, идваше все по-близо.

Забърза към ръба, грабна Бърти, обърна го наопаки и потопаи лещите на малкия робот под водата, като държеше дисплея над повърхността.

— По дяволите!

На екрана се виждаха шест малки морски шейни, които бързо се издигаха в мъглата. На всяка имаше по двама въоръжени мъже с водолазни костюми. Движеха се бързо през тунела към дока; фаровете на шейните светеха с рязка зелена светлина.

— Изпратили са десантен отряд след нас...

Издърпа Бърти от водата и се обърна, като премисляше всички налични възможности. Затвореният бетонен док имаше само два изхода — под водата и през стъклената врата, водеща към лабораторията с белите мечки.

— Между чук и наковалня.

Скофийлд бързо си сложи бойните очила, извади своя „Дезърт Игъл“...

... и го насочи към вратата от армирано стъкло.

— Имаме само един изход. Пригответе оръжията!

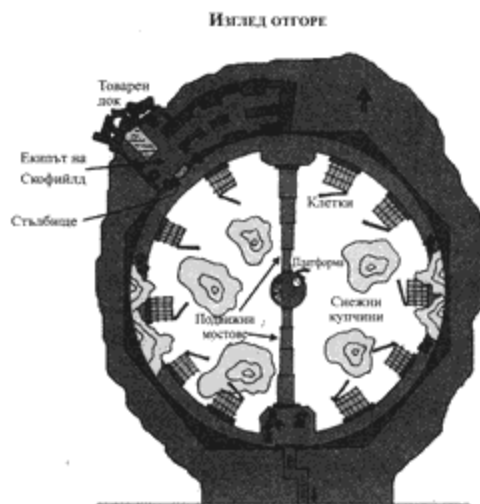
Откри огън по вратата, стъклото се пръсна и започна абсолютно безумие.

ВТОРА ФАЗА ВЛИЗАНЕ В АДА

*„От претъпкания с птици
гълъбарник
Адът в ужас се тресе навред.
Куче, умиращо от глад
пред портата на господаря,
на царувация ред предсказва
края.“*

Уилям
Блейк,
„Прорицания
на
невинността“

**Мечи остров
4 април, 10:00
Един час до крайния срок**

МЕЧЕШКАТА ЛАБОРАТОРИЯ

С готов за стрелба пистолет Скофийлд бързо поведе хората си през царството на белите мечки.

Лабораторията беше огромна, с диаметър близо 70 метра, с кръгло горно ниво около шестметрова яма. Екипът в момента се намираше на това горно ниво и когато погледна в ямата, Скофийлд видя десет големи — и отворени — клетки, вградени в стените — клетките, в които някога бяха държани мечките. Цялата лаборатория бе покрита с прозрачен геодезичен купол, изграден от множество триъгълни панели и греди, който се извисяваше над просторното съоръжение без помощта на нито една подпорна колона.

От противоположните краища на широката яма вървяха два тесни моста без парапети, стигащи до издигната платформа в средата. На платформата имаше висока до кръста конзола и люк в пода. Скофийлд забеляза, че заоблената ѝ цилиндрична стена е направена от

дебело бронирано стъкло и че в нея има стълба; там, където стълбата стигаше до пода, имаше заоблена врата, даваща достъп до самата яма. По този начин съветските учени се бяха спускали безопасно долу — през платформата и вътрешната стълба.

Всичко беше потънало в мръсотия.

Вонеше на мечешки изпражнения, урина и гниещо месо — миризмата на леговище на хищници. Някои от панелите на купола бяха разбити и на различни места в ямата се бяха образували високи купчини сняг. През някои от дупките в покрива се виждаше небето.

Лъскавата лаборатория, направена по последните за времето си технологии, сега представляваше занемарена развалина — покрито с лед, ръждясващо, вонящо студено бунище.

Единственият изход бе някаква врата от отсрещната, южната страна на лабораторията, но поради купчините сняг покрай източния и западния край на ямата единственият начин да се доберат до вратата бе по двата подвижни моста през средата.

Четири мръсни бели мечки се обърнаха едновременно, когато стрелбата на Скофийлд пръсна стъклената врата. Бяха се скупчили до една снежна купчина от западната страна на ямата и загледаха с огромен интерес как единайсетте човешки същества влизат във вонящата лаборатория.

Алфа-мъжкарят се изправи на задните си лапи и изрева мощно и предизвикателно. Някакъв по-млад мечок се хвърли към тях с оголени зъби.

— Бързо! На моста! Към вратата от другата страна! — Скофийлд избута всички покрай себе си, без да откъсва поглед от приближаващата мечка. Вдигна пистолета си и стреля два пъти в главата ѝ.

Трясъкът на мощния пистолет отекна в празното пространство. Мечката забави ход, но продължи да се приближава.

Докато бързаше след останалите, Скофийлд погледна назад към дока...

... и видя как някакъв малък цилиндричен обект изскача над правоъгълника вода, изстрелян от нещо под повърхността. Предметът увисна за миг във въздуха и докато беше в най-високата точка от дъгата си, Скофийлд го различи ясно.

Приличаше на стандартна осколочна граната М67, само че около нея имаше странна сребриста ивица.

Каквато и да бе, тя бе изстреляна от приближаващия отряд, за да разчисти пътя на водолазите.

— Граната! — извика той. — Прикрий се!

Всеки се метна зад нещо — рамката на вратата, сандък, варел. Самият Скофийлд се озова до вратата заедно с Хлапето.

Единственият открит беше нещастният млад мечок.

Гранатата избухна.

Оглушителният взрив бе последван от вълна свръхнагорещена сребриста течност, която изригна през вратата към дока.

Мечокът бе улучен пряко от течността, зарева и посегна с лапи към очите си. Рунтавата козина по крайниците, муцуната и корема му бе изпръскана с гореща сребриста лепкава маса.

Докато мечката ревеше, вниманието на Скофийлд бе привлечено от някакво цвърчене.

Рамката на вратата до главата му се *топеше*. Капка сребриста киселина се плъзна бавно по стоманената рамка. *Разграждаше я*.

— Киселинна граната — каза той на Хлапето. — Също като осколочната, но по-лоша. Не е предназначена да убива, а само да осакатява и изважда от строя, за да ни накара да спрем и да се притечем на помощ на ранените...

Точно тогава мечката *наистина* зарева и това бе може би най-ужасяващият рев, който Скофийлд бе чувал.

Сребрилата киселина бе започнала да разяжда кожата и бедното животно се гърчеше в агония. Кожата му буквално се отлепяше от плътта. После целият корем на животното се стопи и вътрешностите започнаха да се стичат от него и да се изсипват на пода с противно шляпане.

Ужасен и объркан, ревящият мечок започна да драска муцуната си с нокти, *раздираше* кожата и под нея лъснаха кост, сухожилия и месо. Гледката беше влудяваща.

Мечокът рухна.

Бум!

Звярът падна мъртъв, застрелян в главата от Шейн Скофийлд. Убийство от състрадание.

— Бягайте! — извика той. — Ще са тук след три секунди!

Дойдоха на четвъртата.

* * *

Надигнаха се от водата като носещи смърт привидения.

Бяха облечени в прилепнали по тялото нагреваеми костюми в сиво и бяло и гледаха през мерниците на компактните си картечни пистолети МП5Н, вдигнати на раменете им в очакване на съпротива.

Скофийлд не можеше да каже колко са — десет, дванайсет, може би четиринадесет — но след като си проправиха път с киселинната граната, изскочиха от водата и откриха огън.

Куршуми раздраха стените.

Скофийлд и Хлапето отвърнаха на огъня, като стреляха безогледно, докато тичаха по първия подвижен мост след останалите.

— Майко! Прикрий ни! — викна Скофийлд.

Майка, която водеше групата, спря на централната платформа и вдигна своята ГЗ6.

— Баба! Помогни й! — извика Вероник Шампион и грамадният френски командос застана до Майка и насочи огромния си „Корд“ към разбитата врата зад тях.

Първият нападател мина през отвора — *та-та-та!* — и беше разкъсан на парчета от съчетания брутален огън на Майка и Баба. В един момент противникът с водолазния костюм беше там, а в следващия просто беше изчезнал.

Цивилните забързаха покрай Майка, Баба и Шампион и се втурнаха по втория мост, водени от Марио. Когато стигнаха до вратата отсреща, около която имаше захвърлени сандъци и варели, нападателите също откриха автоматичен огън.

Залпът откъм входа беше по-мощен и от този на Баба и Майка — тежка картечна стрелба с трасиращи куршуми.

Беше толкова силна, че принуди всички — Майка, Баба, Шампион, Скофийлд и Хлапето — да се прикрият. Майка и Баба се снишиха зад конзолата на платформата, а Шампион се препъна и полетя през люка в бронираната стъклена шахта, докато куршумите рикошираха от заоблените й стени, оставяйки драскотини и пукнатини. Шампион тупна тромаво в основата на платформата...

... точно когато друга рунтава бяла мечка се понесе с рев откъм тъмните клетки и се хвърли към нея с разтворена паст, право към отворената стъклена врата...

... Шампион бързо се плъзна напред и затвори с ритник вратата миг преди мечката да се тресне в нея от другата страна. Вратата зловещо се разтресе, а звярът тупна по задник замаян.

Скофийлд и Хлапето се намираха по средата на първия мост, когато започна стрелбата с трасиращите куршуми.

Метнаха се напред и се присъединиха към Майка и Баба зад конзолата на централната платформа. Откъм южната врата се чу викът на Марио:

— Хлапе! Внимавай! *Над* теб!

Хлапето погледна нагоре...

... точно когато някакво бяло туловище полетя надолу от мрежата греди, поддържащи геодезичния купол, и се приземи на втория мост точно пред него.

Поредната побъркана мечка.

По време на хаоса се беше изкатерила по гредите и сега бе скочила право на пътя им. Звярът нададе рев, а в следващия момент главата му се пръсна като спукана футболна топка. Скофийлд и Хлапето се обърнаха и видяха Баба — държеше „Магнум“ калибър 44 в изпънатата си ръка.

Обезглавената мечка полетя от моста и тупна на дъното на ямата, от врата ѝ шуртеше кръв.

— Мътните да ме вземат... — изпъшка Хлапето.

— По дяволите, добър си! — одобри Майка изстрела на брадатия французин.

— Оуі — отвърна Баба.

Скофийлд бързо прецени положението.

Вероник Шампион се изкачваше по стълбата под него.

Марио и тримата цивилни — Чад, Ема и Зак с Бърти — както и Иванов и Дюбоа, третият френски агент, бяха на сигурно място при отсрещната врата, скрити зад някакви сандъци и варели.

От другата страна на широкото осмоъгълно пространство, при изхода към дока, видя осем нападатели в групи по четирима, които хладнокръвно се готвеха за атака. В краката им, залегнали малко отгатък прага, имаше други двама зад картечници на двуноги.

„Тези типове не са обикновени мутри — помисли Скофийлд. — Обучени са. И са замислили не...“

Изведнъж двама тъмнокожи мъже, стрелящи с калашници от бедро, се появиха зад другите осем и се втурнаха като полудели от дока, като стреляха във всички посоки.

От позицията си Скофийлд видя, че имат безумните пожълтели очи с кървави жилки, характерни за пристрастените към ганджа. Но тези двама африканци бяха *напълно* побъркани — дрехите им бяха разкъсани и имаха множество татуировки по вратовете; косата им бе наполовина обръсната, а лицата им бяха буквално скрити от пиърсинг — халки на веждите, халки на носовете, нитове по устните. Крещяха някакъв пронизителен боен вик и тичаха като обезумели, като се мятаха наляво-надясно.

Скофийлд се облеци.

Това бе самоубийствена атака, предназначена да премахне колкото се може повече от хората му, преди двамата берсерки да получат неизбежните си куршуми. Атаката им бе пълна противоположност на хладнокръвната пресметливост, която бе видял досега. Беше също и дезорганизираща тактика, целяща всяването на шок и объркване — и в момента наистина бе постигнала целта си.

Двамата берсерки обсипаха цялата лаборатория с автоматичен огън, докато тичаха към моста, като се снишаваха, мятаха се настрани и крещяха.

Когато се озоваха на моста, Скофийлд вдигна пистолета си и застреля първия в гърдите, но той продължи да се приближава, като все така крещеше и стреляше. Нужни бяха още четири изстрела, за да отлети назад и да падне от моста, а автоматът му *продължаваше* да плюе куршуми. Майка също изгуби пет патрона, за да свали другия.

— *Мамка* ви, побъркани копелета... — изпъшка тя.

— Приберете първия мост! — извика Скофийлд.

Баба намери нужния бутон на конзолата и го натисна.

Първият мост започна да се прибира към външната стена на ямата и между позицията на Скофийлд на централната платформа и изхода към дока започна да се отваря петнайсетметрова пропаст.

— Майко! Взимай Хлапето и френското си приятелче и се пръждосвай! — Скофийлд погледна надолу. Вероник Шампион почти

беше изкачила стълбата. — Ще ви прикривам, после вие прикривайте нас, докато минем с госпожица Шампион!

Изправи се и откри съсипващ огън, който накара нападателите да потърсят прикритие, докато Майка, Хлапето и Баба се втурнаха по втория мост, като продължаваха да стрелят, докато не стигнаха при останалите.

Шампион се изкачи от шахтата и се озова до Скофийлд на централната платформа.

— Майко! Готова ли си да върнеш услугата? — извика той.

— Нямах грижи, шефе — отвърна гласът на Майка в слушалката му.

— Добре, да вървим... — каза Скофийлд на Шампион и се втурна по моста.

В същия миг три неща се случиха едновременно:

Първо, вражеските картечари отново откриха огън и трасиращите куршуми рикошираха от втория мост, като хвърляха искри около краката на Скофийлд.

Второ, куршумите профучаха във въздуха между Скофийлд и Шампион, като ги разделиха и принудиха Вероник да се хвърли *обратно* към платформата.

И трето, вторият мост започна да се прибира в отсрещната стена на ямата, докато Скофийлд тичаше по него — сегментите му се прибираха един в друг на сантиметри зад кубинките му. Някой от противниците беше открил контролен панел при дока и го беше задействал, с което изолира централната платформа и остави Шампион в капан на нея.

Прикриван от стрелбата на Майка, Скофийлд се метна над един сандък и се озова до останалите при вратата.

— Сексапилната френска мацка остана! — надвика стрелбата Майка.

Шампион се бе свила зад конзолата на подобната на остров платформа. Положението ѝ беше безнадеждно.

— Оставете я! — извика Марио. — Тя искаше да ни убие!

— Няма да оставяме никого — отвърна Скофийлд. — Доктор Иванов, какво има зад тази врата?

— Стълбище нагоре към структура, която наричахме Стадиона.

— Може ли оттам да стигнем до остров Дракон?

— Да, от другата страна на Стадиона има понтонен мост, който свързва островчето и Дракон.

— Тогава продължавайте натам — каза Скофийлд. — Хлапе! Марио! Вие двамата водите. Изкарайте всички отгук! Майко, ти остани с мен.

Всички тръгнаха нагоре по стъпалата с Хлапето и Марио — с изключение на Баба и Дюбоа. Двамата не помръднаха.

— Няма да оставя Ренар — изръмжа Баба.

— Аз също не смятам да я оставям. Ще се опитам да я измъкна още сега — каза Скофийлд.

Четиримата загледаха как нападателите обсипват с огън централната платформа, на която беше останала Вероник Шампион.

— Марио е прав — тихо каза Майка на Скофийлд. — Тя наистина искаше да ни убие...

— Нужен ни е *всеки* здрав войник — прошепна Скофийлд, докато вадеше магнитната си кука.

— Ох, пак се започва... — изпъшка Майка.

— Само ме прикривай, ако обичаш.

Майка откри огън, а Скофийлд се изправи и насочи магнитната кука към гредите, поддържащи огромния купол...

Но в последния момент се усети и не я изстреля.

Защото точно докато се изправяше, Вероник Шампион направи нещо подобно. Всъщност направи абсолютно същото.

Тя скочи от прикритието си, насочи някакво устройство, подобно на магнитната кука на Скофийлд, и го изстреля към гредите горе. Скофийлд го зърна само за миг, но то беше по-голямо от неговото, по-масивно и върхът на захващащата кука беше по-остър, подобен на стрела.

То полетя нагоре и сребристото острие разсече въздуха, следвано от тънко въже. С едно ясно *хряс* куката се заби *цял пръст* в металната греда и се задържа.

Скофийлд зяпна, когато Шампион се засили, стиснала изстрелващото устройство, скочи над ямата и се залюля... точно както би направил самият той.

Понесе се над пълната с мечки яма и грациозният ѝ двайсетметров полет под прикритието на огъня на Майка я насочи

право към външната платформа. Приземи се умело точно пред Скофийлд.

— Добър ход... — отбеляза той.

— Благодаря — отвърна Шампион, натисна някакво копче, прибра „куката“ и се втурнаха през вратата след останалите.

Никой от тях не забеляза камерите, които следяха лабораторията отгоре.

Камерите бяха уловили всичко, включително и точните изстрели.

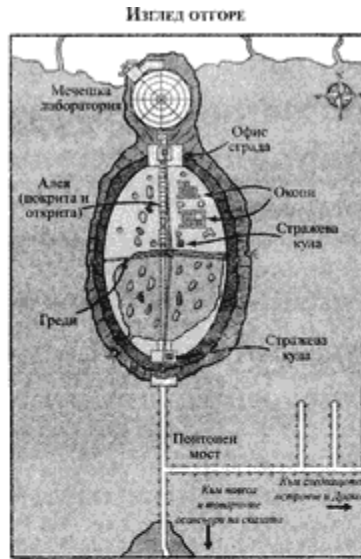
От позицията си в товарния док командирът на малката вражеска част също гледаше отстъплението им.

Казваше се Вилхелм Маузер, но всички, които го познаваха, го наричаха Лошия Уили. Технически беше немски гражданин и навремето бе служил като сержант в германската армия. Нездравият му интерес към малки момичета обаче бе станал очевиден по време на една многонационална миротворческа мисия в Африка и се стигна до дисциплинарно уволнение. Това беше и поводът за прякора му.

Лошия Уили се усмихна.

— Скитник, тук Лошия Уили — каза той в микрофона на гърлото си. — Току-що ги разкарах от Мечешката лаборатория. Идват право към вас.

— Разбрано, Уили. Готови сме и ги чакаме в Стадиона.

СТАДИОНЪТ НА МЕЧИЯ ОСТРОВ

* * *

— Всички ли са цели? — попита Скофийлд, докато бързаше по дългото стълбище покрай членовете на малкия си екип.

Всички кимнаха.

— Сега какво? — попита Хлапето.

— Нямаме избор — отвърна Скофийлд. — Или продължаваме напред, или умираме, докато се мъчим да...

Прекъсна го стрелба. Куршуми се забиха в стъпалата под тях.

— Да вървим.

Поведе екипа напред.

Стълбището свърши и Скофийлд се озова в ниска постройка с формата на куб, която сякаш бе вкопана в скалистото ядро на Мечия остров. В нея имаше няколко безлични офиса и по-широко открито помещение, всички отдавна изоставени.

— Това бяха кабинетите за учените, които работеха на островчето — обясни Иванов.

Погледът на Скофийлд нито за миг не спря на едно място.

Постройката като че ли беше яхнала тясната, подобна на кръст част на островчето. Скофийлд видя дневната светлина през редицата прозорци от отсрещния, южен край. Нямаха друга възможност, освен да продължат нагам.

— Майко, Хлапе, искам вие двамата да удържите стълбището колкото се може повече. Тръгваме на юг.

— Разбрано, Плашило.

Скофийлд се затича на юг, стигна до прозорците, надникна навън и ахна:

— Господи...

Вероник Шампион рязко спря до него.

— Какво е това?

Двамата гледаха към огромен овален кратер, заобиколен от отвесни трийсетметрови скали. В по-близката половина имаше изкопана мрежа траншеи, стражева кула в средата и полузамръзнало езеро в отсрещния край. По дължината на кратера минаваше покрита алея, наполовина вкопана в земята, която се спускаше под повърхността и след това излизаше при друга постройка с формата на куб в другия край, двойник на сградата, в която се намираха. Върху нея се издигаше втора стражева кула, от която се откриваше изглед към кратера.

Над всичко това към небето се издигаха четири масивни греди, които се събираха над първата кула в Т-образна връзка на 45 метра над дъното на кратера. От тях висяха прожектори, които вероятно осветяваха грамадното съоръжение през нощта. Наистина приличаше на футболен стадион... или може би на гладиаторска арена.

— Това е Стадионът — каза Иванов. — Тук колегите ми правеха бойни изпитания на мечките.

— Плашило! — извика Майка от стълбището, водещо към Мечешката лаборатория. — Онези долу имат много голяма огнева

мощ! Направи се на офицер и вземи решение!

Стръмно стълбище под стъклен навес водеше към дъното на Стадиона до вкопаната алея, която минаваше по дължината на огромния кратер. Една секция от навеса беше счупена и оставяше десетметров сегмент от стълбището открит към небето.

Нещо накара Скофийлд внезапно да спре.

Това не му харесваше. Нещо не беше наред. Но пък нямаха избор.

— Всички надолу по стълбите! Стигнете до алеята!

Затичаха по покритото стълбище, като прескачаха през няколко стъпала. Майка и Хлапето останаха в ариергарда и стреляха към облечените във водолазни костюми бойци на Армията на крадците, които вече се появяваха от другото стълбище зад тях.

Скофийлд и останалите стигнаха до участъка, където навесът бе счупен и се виждаше небето...

... и ожесточена автоматична стрелба разсече въздуха около тях, по откритите стъпала се изсипа порой куршуми.

Чад се метна настрани, като прикриваше главата си. До него третият французин, Дюбоа, бе улучен няколко пъти и падна. Още беше жив, но тежко ранен. Шампион успя да го сграбчи и да го изтегли извън зоната на стрелбата.

Ема Доусън изпищя, когато рикоширал куршум одраска левия ѝ крак, препъна се и Зак се хвърли към нея и я издърпа на закрито.

Всички останали също отстъпиха.

Порой вражески куршуми се изсипваше върху стълбището. Някои улучваха навеса, но бронираното стъкло издържаше на изстрелите от далечно разстояние. Навсякъде хвърчаха искри.

— По дяволите! — изкрещя Марио.

Зак закри Ема с тялото си. Скофийлд и Шампион трескаво оглеждаха Стадиона за стрелците. Откриха ги там, където би трябвало да ги очакват — на втората стражева кула над отсрещната постройка, с чудесен изглед право към централната алея.

Бяха ги чакали.

Скофийлд изруга. Беше влязъл право в шибания им капан.

Откри огън със своя МП-7 — безполезен огън, който не можеше да улучи нищо от такова разстояние, но поне щеше да накара

стрелците в другия край на кратера да потърсят прикритие. Марио, Шампион и Баба направиха същото и вражеският огън за момент спря.

— Не можем да останем тук! — викна Скофийлд. — Военните! Преграден огън! Не спирайте да стреляте, или сме мъртви!

Преметна ръката на Дюбоа през рамото си и помогна на ранения французин, докато бързаха надолу по стълбите. Останалите го последваха, като стреляха непрекъснато.

Зак помагаше на Ема и тя куцаше колкото се може по-бързо, докато не се озоваха в равната покрита алея, минаваща по дължината на Стадиона. Вражеските куршуми продължаваха да се сипят по стъкления навес, но рикошираха.

— Трябваше да се сетя! — извика Скофийлд, задъхан от тежестта на Дюбоа. — Те дори не се опитваха да ни убият в лабораторията. Просто искаха да ни изкарат оттам и да ни докарат в Стадиона. Само вдигаха пукотевица.

— Как ще се измъкнем сега? — извика Зак, който подкрепяше Ема и държеше Бърти в другата си ръка.

Скофийлд огледа района. От събитията при разбития „Бериев“ през експлодиралата подводница, преследването и Мечешката лаборатория, та дотук, изобщо не бе имал възможност да се ориентира.

— Не знам. Нямам представа — отвърна честно. — Просто трябва да продължим да бягаме и да стреляме, докато не ми хрумне нещо.

Продължиха да бягат и да стрелят.

Малко по-нататък стъкленият навес отново бе разбит и голяма част от рова се намираще под открито небе. Беше се събрала голяма купчина сняг, която бе запълнила алеята и препречваше пътя.

Скофийлд погледна назад. Преследвачите им сигурно щяха да се появят всеки момент.

Опита се да се успокои. Разполагаше само с няколко секунди, но ако искаха да се измъкнат от това положение, трябваше да мисли ясно и да вземе правилното решение.

„Добре. Какво трябва да направиш?

Трябва да се добера до Дракон, за да спра задействането на атмосферното оръжие в рамките на един час.

Но враговете ми ме превъзхождат на всяка крачка. И действат по координиран план, докато аз импровизирам в движение.

Те познават терена. Аз не. Разбирам къде се намирам едва след като надникна зад следващия ъгъл.

И сега те са пред и зад нас и искат да ни убият.

Май наистина ще изгубя тази битка...

И какво ти е нужно, за да не допуснеш това?

Трябва да променя условията на битката.

Добре. Как ще го направиш?

Трябва да разстроя плана им. Трябва да се махна от тази алея и да ги принудя да играят по моите правила..."

Погледът му обходи района около тях — високия скалист ръб на кратера, Т-образните греди над цялото съоръжение, стражевата кула в средата на Стадиона...

„Стражевата кула..."

Точно така. Ето как ще промениш правилата на битката.

Само да мога да спечеля още малко време..."

Спомни си, че беше видял траншеи в пода на Стадиона — приличаха на военни окопи; именно там руснаците бяха изпитвали белите си мечки в различни бойни сценарии.

„Това може да свърши работа..."

— Всички! — извика Скофийлд. — Не можем да останем на алеята! Излизаме на откритото пред нас, катерим се по снежната купчина и тръгваме наляво към окопите! Те ще ни осигурят известно прикритие!

Покрай ухото му изсвири куршум.

Беше дошъл отзад.

Преследвачите им бяха стигнали до началото на алеята.

Без да пуска Дюбоа, Скофийлд се завъртя и откри огън. Хлапето, Марио и Майка последваха примера му и принудиха неприятеля да отстъпи нагоре по стълбите.

Зак и куцащата Ема първи стигнаха до откритата част на алеята. Огромната бяла купчина се извисяваше пред тях, препречваше пътя и блокираше видимостта на снайперистите от далечната кула, но също така представляваше стръмен хлъзгав склон, по който трябваше да се изкачат от вкопаната алея.

Изведнъж куршумите отново засвистяха покрай главите им и започнаха да се забиват в стените на алеята. Сега идваха *отстрани*, от други стрелци, разположени по ръба на кратера от източната и

западната страна, заели позиции до големите стоманени подпори, от които започваха гредите, извисяващи се над обширния Стадион.

Баба и Шампион стигнаха Зак и Ема и отвърнаха на огъня.

— Тръгвайте! — извика Шампион. — Бързо към окопите!

Зак, който продължаваше да мъкне Бърти като куфар, избута Ема нагоре по снежната купчина и я последва. Двамата залазиха на четири крака през открития кален терен и след секунди се озоваха под прикритието на най-близкия окоп.

Скочиха в дълбоката метър и осемдесет траншея. Черната почва на стените ѝ беше покрита с лед. Тесният окоп продължаваше напред, като се разклоняваше на няколко други и образуваше лабиринт от проходи, пресичащи се под прави ъгли.

Някъде откъм тези проходи Зак чу глухо ръмжене и въздъхна:

— Ох, тези окопи не са празни...

Скофийлд още стреляше назад по преследвачите, праметнал ръката на Дюбоа през рамото си. Рязко посочи с брадичка на юг.

— Майко! Искам онази кула! Добери се до нея през окопите! Хлапе, Марио, пазете доктор Иванов и Чад и настигнете Зак и Ема!

— Разбрано, Плашило! — Майка забърза нагоре от купчината, като стреляше във всички посоки.

Марио и Чад бяха плътно след нея, следвани от Хлапето, който се пресегна назад да помогне на Иванов.

Вероник Шампион се озова до Скофийлд, който не спираше да стреля, и извика:

— Капитане! Не можем да продължаваме по този начин! Трябва да променим условията на тази битка, иначе няма да издържим още дълго!

— Знаем! Знаем!

— Имаш ли някакъв план?

— Да! Стигаме до окопите и продължаваме към онази стражева кула!

— А после?

— После смятам да...

Стрелбата го прекъсна.

— Няма значение! Засега това ми стига! — Вероник подхвана Дюбоа и помогна на Скофийлд да извлекат ранения френски войник нагоре по купчината. Баба ги прикриваше.

Почти бяха преодолели снежното препятствие, когато Скофийлд внезапно осъзна, че стрелбата отзад е спряла.

Намръщи се и се вгледа назад. Под стълбището нямаше никого. Никакви смътни сенки, нищо.

Това не беше добре. Означаваше, че са намислили нещо...

Малък метален цилиндър отскочи от последното стъпало и се изтъркаля в алеята.

Приличаше на димна граната, но по-малка. Отначало Скофийлд си помисли, че също е с киселина, но цилиндърът нямаше сребриста ивица. Беше яркочервен с жълти ивици в краищата.

Намирацията се над Скофийлд Иванов също се обърна, видя гранатата и се облеци.

— Капитане! Бягайте! Това е граната с червен уран!

Баба и Шампион вече бяха навън. Шампион протегна ръка и задържа Скофийлд — който продължаваше да мъкне Дюбоа — нагоре по снежната купчина, но французинът, почти в безсъзнание от загубата на кръв, внезапно се подхлъзна, Скофийлд го изпусна и той се свлече надолу.

Скофийлд понечи да се метне след него, но преди да успее, чу Иванов да вика на Шампион: „Не! Късно е! Измъкни капитана!“, усети как тя рязко го дръпва и се озова по очи в гъстата киша миг преди червената граната да избухне.

* * *

Висок метър и половина хоризонтален огнен пръст се понесе покрай Скофийлд и изпълни цялата алея — неудържим, яростен поток от течен огън.

Дюбоа нямаше абсолютно никакъв шанс.

Огънят го *прониза* и втечни тялото му за миг. Цяло човешко същество се стопи, докато успеят да мигнат.

Очите на Скофийлд се опитаха да изскочат от орбитите.

Приличаше на издължения пламък на огнепръскачка, но по-голям, много по-голям — огнен език, широк два и половина метра и висок метър и половина, ограничаван единствено от стените на алеята. Сякаш проhodът внезапно беше наводнен, но не с вода, а с огън — изгарящ, ослепителен жълт течен огън.

Преди да унищожи Дюбоа, огненият пръст мина по закритата част на вкопаната алея и от огромната му жега бронираното стъкло на навеса се пръсна, отделните секции политаха нагоре една след друга.

После, след като втечни французина, огнената река удари снежната купчина и унищожи и нея, преряза я като нажежен нож, минаващ през масло. Последвалата експлозия запрати пара на десетки метри нагоре и забули района около алеята в гъста мъгла.

Скофийлд бе отхвърлен назад.

Когато дойде на себе си — навсякъде около него продължаваха да се сипят куршуми — видя, че огнения пръст го няма, купчината сняг просто беше изчезнала, а сивият бетон на стените и пода на вкопаната алея сияеше в оранжево като въглени в огнище — почти се беше стопил от високата температура.

Под прикритието на мъглата Скофийлд се затъркаля назад с Шампион. Стовариха се в най-близкия окоп до Майка, Хлапето, Баба и Иванов. Марио и Чад бяха малко по-натам. Зак и Ема не се виждаха никакви.

— Какво беше това, по дяволите! — изпъшка Скофийлд.

— Граната с термобарично ядро — отвърна Иванов.

— Но беше толкова малка... — почна Марио.

— Ядрото от червен уран е с размерите на глава на топлийка — каза Иванов. — Експлозията беше малка, защото се захранваше само от кислорода във въздуха. Експлозия, която използва облак запалителен газ, е много по-мощна.

— Това *малка* експлозия ли се води? — възкликна Майка.

— Няма значение. — Скофийлд се изправи и погледна към извисяващата се над покритите с мъгла окопи стражева кула. — Ако не се измъкнем колкото се може по-бързо от този Стадион, няма да сме от никаква полза. Тръгваме към кулата.

Докато бързаха напред, Хлапето го настигна.

— Сър, не мога да открия Зак и Ема, а никой от тях не носи радиостанция.

Скофийлд се намръщи за секунда, после докосна микрофона на гърлото си.

— Бърти? Чуваш ли ме?

— Чувам ви, капитан Скофийлд — отвърна гласът на малкия робот.

— Пусни ме на говорител.

— На говорител сте.

— Зак? Чуваш ли ме?

Гласът на Зак звучеше далечно, сякаш някой говореше по спикърфон.

— Чувам те, капитане.

— Къде си? Ема с теб ли е?

Зак бързаше през обгърнатата в мъгла траншея. Бърти бръмчеше в краката му. Ема го беше прегърнала през рамото и куцаше.

— Намираме се в окопите, но явно някъде сме завили в погрешна посока. Изгубихме се.

— Виждаш ли стражевата кула в средата на Стадиона? — попита гласът на Скофийлд по говорителя на Бърти.

Зак надникна над ръба на окопа, в който се намираха. Отначало не видя нищо, освен скалистата вътрешна стена на кратера и офис сградата, през която бяха минали.

— Не... — Обърна се и подскочи. — О, чакай, виждам я. По дяволите, вървахме в обратната посока. Стигнахме при северния край на кратера.

— Няма значение. Справихте се добре. Живи сте. Просто тръгнете към кулата. Ще се срещнем там.

— Разбрано.

Зак и Ема забързаха нататък, без да си дават сметка за характерните следи, които Зак оставяше в калта.

Скофийлд бързаше приведен през лабиринта траншеи. Стражевата кула, която се извисяваше над мъглата, се приближаваше с всяка крачка.

— И какъв е блестящият ви план, капитане? — попита Шампион.

— Тук долу сме като плъхове в лабиринт — отвърна той, без да спира. — Те са разположили хора навсякъде около нас — три снайперистки позиции на юг, изток и запад, както и преследващия ни екип зад нас на север. Ако останем тук, ще ни елиминират, и то бързо.

Трябва да обърнем нещата. Трябва да излезем някъде на високо, да елиминираме тях и да продължим към остров Дракон, без да губим нито секунда. Кулата е ключът към всичко.

Заблуден куршум профуча през мъглата и се заби в стената до главата на Скофийлд. Той почти не му обърна внимание.

— Ако ви видят в кулата, ще я улучат с гранатомет за трийсет секунди — каза Шампион.

— Знам — отвърна Скофийлд. — Това ми дава трийсет секунди да направя онова, което трябва.

* * *

Стигнаха до края на системата окопи, до най-близката до кулата точка.

— Значи така — каза Скофийлд, докато приготвяше автомата си, — тази малка операция ще бъде проведена на две фази. Първо, аз играя примамката. Тичам към стражевата кула... снайперистите им по източната и западната страна откриват огън по мен... и вие ги премахвате. Ясно?

— Оуі — отвърна Баба.

— Стига да нямаш нищо против да си примамка — каза Майка.

— А втората фаза? — попита Шампион.

— Елиминирам другата им снайперистка позиция на южната кула.

— Разбира се, стига да оцелеете при първата фаза — отбеляза Шампион.

— Да. — Скофийлд пое дълбоко дъх. — Добре, да започваме.

И с тези думи изскочи от прикритието и спринтира към кулата.

От източния и западния ръб на кратера моментално откриха огън и откосите се забиха на сантиметри зад краката на Скофийлд.

Куршумите тъкмо щяха да го настигнат, когато Майка, Марио, Хлапето, Шампион и Баба се надигнаха заедно — Майка, Марио и Хлапето обърнати на изток, а френската двойка на запад — и откриха огън по вражеските позиции.

Двете снайперистки гнезда бяха разкъсани от огъня им — във всяко по трима души отлетяха назад. Стрелбата отстрани спря.

Скофийлд стигна основата на стражевата кула, но в същия миг огънят беше възобновен и куршумите зарикошираха от косите подпори.

Този път стрелбата идваше от *другата* кула, издигаща се върху офис сградата в отдалечения южен край на Стадиона.

С бясно препускащо сърце Скофийлд се закатери по вътрешната стълба.

— Майко! Другата кула!

Куршумите свиреха покрай него, докато се катереше, рикошираха от скелета на кулата, свистяха покрай главата му. Един издаде пукащ звук, когато мина със свръхзвукова скорост на милиметри от лицето му, и остави драскотина по стъклата на очилата. Друг закачи кутрето на лявата му ръка. Скофийлд се намръщи от болка, но продължи да се катери.

Останалите го прикриваха, доколкото можеха, но ъгълът не бе толкова добър, колкото към източната и западната позиция, поради което стрелбата от южната кула намаля само донякъде.

Скофийлд стигна върха на кулата и пред него се разкри идеален изглед във всички посоки. Оттук можеше да обхване целия гигантски кратер.

Нямаше време да се наслаждава на гледката. Трийсетте му секунди почти изтичаха.

Точно тогава видя как някаква дребна фигура в южната кула вдига дълъг, подобен на кюнец предмет на рамото си — РПГ.

Скофийлд не се забави и частица от секундата.

Измъкна магнитната кука от кобура на гърба си, вдигна я и стреля...

... точно когато мъжът в другата кула изстреля реактивния снаряд.

Магнитната кука полетя нагоре, следвана от въжетото — докато снарядът се носеше над Стадиона с ослепителна скорост, оставяйки димна диря.

Магнитната глава на куката се удари в долната част на Т-образната сглобка над огромния кратер и Скофийлд натисна бутона на дръжката и литна нагоре...

... милисекунда преди цялата стражева кула под него да експлодира, улучена от снаряда, и да се превърне във вихър метални

шрапнели, които се пръснаха звездовидно сред огън и пушек. Гигантска огнена топка се изду под бързо издигация се Шейн Скофийлд.

Дърпан от лебедката на куката, Скофийлд се озова под мястото, където се събираха металните греди, и за момент остана да виси на зашеметяващите 45 метра над Стадиона.

Не се впечатли особено. Бързо се покатери на сглобката, прибра магнитната кука и направи онова, за което беше дошъл.

Легна по корем на дългата метална греда, която продължаваше на юг и се спускаше под коварно остър ъгъл над тази половина на Стадиона — над езерото, офис сградата и дори над стражевата кула в края.

Гредата беше широка деветдесет сантиметра; Скофийлд разпери ръце и обхвана краищата ѝ; стискаше своя МП-7 в дясната ръка и „Дезърт Игъл“-а в лявата.

След което се оттласна.

Понесе се с главата напред по гредата, като се плъзгаше по бронята си и набираше скорост. Беше разперил ръце и крака и ги притискаше към краищата на гредата, за да пази равновесие и да контролира бързината на спускането си по стръмния наклон.

Прожекторите по долната страна на гредата профучаваха покрай него. Видя как езерото остава назад, а после офис сградата и кулата върху нея се приближиха...

Той откри огън и с двете си оръжия — смазващ, смъртоносен огън. Обсипа с куршуми цялата кула и видя как всички в нея се гърчат от попаденията. Петима души рухнаха мъртви.

В следващия момент стигна южния ръб на кратера, притисна кубинките си към гредата и рязко спря.

Видя още трима вражески войници в основата на кулата и се плъзна по задник по каменната стена на кратера зад тях, като стреляше в движение. Те изпопадаха, а Скофийлд най-сетне спря на дъното на кратера с димящи дула и празни пълнители. Вражеската позиция беше притихнала, не се виждаше никакво движение.

Стоеше с насочени напред оръжия, въпреки че беше останал без патрони. Ако някой бе оцелял при атаката му, с него бе свършено, но явно нямаше късметлии.

След секунди Скофийлд бе на върха на втората стражева кула, презареди и погледна през оптичния мерник на карабината на един от враговете.

— Майко — каза в микрофона. — Пътят е чист. Доведи всички през алеята под водата. Ще ви прикривам оттук.

Вероник Шампион и Баба зяпаха с увиснали челюсти, неспособни да повярват на онова, което бяха видели.

Шампион мълчеше.

А Баба каза:

— *Бива го* това Плашило! Харесва ми.

* * *

Хлапето, Марио, Чад, Иванов, Шампион и Баба се втурнаха към алеята, прикривани от намиращия се в далечната кула Скофийлд.

Първият екип от Армията на крадците, който ги бе прогонил от Мечешката лаборатория — екипът на Лошия Уили — сега беше прикован на стълбите в северния край на Стадиона от снайперисткия огън на Скофийлд.

— Зак — каза Скофийлд в микрофона си, докато се взираше през оптичния мерник. — Къде сте?

— Още сме в траншеите — отвърна Зак.

— Добре, излизайте оттам и се върнете в алеята. Прикривам ви.

— Разбрано — каза Зак. — Идваме.

Зак бързаше през окопите, подкрепяйки ранената Ема и следван плътно от Бърти. Тичаше тежко, останал без дъх и уплашен.

Зави на поредния кален покрит с лед ъгъл и видя друга кална и покрита с лед траншея.

Беше безнадеждно, абсолютно безнадеждно изгубен.

— Как си? — попита той Ема.

— Ужасно боли — намръщи се Ема, докато куцукаше до него. Погледна го. — Моля те, Зак, не ме изоставяй.

Зак спря, обърна се и я погледна в очите.

— Ема. Погледни ме. Каквото и да се случи, няма да те зарежа, ясно? Няма да те изоставя. Или ще се измъкнем заедно, или ще умрем заедно.

Тя кимна едва-едва.

— Благодаря.

Зак надникна над ръба на траншеята.

— Трябва да излезем горе. Вече не зная накъде вървим...

— Колко сладко — обади се гаден глас. Поради гъстата мъгла прозвуча съвсем близо. — „Или ще се измъкнем заедно, или ще умрем заедно“. Храбри думи... Зак.

Зак рязко се завъртя, търсейки източника на гласа, но видя единствено празния окоп, който се губеше в мъглата. Очите на Ема се разшириха.

— Те са в траншеите...

— Аз съм Уили — каза гласът. — Лошия Уили. Защото имам много лоши навици. Виждаш ли, просто обичам да опознавам дамите дори когато те не искат да опознават мен. А трябва да кажа — добави заплашително, — че направо се влюбих в гласа ти... Ема.

Зак и Ема се спогледаха ужасени.

— Излезте, излезте, където и да сте... — запя гласът на Лошия Уили миг преди Зак да чуе — съвсем наблизко — изщракването на свален предпазител.

Зак вдигна Бърти за дръжката. Тревожеше се, че в напрегнатата тишина бръмченето на електромотора на робота ще издаде местоположението им.

— Насам! — прошепна той и задърпа Ема към следващия ъгъл... и точно тогава въздухът се разтресе от ужасяващ рев и гигантска бяла мечка буквално запълни калния проход пред тях.

Звярът се изправи на задните си лапи, издигна се в цялата си четириметрова височина и отвори паст, разкривайки страховити зъби, след което отново изрева заплашително.

Подобно на мечките в лабораторията, козината на тази беше дълга, сплъстена и мръсна. Очите ѝ гледаха безумно и в тях се четеше сляпа животинска ярост.

Зак бутна Ема назад и застана между нея и мечката. Беше безсмислено. Със стряскаща бързина огромният бял звяр стъпи на четири лапи и се понесе към тях.

На Зак не му остана друго, освен да затвори очи и да зачака края...

* * *

... Само че краят не дойде.

Зак отвори очи и се озова на по-малко от десет сантиметра от бързо разширяващите се и свиващи се ноздри на мечката.

Зловонният ѝ горещ дъх лъхаше в лицето му.

Едва сега Зак осъзна, че звярът бърчи нос и го души.

Със сърдито изсумтяване мечката се дръпна, внезапно и най-необяснимо изгубила интерес към него.

— Защо...? — прошепна Ема.

— Нямам пред... — започна Зак, но в следващия момент осъзна, че *знае* защо.

Заради мечешкия репелент. Заради шантавия спрей, който бе взел, когато потеглиха от лагера. Беше напръскал дрехите си от чувство за дълг към науката, ако случайно попаднат на бяла мечка.

— Едно на нула за репелента за мечки — тихо каза той.

И точно тогава мечката отново изрева, още по-силно отпреди, и пак се хвърли към тях. Зак с ужас си помисли каква грешка е направил и че тъпият репелент изобщо не действа, но преди да се усети какво става, мечката ги прескочи и се хвърли към четиримата въоръжени мъже, които току-що се бяха появили зад тях!

Лошия Уили и трима от хората му.

Мечката се стовари върху първия човек на Уили — събори го на земята и вече беше разкъсала гръкляна му, когато Уили се окопоти и откри огън. Мечката рухна на земята.

Отклоняването на вниманието обаче беше достатъчно Зак и Ема да зърнат Лошия Уили — дребен мъж с яки жилави мускули, плешива глава и кокалесто хлътно лице. Между пиърсинга на лявата му вежда и халката в лявата ноздра висеше сребърна верижка.

За един кратък миг погледите на Зак и Лошия Уили се срещнаха.

Зак замръзна.

Уили се ухили.

И вдигна оръжието си.

— Бърти, *огън!* — каза Зак, който още държеше Бърти за дръжката, сякаш бе куфар.

Малкият робот откри огън с картечницата си. Зак изобщо не се целеше и стрелбата бе абсолютно безразборна.

Хората на Уили моментално се хвърлиха да търсят прикритие, но не и преди кибернетичната стрелба на Зак да повали мъжа до Уили. Той полетя назад, като се гърчеше ужасно. След това откосът стигна до Лошия Уили и дясната страна на главата му избухна в кръв. Уили изпищя и падна на земята.

Зак се облеци, когато си даде сметка какво е направил.

— Бърти! Спри огъня! — извика той и отново се затича, като мъкнеше Ема със себе си.

На следващия завой видяха коленичилата на ръба на окопа Майка, която им махаше и протягаше ръка да им помогне.

Минута по-късно, докато Майка ги измъкваше от траншеята, Зак чу познатия носов глас:

— Заки! Ох, Заки! Откъсна шибаното ми ухо, малко лайно миризливо такова! Ще те спипам, захаросан задник, ще те спипам заедно с Ема и когато ви спипам, ще те вържа, ще ти откъсна клепачите и ще те накарам да гледаш как я шибам до смърт! Чу ли ме, Заки!

От обгърнатите в мъгла окопи се чу жесток кикот.

— Май си намираш приятели, където и да отидеш, умнико — отбеляза Майка. — Хайде.

Тримата се втурнаха през подводната част на алеята, прикривани от снайперисткия огън на Скофийлд.

Присъединиха се към останалите в кубичната постройка в южния край на Стадиона.

Подобно на офис сградата в северния край, тя бе вкопана във високия вулканичен конус на Мечия остров и напуканите ѝ, покрити със скреж прозорци гледаха на север към Стадиона и на юг към последното островче, което лежеше между тях и Дракон.

Скофийлд погледна на юг.

Под него имаше грохнал понтонен мост, който свързваше Мечия остров със следващия, върху който се издигаше постройка с размерите на склад; зад него, на по-високия терен, видя станция на лифт, чието дълго въже продължаваше нагоре, за да стигне до Дракон.

Това беше един начин да стигнат до главния остров, но имаше и друг — от средата на понтонния мост започваше втори, по-дълъг, който се отклоняваше под прав ъгъл на изток и стигаше до голям ръждив навес от гофрирана ламарина, построен в основата на най-близката отвесна скала, в края на залива, на самия остров Дракон. Там имаше два промишлени асансьора, навремето обслужвали навеса.

— Доктор Иванов — каза Скофийлд, — по понтонния мост или с лифта?

— Наричаме последното островче Киселинния остров, тъй като на него има голяма лаборатория за изучаване на киселини — отвърна Иванов. — Лифтът обаче е много стар, построен е при изграждането на комплекса през осемдесет и пета. Работи, но напоследък рядко се използва. Поради ниските температури винаги е бил доста ненадежден и тъкмо затова през деветдесета бе построен понтонният мост. Той е по-нов и определено по него се стига по-бързо.

— Колкото по-бързо, толкова по-добре — каза Скофийлд, докато наблюдаваше асансьорите в края на моста.

Погледна си часовника — 10:26. Господи, нима бяха минали само двацет и шест минути, откакто си бяха пробили път в Мечешката лаборатория?

В краката му лежаха труповете на петима членове на Армията на крадците, облечени в откраднати канадки на морски пехотинци. Скофийлд приклепна до един от тях и свали каската и очилата му. Отстрани по шията минаваше серия татуировки — руски кораб, буквите МП-САЩ, сграда с изписано върху нея „Москва“.

Забеляза, че останалите крадци имат подобни татуировки по шиите. Броят им обаче се различаваше.

— Какво означават? — попита Чад.

Известно време Скофийлд не отговори. После се сети.

— Това са медали. Отличителни белези за участие в определена военна операция.

— Мътните да го вземат. Що за армия е това? — с отвращение рече Чад.

Скофийлд се изправи и се обърна към екипа си. Всички бяха задъхани, мръсни и изпоцапани с кръв. Чад изглеждаше особено блед, а Иванов се потеше обилно. Единствено грамадният французин Баба изглеждаше наред — свеж и бодър, сякаш беше на пикник.

След загубата на Дюбоа вече бяха десетима и Скофийлд мрачно се запита колко ли още ще бъдат изгубени по време на тази мисия.

— Е, шефе, какъв е планът от тук нататък? — попита Майка.

— Трябва да стигнем до товарните асансьори.

— Как? — попита Шампион.

Скофийлд се загледа към понтонния мост, който се отклоняваше към навеса и асансьорите, и отвърна:

— Като се върнем обратно.

* * *

Господарят на анархията седеше в командния център във високата дисковидна кула на остров Дракон и гледаше лицето на Шейн Скофийлд, уловено от камерите в Мечешката лаборатория.

— Е, с кого си имаме работа? — попита той.

— Той е морски пехотинец, сър. Капитан Шейн Майкъл Скофийлд. Позивна: Плашило — отвърна Тифон. — Има доста дълга история.

Господарят на анархията се загледа напрегнато в замръзналото изображение на екрана.

После прочете биографията... и на лицето му цъфна гадна усмивка.

— Ама че интересно. — Вдигна глава. — Ами другите?

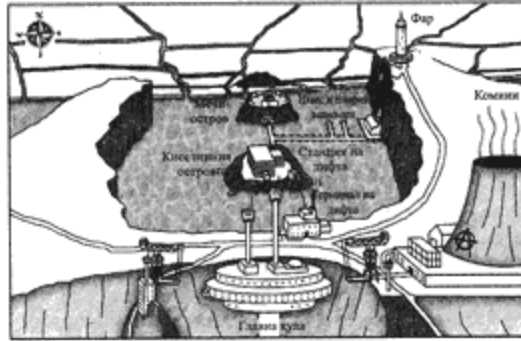
— Преброихме единайсет в Мечешката лаборатория, в това число и руснакът Иванов, но един от хората им явно е убит в Стадиона — отвърна Тифон. — От останалите десет открих сведения за петима във военните бази данни.

— Е?

— Още трима морски пехотинци и двама френски въздушни десантчици, които в момента работят за ДГВС.

— Дай да видя. — Господарят на анархията се настани зад конзолата и прегледа служебните досиета на Майка, Хлапето, Марио, Шампион и Баба.

Когато приключи, се облегна в стола си и се усмихна замислено.

СЕВЕРНИЯТ ЗАЛИВ И ПРИЛЕЖАЩИ РАЙОНИ

Северен залив на о-в Дракон

4 април, 10:26

34 минути до крайния срок

Северният бряг на остров Дракон имаше формата на гигантска буква U, в средата на която се намираше последното островче.

Иванов го беше нарекъл Киселинния остров (заради огромната лаборатория, която се намираше на него) и въпреки че всъщност си беше доста голям, стометровите скали на Дракон, които се издигаха от трите му страни, го правеха да изглежда съвсем незначителен.

В северния край се намираше понтонният мост, който свързваше Киселинния остров с Мечия остров. От средата му на изток се отклоняваше по-дълъг страничен мост, който водеше до навеса и товарните асансьори в източната част на залива.

Над всичко това доминираше фар, който служеше и като стражева кула, издигаща се на източния нос на залива.

От фара двама бойци от Армията на крадците гледаха с очакване към Стадиона на Мечия остров. Знаеха, че Лошия Уили е изпратен да подкара натрапниците към екипа на Скитника, който преди малко бе минал по понтонния мост...

Внезапно четирима облечени в канадки членове на екипа на Скитника се втурнаха през глава от Стадиона по моста, сякаш спасяваха живота си. Тичаха обратно към навеса. Първият помагаше на втория, който куцаше, но се мъчеше с все сили да не изостава; третият и четвъртият ги прикриваха, като стреляха в движение назад към Мечия остров.

Всички прекратиха огъня, когато ги последваха *още* четирима от Армията на крадците, които също бягаха отчаяно и стреляха назад. Навсякъде около тичащите фигури дъските на моста се пръскаха и цепеха на трески от мощна стрелба с едрокалибрено оръжие.

Часовите на фара забелязаха две или три фигури, които стреляха от големия вход в края на понтонния мост на Мечия остров.

Неканените гости.

Принуждаваха Скитника да отстъпи.

Оттеглящите се членове на екипа на Скитника стигнаха средата на моста, където започваше по-дългото отклонение, водещо към навеса и асансьорите — и внезапно един от тях беше улучен, загърчи се и политна напред. Онзи до него успя да го подхване.

Докато ставаше всичко това, младшият от двамата часови включи радиостанцията си.

— База, тук Фарът. Натрапниците като че ли са заели позиция в южния край на Мечия остров. Принуждават Скитника да отстъпва към навеса и асансьорите.

— Разбрано, Фар... — отговориха от базата.

— Чакай! — изведнъж възкликна старшият от двамата. Беше много едър и много способен чилийски лейтенант, известен в Армията на крадците като Големия Исус.

Наблюдаваше внимателно оттеглящите се по понтонния мост.

— Това не са хора на Скитника... — бавно каза Големия Исус. — Бойците от Армията на крадците се обучават да оставят ранените. Това са нападателите, облекли са униформите на Скитника. Екип на скалите, веднага стреляйте с гранатомет по моста! Унищожете го!

Долу на понтонния мост, на шейсет метра от навеса и асансьорите, облечен в дебелия канадски морски пехотинец, взета от убит на Мечия остров неприятел, Шейн Скофийлд се взираше към по-дългия страничен мост, който водеше *обратно* към навеса.

В ухото имаше високотехнологична слушалка и микрофон, също взети от убития боец от Армията на крадците — слушалката беше малка и се побираше в ухото, а към нея вървеше миниатюрен 10-мм микрофон, в момента изключен. Скофийлд обаче все още можеше да получава сигнали и бе чул разговора между враговете, който

изглеждаше много обещаващ — постът на фара високо горе се беше хванал на заблудата, че той и останалите всъщност са техни отстъпващи другари.

Докато слушаше, Скофийлд стреляше назад към Мечия остров (естествено, встрани), като в същото време помагаше на „раненото“ Хлапе. До него Баба правеше същото с „ранената“ Шампион, която великолепно се преструваше на улучена. Ема, Зак, Чад и Иванов, също облечени в откраднати канадки, тичаха зад тях.

В края на моста на Мечия остров Майка и Марио (с Бърти) бяха коленичили при входа и се преструваха, че обстрелват отстъпващите, но всъщност улучваха само дъските на моста, с което завършваха постановката.

Но изведнъж разговорът по радиото тръгна в неприятна посока. Някой беше разгадал плана им.

— Това са нападателите, облекли са униформите на Скитника. Екип на скалите, веднага стреляйте с гранатомет по моста! Унищожете го!

От скалата над Скофийлд започна яростна стрелба, след което надолу се понесе изстреляният от РПГ снаряд. Улучи дъските точно пред Скофийлд и мостът полетя във въздуха сред водни пръски. Когато гейзерът утихна, Скофийлд видя, че пътят му към навеса е изчезнал — част от понтонния мост беше унищожена. Вече нямаше как да стигнат до брега.

— Разкриха ни! — извика той. — Всички! В другата посока! Към следващия остров! Майко! Марио! Размърдайте си задниците!

Вече разобличени, Скофийлд, Шампион и Баба откриха огън към скалите, за да прикрият останалите, които се обърнаха и се втурнаха презглава по по-късия понтон към Киселинния остров. Майка и Марио грабнаха Бърти и изскочиха на открито, като също стреляха в движение нагоре.

Огънят им обаче не беше достатъчно мощен. Докато променяха посоката, Чад беше улучен от няколко куршума в гърба, гърдите му се пръснаха от ужасните изходни рани и той полетя във водата до разклонението на двата моста. Беше мъртъв още преди да падне във водата.

Зак и Ема спряха ужасени, но Шампион ги бутна да продължат.

— Мъртъв е! Не можете да му помогнете! Allez! Allez!

Скофийлд също погледна носещото се във водата тяло на Чад, докато го подминаваше.

Майка го настигна.

— Онези задници не са тъпащи, Плашило!

— Определено не са.

Щом се скриха в малкото изоставено караулно помещение на Киселинния остров, Скофийлд метна граната и взриви понтонния мост. Никой вече не можеше да ги последва от тази посока.

Но все още не бяха стигнали до Дракон, а Армията на крадците знаеше къде точно се намират.

— А сега какво? — попита останалата без дъх Майка.

До нея Ема хлипаше. Зак беше премаял от ужас.

— Ема, Зак — остро каза Скофийлд. — Съжалявам, но сега не е време за оплакване. Знаехме, че ще е лошо и че някой може да бъде застрелян. Повярвайте ми, Чад вече е на по-добро място. Вече не му е нужно да преминава през всичко това.

Обърна се и погледна на юг, към Дракон. Погледът му се спря върху станцията на лифта в южния край на островчето.

Дебело стоманено въже излизаше от нея и минаваше високо над водите на залива, за да стигне до много по-големия терминал на остров Дракон, на върха на отвесната скала. Изработен от мрачен сив бетон, терминалът изглеждаше приветлив като бункер от Втората световна война. Но сега беше единствената им възможност.

— Току-що изгубихме всички елементи на изненадата, с които разполагахме — каза Скофийлд. — И тъй като нямаме числено превъзходство, ни остава единствено скоростта. Така че ще действваме бързо и яростно, и няма да спрем нито за миг.

* * *

— По-бързо, по-бързо — подвикваше Скофийлд, докато тичаха към приличащата на склад постройка в централната част на Киселинния остров.

Влязоха в огромно помещение — зала с размерите на футболно игрище.

От тавана висеше мост, който минаваше по дължината на помещението над двайсетина зловещо изглеждащи огромни цистерни. От основния мост се разклоняваха по-малки, от които започваха стълби, спускащи се към тях.

Цистерните бяха със стоманени стени. Някои имаха херметични капаци, други бяха отворени и разкриваха странното си съдържание — течности с най-различни противни цветове — оттенъци на зелено, кафяво и жълто; някои бяха замръзнали, други — не. В два съда течностите кипяха. Някои от цистерните бяха свързани с множество тръби с клапи. Над една имаше верига, на която висеше голяма клетка. Пръчките ѝ бяха полустопени.

— Киселинната лаборатория — каза Иванов. — Експериментирахме с киселини за химически оръжия, гранати и... ами, мъчения.

— Мъчения ли? — попита Майка.

— Повярвайте ми, когато ви потопят в киселинна вана и започнете да виждате как собствената ви кожа се сварява, ще кажете всичко, което искат да научат от вас — мрачно отвърна Иванов.

— Колко очарователно — отбеляза Скофийлд. — Не спирайте.

Докато го казваше, погледна надолу и видя на най-ниското ниво дебела оловна врата, частично скрита от по-малките мостове. Приличаше на врата на банков трезор, но големият знак за ядрена опасност и предупредителният надпис на руски издаваха истинското предназначение на помещението зад нея. Склад за радиоактивни материали.

— Не спирайте — повтори той. — Трябва да стигнем до лифта.

След няколко минути излязоха от киселинната лаборатория и се затичаха по късия път, който водеше до станцията.

Остров Дракон се извисяваше пред тях, невъзможно грамаден, защитен от могъщите си скали. Единственият начин да се стигне до него бе по дългото стоманено въже, което свързваше станцията с надвисналия над отвесната скала терминал.

На платформата на станцията ги чакаше дълга като автобус кабина.

— Много е вероятно неприятелят да ни чака горе — каза Шампион. — Лифтът е очевидна точка за достъп, също като товарните асансьори.

— И лесна за отбраняване — добави Майка.

— Зная — каза Скофийлд. — Именно затова мисля, че трябва да влезем с дъжд от куршуми.

Нужни бяха няколко опита и известно бърникане от страна на Марио, но след минута-две двигателят на кабината оживя.

Малко след това с измъчен механичен стон тя тежко се отдели от станцията на Киселинния остров и започна да се издига към Дракон.

Нужни бяха две минути, за да преодолее тристаметровото разстояние — две напрегнати, безкрайни минути, през които кабината се движеше равномерно напред и нагоре.

И през цялото време бе наблюдавана. От десет бойци от Армията на крадците, които чакаха на горния терминал.

— Термичното сканиране е готово — каза един. Стоеше на самия край на платформата на терминала, буквално на ръба на самата скала, с инфрачервен скенер, насочен към издигащата се кабина. — Вътре няма никого...

Командирът на групата се намръщи. Позивната му беше Белоносия.

— Сигурно използват термоодеяла, за да скрият сигнатурите си. Пригответе оръжията. Щом кабината пристигне, направете я на решето.

Кабината влезе с протяжно скърцане в горния терминал.

Белоносия и екипът му я чакаха с вдигнати оръжия и свалени предпазители. Един от посрещачите носеше огнепръскачка. Пламъчето отпред танцуваше, готово да запали изстреляната струя.

Щрак!

Кабината най-сетне спря. Вратата ѝ започна да се плъзга настрани...

Белоносия се приготви да стреля...

Вратата се отвори напълно...

И отначало Белоносия и хората му не видяха никого.

Защото гледаха твърде високо. Когато насочиха погледите си надолу, вече беше твърде късно.

Бърти откри огън.

Бърти помете терминала, като стреляше на автоматична в идеална шейсетградусова дъга.

Белоносия и хората му нямаха никакъв шанс. Рухваха, раздрани на парчета от унищожителния огън на малкия робот. Падаха като марионетки с внезапно отрязани конци.

След като всички на терминала бяха елиминирани, Бърти се изтъркаля от кабината и зае защитна позиция при вратата към сушата. Докато стоеше на стража там, Скофийлд извика кабината и тя пое обратно надолу към Киселинния остров.

Разполагаха с четири минути — две за връщането на кабината до островчето и още две за изкачването до терминала на Дракон.

* * *

Сирените оживяха и завиха тревожно над целия остров Дракон.

Двата спускани с кранове моста, по които се стигаше до основната дисковидна кула, започнаха да се вдигат, за да изолират сградата. Екипажите на двата оспрея тичаха с все сили по вертолетната площадка към летателните апарати.

Камерите на Бърти видяха и чуха всичко, включително двата натоварени с мъже руски военни камиони, които потеглиха на пълна скорост от фара на изток към терминала на лифта.

Докато чакаше кабината да се върне на Киселинния остров, Скофийлд прегледа раната на Ема. Куршумът беше одраскал бедрото ѝ. Скофийлд ѝ сложи лепенка и бинтова кутрето на лявата си ръка заедно с безименния пръст.

Кабината пристигна.

Всички се качиха и докато се возеха през двете безкрайни минути, Скофийлд гледаше загрижено двата оспрея и камионите на екрана на налакътника.

Оспреите тъкмо зареждаха гориво, когато бе вдигната тревога, и маркучите още бяха закрепени за тях и не им позволяваха да отлетят. Камионите обаче вече бяха преполовили разстоянието до терминала. Сега само оставаше да се види кой ще пристигне пръв — кабината или те. А и оспреите нямаше да закъснеят много.

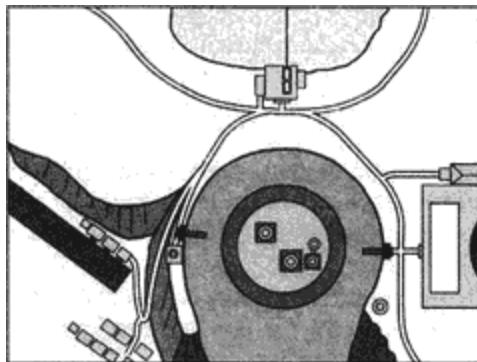
Скофийлд си погледна часовника.

10:40.

— Имаме двацет минути, преди урановите сфери да са готови за изстрелване в облака.

— Не е достатъчно — безнадеждно отбеляза Марио.

— Докато не изтече и последната секунда, няма отказване — твърдо заяви Скофийлд.

Зареди на екрана на налакътника план на основната кула на Дракон в нейната кръгла, подобна на крепостен ров яма и продължи:

— Ще ни атакуват веднага щом стъпим на Дракон, така че не можем да губим нито секунда. Доктор Иванов, казахте, че сферите са в по-ниската кула. Колко широка е пропастта до основната кула?

— Много — отвърна Иванов. — Поне седемдесет и пет метра.

Скофийлд се намръщи.

— Прекалено много е за магнитната кука. — Кимна към френския еквивалент, който Шампион така умело бе използвала на Мечия остров. — Така и не успях да те попитам. Какво е това и колко е дълго въжето му?

— Води се „магнитна многоцелева абордажна кука“, но я наричаме просто Магнето. Моите уважения, но макар и да прилича на „Армалайт“ МХ-12, тя е по-добра от него във всяко отношение.

Показа Магнето на Скофийлд. Наистина приличаше на неговата кука, само че изглеждаше по-модерно и беше малко по-голямо. Освен това имаше не една, а две високотехнологични сребристи куки, наместени в две успоредни изстрелващи цеви.

— Магнето има две въжета, всяко с дължина трийсет метра, както и две куки, които се изстрелват от две цеви с независимо

насочване. Всяка кука има разтварящи се зъбци, магнитна площ и свредел, който може да се забива в твърди повърхности като камък, бетон или стомана, стига да се изстрелва от късо разстояние.

Скофийлд разгледа заострения връх на френската кука. Наистина беше оформен като тирбушон.

— Значи се върти, докато лети към целта си? — попита той. — И така се забива в твърдата повърхност?

— Именно.

— Впечатляващо. — Неговата малка магнитна кука определено не бе способна на подобни неща.

— Освен това всяко въже издържа товар от един тон — обади се Баба. — Въжето на американската кука издържа само сто и осемдесет килограма.

— А това какво е? — Скофийлд докосна компактната отделяща се черна кутийка, закрепена за едната страна на устройството. Приличаше на гумена дръжка на куфар с четири малки захващащи колела, прикрепени за нея. — Самохват?

— Да — отвърна Шампион. — Моторизиран самохват. Захваща се за въжето и те издърпва нагоре. Много бързо. По-бързо от катеренето.

— Но щом въжето е дълго само трийсет метра, това няма да е достатъчно — каза Иванов. — Пропастта е широка най-малко седемдесет и пет.

Скофийлд не каза нищо, продължаваше да оглежда френското устройство.

— Един тон значи? За всяко въже? — Обърна се към Баба. — Ти имаш ли подобно чудо?

— Оуі.

Скофийлд кимна, мислеше бързо. Хвърли поглед към екрана на налакътника, показващ приближаващите камиони.

— Ако успеем да се доберем до... Доктор Иванов, случайно горе в терминала да има някакви превозни средства? Джипове или автомобили?

— Нито джипове, нито автомобили — отвърна Иванов. — От западната страна на терминала обаче има гараж, в който има няколко малки цистерни. Стари са, но още работят.

— Ще свършат работа — реши Скофийлд. — Добре. Ето какъв е планът.

Докато кабината се изкачваше, той бързо сподели плана си как да се доберат до урановите сфери в по-ниската кула и при необходимост да ги отмъкнат.

Когато приключи, Баба изруга, Шампион ахна, Зак преглътна, а Майка само отбеляза:

— Казвали ли са ти, че си абсолютно побъркан?

— Единственият начин да успеем, е да действваме *бързо* — продължи Скофийлд. — Спрем ли дори за миг, край. Ще преместят сферите и ще ни прецакат. Да се надяваме, че ще ги хванем неподготвени и ще ни е нужно колебанието, което обикновено върви с изненадата. Като казвам всичко това, планът изисква двама от вас да ми се доверят изцяло. Майко? Баба? В играта ли сте?

— Винаги — отвърна Майка.

Баба се вгледа внимателно в Скофийлд. Челюстта му потръпна. Накрая каза:

— Qui veut vivre eternellement?

— Какво означава това? — попита Хлапето.

— Означава „кой иска да живее вечно?“ — грубо отвърна Баба. — Варварина не се бои от никого и от *никоя* мисия. Ще ти се доверя.

— Добре — рече Скофийлд. — И така, искам всички да погледнете картата и да се уверите, че знаете къде трябва да идете...

И точно тогава, докато показваше картата на налакътника, в ухото му прозвуча глас.

— Капитан Скофийлд — любезно-шеговито каза гласът. — Капитан Шейн Майкъл Скофийлд от Морската пехота на Съединените щати, позивна — Плашилото. Аз съм Господарят на анархията, генерал на Армията на крадците. Успяхте да оцелеете много повече, отколкото предполагах, и сега виждам, че сте на път да стъпите на моя остров.

На Скофийлд му бе нужна секунда да осъзнае, че гласът идва от втората слушалка, която все още носеше — онази, която бе взел от мъртвия боец от екипа на Скитника.

След още една секунда забеляза камерата в ъгъла на кабината — лампичката ѝ светеше.

— Приемам този поглед към камерата като доказателство, че ме чувате съвсем ясно. Имате една от моите радиостанции.

Скофийлд погледна хората си. Майка и Вероник Шампион го гледаха с широко отворени очи — те също носеха радиостанции на Армията на крадците. Другите обаче нямаха и продължаваха да проучват картата, без да чуват думите на Господаря на анархията.

Кабината продължаваше да се издига.

До терминала им оставаше по-малко от минута.

Двата камиона продължаваха да приближават.

— Палачите ми се запознаха с вашия другар от лагера господин Хартиган, който с най-голяма готовност ни предостави информация за вас и веселата ви банда — цивилните обикновено стават изключително общителни, когато им прикрепиш електроди към черепа — каза Господарят на анархията. — И ето че досието ви е пред мен, капитане. Вие сте истински герой. Бивш пилот от Морската пехота, свален, измъчван, спасен, после прехвърлен на наземна служба. Винаги сте се представяли отлично, макар и за ужас на френското правителство. Още има обявена награда за главата ви.

Скофийлд не каза нищо.

— Виждам, че подобна служба не е минала без загуби — продължи Господарят. — Кажете ми, капитане, как се почувствахте, когато ви съобщиха, че Джонатан е отрязал главата на приятелката ви?

Скофийлд продължаваше да мълчи. Майка и Шампион слушаха потресено.

— Няма значение. Вече знам отговора — каза Господарят на анархията. — От бележките на психотерапевтите в досието ви виждам, че изобщо не сте го приели добре. Буквално сте получили нервен срив. Сигурно е тежко за един герой да спасява всеки нагъващ хамбургери малоумник в света, но да не успее да спаси жената, която обича. Сигурно е трудно да вървиш в някой мол и да знаеш, че тлъстите идиоти около теб никога няма да узнаят какво си направил за тях. Какво си пожертвал за тях. Да си герой определено не е онова, което си си въобразявал. Естествено, не мога да твърдя, че знаей какво е да умреш от гилотина, но си представям, че лейтенант Гант си е отишла със сълзи на очи, молеща за живота си.

Скофийлд леко докосна слушалката, включи микрофона и каза тихо:

— Шибано копеле.

— Аха, той можел да говори — зарадва се Господарят на анархията. — Един съвет, капитане — внимавайте с новите си френски приятели. Мадмоазел Шампион е изключително ефективен убиец. Не мога да си представя, че е в състояние да забрави заповедта си, дори ако се случи невероятното и успеете да ме победите. Вие също ме чувате, нали, мадмоазел Шампион? Все още ли се измъчвате от образа на мъртвия си любим и бившите си колеги? Онези, убити от Хана Фатах, след като я вербувахте? Капитан Скофийлд, вгледайте се внимателно в новата си приятелка — тя е била навремето герой като вас и сега е пример за това в какво се превръщат героите, след като изгубят всичко... Часовникът тиктака, капитане. След по-малко от минута ще започне истинската битка. Битка между вас и мен. Мен, с моята армия разбойници и бандити. Вас, с вашия екип от сломени души. Погледнете верния си оръжейник сержант Нюман, прочутата Майка. Знаете ли, че бракът ѝ се разпада заради вас? Че съпругът ѝ заплашва да я напусне заради загрижеността ѝ към вас? Че тя самата посещава редовно психотерапевт?

Скофийлд не знаеше това.

Погледна Майка — и тя се извърна.

— Или че на ефрейтор Пузо не може да му се вярва? Че Морската пехота знае, че той е по-верен на една престъпна фамилия в Ню Джърси, отколкото на армията? Че откъква оръжия за въпросната фамилия вече повече от година? И въпреки това Морската пехота с готовност го причисли към вас.

Скофийлд погледна Марио. Ефрейторът от италиански произход се вираше в терминала, без изобщо да подозира какво говорят за него.

— Попитайте се дали можете да се доверите на такъв човек в предстоящата битка? Или да вземем младия Били Томпсън? Знаете ли, че той е отпаднал от активна служба не поради частична глухота с лявото ухо, а заради поставена диагноза умствено разстройство? Разстройство, открито в самия край на спектъра на недостиг на внимание, което го прави изключително податлив на внушение и натиск?

Кабината продължаваше да се изкачва. Още двайсет секунди.

Двата камиона продължаваха да приближават.

Скофийлд погледна налакътника си. На екрана камерата на Бърти показваше основната кула, вертолетната площадка с оспреите на нея...

Оспреите вече не бяха там.

Сърцето на Скофийлд спря. Оспреите бяха излетели.

Погледът му се стрелна нагоре. Бавно движещата се кабина щеше да е лесна мишена за двете бойни машини...

Свиреп порой куршуми се изсипа върху кабината и пръсна прозорците. Отстрани се появи първият оспрей.

Всички се хвърлиха на пода под нивото на прозорците — с изключение на Баба, който вдигна своя „Корд“ и отвърна на огъня. Грамадните куршуми на мощната картечница помляха цялата лява страна на оспрея и един от стрелците полетя към ледената вода далеч долу. Левият двигател на машината също бе улучен, избухна в пламъци и забълва черен дим. Оспреят се оттегли, но мястото му беше заето от втория В-22, който също изсипа порой куршуми, но точно тогава надупчената и останала без прозорци кабина се озова в терминала, извън линията на огъня.

Приклепнал под равнището на прозорците, Скофийлд стисна решително зъби. Господарят на анархията беше успял да се настани в главата му, но той нямаше намерение да го показва.

— Бива те в говоренето, задник такъв — каза тихо в микрофона. — И явно имаш връзки, щом си успял да се добереш до цялата тази информация. Аз обаче също знам нещо за теб — нямаше да ми казваш всичко това, ако не се страхуваше от мен. И знаеш ли какво?

Кабината спря до платформата на терминала и се разклати.

— Току-що пристигнах на острова ти.

Изключи микрофона и се втурна навън с насочено напред оръжие. Кракът му най-сетне стъпи на остров Дракон.

ТРЕТА ФАЗА В АДА

*„В челюстите на Смъртта,
в устата на Ада
яздеха шестстотинте“*

Лорд Алфред
Тенисън, „Атаката на
Леката бригада“

Остров Дракон

4 април, 10:42

18 минути до крайния срок

Пентагонът

3 април, 21:42

10:42 (4 април) на о-в Дракон

Точно когато Шейн Скофийлд пристигаше под напрежение и под обстрел на остров Дракон, Дейвид Феърфакс вървеше забързано по пустия коридор на пръстен В на Пентагона.

Тук статусът растеше отвътре навън — ако си в пръстен А, в средата, ти си някой. От друга страна, пръстен D е глухата провинция. Ако си там, ти си никой, незначително колелце в огромната военна машина. Математик по образование, Дейв работеше в Отдела по шифри и криптоанализ на Разузнавателното управление на Министерството на отбраната в подземен офис, заровен дълбоко под пръстен С, което означаваше, че е някъде по средата.

Днес Феърфакс носеше обичайното си работно облекло — джинси, кецове „Конвърс“ и тениска „Зейнроб“ плюс нова червена гумена гривна „Ристстронг“, с която ужасно се гордееше.

Дори по стандартите на работещите за Пентагона компютърджии това бе небрежен тоалет, но всички се отнасяха с търпимост към Дейв Феърфакс, особено полковниците от Морската пехота, които винаги му кимаха с уважение, докато се разминаваха с него.

Те знаеха, че в досието му има нещо необичайно — засекретен Военноморски кръст, с който Феърфакс беше награден за изключителна храброст, проявена в сблъсък с неприятел на Съединените щати. По време на инцидента „Великолепната дванайсеторка“ (в който Дейв беше замесен

благодарение на Скофийлд) Феърфакс се бе озовал, разтреперан от нерви и нахлупил каска с два размера по-голяма от неговия номер, начело на екип от дванайсет морски пехотинци в сражение на силно охраняван супертанкер, оборудван с балистични ракети, хвърлил котва край западния бряг на Америка.

Действията му бяха спасили от унищожение три американски града, но за това знаеха само неколцина високопоставени служители. Феърфакс просто беше доволен, че може да ходи на работа с джинси и кецове.

Вървеше по извития коридор на пръстен В. Наближаваше 21:45 и почти всички работещи в това крило, предимно анализатори на Военното разузнаване, вече си бяха тръгнали.

Скофийлд го беше помолил да проучи остров Дракон и Армията на крадците. Феърфакс бе открил няколко неща за острова и почти нищо за организацията. Търсенето му отне известно време; оказа се необходимо и да порови в някои бази данни, до които технически нямаше достъп.

Във връзка с остров Дракон беше открил, че се споменава в свръхсекретната база данни JCIDD, достъпна единствено за най-високопоставените офицери от армията и разузнаването... както и за компютърни жокеи като него.

Сега Дейв държеше списък на тези документи:

Агенция	Тип документ	Описание	Автор	Година
ВМС	СЪВЕТСКИ РЕМОНТНИ БАЗИ ЗА ПОДВОДНИЦИ	Списък на бази за ремонт на съветски ядрени подводници	Драпър, А.	От 1979 насам
НМС	МАКРОКЛИМАТИЧЕН АНАЛИЗ	Анализ на въздушните потоци в атмосферата	Корбет, Л.	1982
ЦРУ	ВЪЗМОЖНИ МЕСТОПОЛОЖЕНИЯ	Възможни географски точки за операция „Поразяване на дракона“	Калдерон, М.	1984
ЦРУ	СЪВЕТСКИ ОБЕКТИ ЗА РАЗР. НА ХИМ. И БИОЛ. ОРЪЖИЕ	Списък на известните съветски обекти за разработка и производство на химическо и биологично оръжие	Докрил, У.	1986

ВВС	ПЪРВОСТЕПЕННИ ЦЕЛИ (СССР)	Списък на цели за първо поразяване в СССР в случай на мащабен конфликт	Холман, Дж.	1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991
НРС/ ВВС	СПИСЪК НА МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ НА СПЪТНИЦИ	Междуведомствен обмен на ГПС данни относно руски бази	Гонт, К.	2001 (допълнен през 2008)
АРМИЯ	ПРЕГЛЕД НА ХИМИЧЕСКИ И БИОЛОГИЧНИ ОРЪЖИЯ	Списък на известни химически и биологични оръжия, разработвани от съветската/руската Дирекция за специални оръжия	Гембъл, Н.	1980–1991, от 1992 насам

Точно сега на Дейв му се искаше да обсъди списъка с човека, който знаеше най-много за Армията на крадците — Мариан Ретер, авторката на доклада на Военното разузнаване.

Стигна до кабинет с табела В2209 РЕТЕР, М. Видя светлината през процепа под вратата и вдигна ръка да почука...

... точно когато вратата се отвори и пред него се появи привлекателна жена на около трийсет и пет, която се мъчеше да си облече палтото.

Жената закова на място.

— Здравейте...?

— Здравсти — неловко рече Феърфакс. — Казвам се Дейв Феърфакс от Шифри и Криптоанализ. — Посочи тъпо идентификационната си табела. — Вие ли сте Мариан Ретер?

— Да, и малко бързам.

— Може ли тогава само няколко бързи въпроса?

— Можем ли да говорим, докато вървим?

— Разбира се.

Мариан Ретер беше енергичен пешеходец. Дейв трябваше да положи усилия да не изостава, докато тя крачеше към Речния вход на Пентагона.

— Искам да ви питам за доклада, който сте написали неотдавна за терористична група, известна като Армията на крадците — каза той.

Ретер го погледна, без да забавя темпо.

— Следя дейността им от два месеца, но до днес сякаш никой не им обръщаше особено внимание. *Днес* обаче... хм, като че ли всеки иска да знае за Армията на крадците, при това на момента. Викаха ме в ситуационната зала в Белия дом. — Тя сви рамене. — Бях предсказала, че ще направят нещо, и явно съм излязла права.

— Значи *не знаете* какво са направили? — изненада се Дейв.

— Не. А вие?

— Не, но познавам човек, който е близо до тях, и знам, че в момента става нещо.

Ретер спря толкова внезапно, че Дейв се препъна и също спря.

Тя го погледна настойчиво с лешниковите си очи.

— Става *в момента* и вие знаете *къде*?

— Да.

— И къде по-точно?

Феърфакс примигна. Това беше класически разговор между хората от бранша — той трябваше да покаже, че знае доста, но не *прекалено*, докато не опознае по-добре тази жена.

— Източникът ми е морски пехотинец отвъд Полярния кръг. Наредено му е да ги премахне.

Мариан Ретер не издаде нищо. Измерваше Феърфакс с поглед и мозъкът й явно решаваше дали си струва да споделя информация с него.

— Феърфакс. Вие сте онзи анализатор, който неотдавна атакува фалшивия танкер с атомните бомби с екип морски пехотинци.

— Това би трябвало да е засекретено...

— Вадя си хляба със събиране на сведения — каза Ретер и му се усмихна обезоръжаващо. — Освен това направих обиколка на ВКР.

ВКР беше съкращение на Вътрешно контраразузнаване, еквивалент на Министерството на вътрешните работи при Военното разузнаване.

— Да, аз съм — каза Феърфакс.

— Имате Военноморски кръст — продължи Ретер. — А такова отличие не се дава за нищо.

— И аз знам две неща за вас — че сте водещ експерт по Армията на крадците и че фамилията ви е палиндром^[1] — каза Феърфакс.

— Палиндром — повтори Ретер. — Повечето от хората, с които се срещам напоследък, не могат дори да произнесат правилно тази дума, още по-малко да я използват в изречение. Вие сте умен и донякъде чешит, а вашият Военноморски кръст означава, че не сте пълен смотаняк, така че ето какво. Отивам в Белия дом, за да запозная президента с всичко, което знам за Армията на крадците. В

момента отвън ме чака кола. По пътя ще ви кажа всичко, което знам, ако вие ми отговорите със същото. Става ли?

— Става.

— Докладът ми покрива повечето от онова, което знаем за Армията на крадците — каза Ретер, докато двамата с Дейв слизаха с асансьора към лобито. — Най-общо се появиха от нищото миналата година. Приличат на банда анархисти, но не зная дали да вярвам на това; не можех да го кажа в доклада си, тъй като е доста спекулативно, но мисля, че *целта* им е да изглеждат като такива. Взети поотделно, всичките им действия изглеждат опортюнистични, хаотични и изпълнени с насилие. Но като се съберат заедно — и се добави щипка въображение — те могат да се интерпретират като... пресметнати и добре координирани.

— Да видим — каза Дейв. — Обичам играта на въображението.

Ретер започна да брой на пръсти:

— Първо, освобождават сто задници от чилийски военен затвор във Валпараисо, включително дузина офицери, повечето от които са обучени от нас в Американската школа — възхитително испаноезично учебно заведение във Форт Бенинг. Ако сте кръвожаден латиноамерикански диктатор от осемдесетте и деветдесетте, бихте изпратили касапите си именно там.

— Сериозно? — изненада се Феърфакс.

— И още как. След това крадат руски товарен кораб, *претърпан* с всички автомати и гранатомети, познати на човек; следва гръцки самолет, пълен с пари в брой, а после правят нещо направо нечувано — открадват онези оспрей и кобри от база на морските пехотинци в Афганистан. Освобождават още сто пехотинци фундаменталисти от затвор на ООН в Судан и ето че изведнъж си имаме въоръжена сила с размерите на малък батальон, с офицерите и пехотата, готова да направи наистина големи поразии.

Ретер поклати глава.

— Онова, което не разбирам, са последните два инцидента. Взривяването на жилищния блок в Москва на втори февруари и изтезаването на бившия министър на отбраната във Вашингтон миналия месец.

— Какво е странното при тях? — попита Дейв, докато вратата на асансьора се отваряше. Двамата излязоха в лобито.

— Просто... не пасват — отвърна Ретер. — Всички онези мъже, оръжия и техника, с която са се сдобили за шест месеца... за да правят *това*? Да взривят някаква сграда и да нарежат един старец? Просто не виждам смисъл. Биха могли да направят нещо много повече. Както казах, последните им действия просто не пасват. Струва ми се, че тази Армия на крадците трупа сили за нещо много по-голямо. Приготвят се за шибана обсада и тези два инцидента са дребна работа. Вярно, станалото в Москва се превърна в голяма сензация, но въпреки това не е

необходимо да измъкват от затвора двеста души, за да сринат жилищен блок, нали?

— Когато го представяте по такъв начин, не — съгласи се Дейв. Ретер определено беше пряма, помисли си той, но заключенията ѝ изглеждаха основателни. — Може би експлозията в Москва е целяла да отвлече вниманието на света, докато са правели нещо друго — предположи той. — Може би последните два инцидента са имали за цел да ни накарат да гледаме в друга посока, докато са се приготвяли за днешното си действие в Арктика.

Ретер го погледна.

— Определено е възможно.

— Добре — рече Дейв. — Далеч не съм в течение като вас, но мисля, че малкото, което зная, може да ви е от полза. Познатият ми морски пехотинец в Арктика поиска да поровя за Армията на крадците и за някаква стара съветска полярна база на име остров Дракон. Може би именно това е обсадата, която търсите.

— Остров Дракон... — повтори Ретер. — Никога не съм го чувала.

— Базата била построена през осемдесет и пета — обясни Дейв. — Изглежда става въпрос за някакъв голям съветски център за експериментални оръжия. В разцвета си е била приоритетна цел. Почти всички клонове на военните са я държали под око, от Военновъздушните сили до ЦРУ.

Стигнаха до изхода.

На алеята чакаха две необозначени лимузини „Линкълн“ с примигващи полицейски светлини.

— Това ли е първото ви ВИП пътуване до Белия дом? — попита Дейв, докато отваряше вратата.

— И първата среща със самия президент.

— По време на онази история със супертанкера ми осигуриха ВИП пътуване — каза Дейв. — Доста бързо возене беше. Никакво спиране на светофари. Определено те кара да се чувстваш голяма клечка. Пътуващите с мен морски пехотинци ми казаха, че когато ти осигуряват ВИП превоз, трябва да гледаш за четирите неща в колата, заради които полицията никога няма да те спре — специални номера, започващи със Z, лепенка за достъп до всичко на предното стъкло, подсилени гуми и лети джанти. Ако случайно попаднеш в преследване, определено ще ти потрябват подобни екстри.

— Защо всички момчета сте толкова луди на тема коли? — попита Ретер. — Когато някой отива на среща с президента, едва ли ще тръгне да разглежда внимателно колата, с която пътува.

Двама яки мъже в костюми чакаха до лимузините. И двамата бяха с бръснати глави, което сякаш само подчертаваше внушителното им телосложение. Когато Дейв и Мариан приближиха колите, единият от тях пристъпи напред.

— Мариан Ретер? Дуайт Торнтън, Специален превоз.

Показа идентификационната си карта.

Ретер показа своята.

Торнтън кимна и отвори задната врата на първата лимузина.

Ретер спря и се обърна към Дейв.

— Беше ми приятно да се запознаем, господин Феърфакс. Може би можем да се срещнем отново при по-спокойни обстоятелства.

— Надявам се... — Дейв млъкна. — Това не са лети джанти — каза той, загледан в колелата на автомобила. Същото се отнасяше и за втората кола — имаше съответните номера, лепенки и дори подсилени гуми, но джантите си бяха съвсем обикновени.

Дейв се обърна и видя, че още двама здравеняци са се материализирали от тъмнината зад него — дискретно блокираха пътя обратно към сградата.

— Тези хора не са тук, за да те откарат до Белия дом — прошепна той. — Дошли са да те отвлекат.

Ретер погледна от Дейв към мъжа, който се беше представил като Торнтън. Точно в този момент очите му едва забележимо трепнаха.

— Проблем ли има, госпожо?

— Сега убеди ли се? — попита Дейв.

— Аха — отвърна Ретер.

— Бягай.

Двамата побягнаха, метнаха се рязко надясно и се втурнаха към спирката на метрото, която се намираще на двайсет метра по улицата.

Двамата мъже до колите се затичаха след тях. Същото направиха и онези, които препречваха пътя към Пентагона. И четиримата извадиха в движение пистолети със заглушители.

Феърфакс и Ретер полетяха надолу по стълбите към станцията, прескочиха преградите и стигнаха платформата точно когато влакът спираше и отваряше врати.

Метнаха се вътре и се смесиха с отегчената вечерна тълпа, връщаща се от работа. Вратите се затвориха и влакът потегли миг преди преследвачите им да стигнат на платформата, зачервени и останали без дъх, скрили пистолетите под саката си и бесни, че жертвата им се е изплъзнала.

Остров Дракон

10:42

18 минути до крайния срок

Щом кабината спря до платформата на горния терминал на остров Дракон, Скофийлд изхвърча от нея с пълна скорост.

Озова се до Бърти при вратата — навреме, за да види как двата вражески камиона набиват едновременно спирачки на двайсет метра от тях. Основната

кула се извисяваше в небето пред него. С бялата си повърхност имаше футуристичен, внушителен и непристъпен вид.

— Бърти, прикривай ни — каза той. — Дръж тази позиция, докато имаш патрони.

— Да, капитан Скофийлд.

Бойците от Армията на крадците започнаха да се изсипват от камионите. Бърти откри огън и те се метнаха зад най-близките прикрития.

Докато малкият робот държеше входа, Скофийлд поведе останалите на запад към гаража, за който беше споменал Иванов. Блъсна вратата и се озова в сумрачно помещение, в което бяха паркирани два камиона. Първият беше среден по размери, с ръждива цилиндрична цистерна. По задната част и по гърба на цистерната имаше железни скоби. Вторият камион, който бе паркиран отзад, беше компактна бетонобъркачка с въртящ се барабан.

Скофийлд посочи първия камион.

— Майко, Баба. Качвайте се на цистерната. Майко, включи двигателя. Всички останали: когато излезем оттук и привлечем вниманието им, бягайте колкото се може по-бързо към определените ви позиции.

Останалите — Шампион, Иванов, Хлапето, Марио, Зак и Ема — кимнаха.

Скофийлд ги изгледа един по един.

— Ако номерът не мине, Майка, Баба и аз няма да излезем живи, така че ще трябва да измислите нещо сами. Успех. Или ще се видим по-късно, или отгатък.

Зад тях двигателят на цистерната оживя.

— Капитане. — Баба гледаше уреда отстрани на цистерната. — Вътре все още има гориво. Предвид плана, няма да е зле да го източим. Така ще сме по-леки.

— Източвай.

Баба завъртя крана на гърба на цистерната и по пода плисна дизел.

Скофийлд се качи на мястото на шофьора, а Майка и Баба се покатериха по скобите върху цистерната с готови за стрелба оръжия.

— Отворете вратата — нареди Скофийлд.

Иванов натисна някакво копче и вратата на гаража запълзя нагоре. В помещението нахлу дневна светлина.

Скофийлд даде газ и с рев потегли навън, към битката.

Докато цистерната на Скофийлд набираше скорост, Зак се обърна да провери Бърти при входа на терминала.

Малкият робот стреляше през отворената врата. Вражеските куршуми отскачаха от него, без да му причинят вреда.

— Хайде, Зак — задърпа го Ема. — Трябва да заемем позиция. Бърти ще се оправи тук.

Точно в този момент обаче изстрелян от гранатомет снаряд улучи входа.

Около малкия робот избухна огнено кълбо, погълна го и миг по-късно Бърти бе запратен назад във въздуха с огромна скорост.

Плъзна се по терминала и се удари в отсрещната стена, на няколко стъпки от зейналия отвор, през който беше влязла кабината; от него се разкриваше гледка към северния залив и островчетата, както и към стометровата пропаст.

Бърти лежеше на една страна и изглеждаше зашеметен и объркан, сякаш един робот може да се чувства по такъв начин. Дебелите му гуми се въртяха, но нямаше за какво да се захванат.

— Не! — извика Зак, но след миг Бърти успя се изправи. Изглеждаше съвсем наред...

... но точно тогава първият от неприятелите нахлу в терминала с гранатомет на рамо, коленичи и стреля по Бърти.

Този път роботът нямаше никакъв шанс.

Снарядът полетя към него и се взриви.

Ударната вълна отвя Бърти *през* отвора в северната стена на терминала, направо към бездната.

С пронизителен писък Бърти изчезна от погледа на Зак, полетя в стометровата пропаст и падна в ледените води на залива с тих плясък. Участието му в тази битка вече наистина беше приключило.

Внезапната поява на цистерната на Скофийлд от гаража до западната страна на терминала свари останалите бойци на Армията на крадците неподготвени.

Цистерната, с приклекналите отгоре ѝ Майка и Баба, се понесе право към кръглата пропаст с основната кула, като оставяше след себе си следа от нафта.

Противниците вдигнаха оръжията си, но Майка и Баба откриха ожесточен огън и половината от тях изпопадаха. Останалите потърсиха прикритие — и не видяха как другите хора на Скофийлд изскочиха от вратата на гаража.

Цистерната беше грабнала изцяло вниманието на врага.

Най-вече защото курсът ѝ бе абсолютно невероятен.

Машината не се носеше към някой от спускащите се мостове, осигуряващи достъп през рова до кулата.

Не.

Тя летеше право напред, не по шосе, а по откритото, направо от терминала към кулата — курс, който щеше да свърши при бетонния ръб на ямата.

— Какво правят тези, по дяволите? — викна един от бойците.

В командния център на кулата Господарят на анархията наблюдаваше движещата се към пропастта цистерна.

— Какво прави този, по дяволите? — попита той.

Цистерната набираше скорост и се носеше към ръба.

Намираше се само на двайсет метра от него и още ускоряваше, когато оцелелият оспрей прелетя с грохот над нея, стреляйки с картечните си.

Куршумите се забиваха в земята навсякъде около камиона, разравяха пръстта зад него, *подпалваха* дирята от дизел.

Разлятото гориво оживя и изригна като дълга стена от пламък зад носещия се с пълна скорост камион!

Скофийлд видя пламъците в огледалото.

— Сякаш не беше достатъчно лудо — промърмори и продължи да кара към ръба. — Майко! Баба! Готови ли сте?

— Готови отпред! — извика Майка.

— Готови отзад! — изрева Баба.

— Моля те, Господи, дано проработи... — прошепна Скофийлд, натисна газта до дупка и цистерната стигна ръба и полетя във въздуха.

* * *

Цистерната полетя от ръба на кръглата пропаст; ниският бетонен бордюр по края повдигна предницата ѝ.

Щом гумите се откъснаха от земята, Баба изстреля двете си куки *назад* към ръба на рова. Със силно *туп* двата оформени като свредели върха се забиха дълбоко в бетона и се захванаха. Въжетата се развиха бързо, а Баба бързо прокара изстрелващото устройство под стоманените скоби.

В същото време Майка чакаше, приклепнала в предния край на камиона. Чакаше... чакаше... и чакаше... камионът да стигне колкото се може по-напред. После, когато предницата се наклони надолу, изстреля двете куки на своето устройство (което бе заела от Шампион), но *напред*, към кулата с диска.

Френските куки излетяха във въздуха, следвани от въжетата си, и се забиха в дебелия бетон на диска, точно над прозорците на средното ниво. Тогава Майка също прокара изстрелващото устройство под стоманените скоби по горната част на цистерната и се задържа с всички сили, очаквайки тласъка.

Той дойде толкова рязко, че стомахът ѝ се преобърна.

Летящият във въздуха камион изведнъж спря и се разтресе.

Крайният резултат от двете координирани изстрелвания беше невероятен — камионът не падна в пропастта.

Вместо това, когато полетя надолу по естествената си крива, четирите въжета — две отпред и две отзад — се опънаха и камионът увисна на тях като на въжен мост над планинска клисура, *насред бездната!*

Гледката беше напълно безумна.

Тежаща тон и половина цистерна, увиснала наред нищото, подобно на уловена в паяжина муха, задържана от четири въжета между външния ръб на

ямата и колосалната кула, на зашеметяващите шейсет метра над дъното на ямата, с малките фигури на Баба и Майка отгоре и...

... без да губи нито миг, Шейн Скофийлд изскочи от кабината на камиона и с бързи движения закрепил моторизирания самохват на Шампион към едното от опънатите към кулата въжета.

Моторът забръмча, понесе го нагоре с огромна скорост и след секунди той се озова при прозорците на второто ниво на диска — където извади своя „Дезърт Игъл“ и откри огън по стъклото.

Прозорецът се пръсна и Скофийлд използва инерцията, за да се прехвърли през него.

И се озова вътре.

Погледна си часовника.

10:57.

Оставаха му три минути.

Втурна се навътре в кулата.

В стремежа си да прекъсне достъпа до кулата Господарят на анархията беше вдигнал двата моста — и сега, както се беше надявал Скофийлд, тази заповед работеше срещу него.

Сега повечето хора на Господаря не можеха да стигнат до кулата, докато не спуснат мостовете; по-голямата част от Армията на крадците се намираше от другата страна на рова, заела стандартни отбранителни позиции.

Спускането на моста щеше да отнеме време, може би около минута, а това означаваше, че Скофийлд може да използва безценните шейсет секунди, за да мине през много по-малобройния противник в самата кула и да се добере до по-ниската кула и лабораторията, в която се намираха сферите.

Спринтира с най-голямата скорост, на която бе способен.

* * *

Интериорът на дисковидната кула беше като на офис от 80-те години на миналия век — бежов мокет и кафяви бюра, имитиращи дърво, но за разлика от другите части на острова, които Скофийлд бе посетил, тук бе чисто и поддържано. А също и пусто, като някакво населявано от призраци градче.

Скофийлд се втурна напред, като стреляше с пистолета си наляво и надясно — не към вражески бойци, а към камерите, монтирани под тавана. Те експлодираха сред искри и отломки.

Профуча покрай празни бюра и работни маси, докато не стигна до асансьора, намиращ се — поне така предполагаше — точно под по-ниската кула.

Приклепна до вратата, постави нещо на пода до себе си и натисна някакви копчета.

10:59 се превърна в 11:00.

Сферите бяха готови за използване.

Вече официално работеше с време назаем.

Без да пуска пистолета, Скофийлд хвана и своя МП-7. Натисна бутона за повикване и вдигна двете оръжия.

Господарят на анархията се взираше в увисналата на четирите въжета над рова цистерна.

— Ето това е изобретателност — отбеляза той.

Стоящият до него Тифон не се владееше така добре.

— Кула! — извика той в радиостанцията си. — Имаме неканен гост в сградата, идва към вас! Целта му са сферите! Махайте се оттам и вземете сферите!

— Сър, сферите току-що достигнаха работна температура — отвърна му изненадан глас. — В момента отваряме нагревателя и това ще отнеме най-малко две минути...

Тифон се намръщи.

— Тогава кажете на охраната да заеме позиция при асансьора. Ще пратя подкрепления.

Обърна се към малкия шестчленен екип, който се намираше в командния център.

— Веднага отивайте към кулата!

Докато Тифон беснееше, Господарят на анархията включи картината от камерата в кабината на асансьора, който обслужваше лабораторията на по-късата кула.

Черно-белият екран показва как вратата на асансьора се отваря и Господарят на анархията видя Шейн Скофийлд да влиза вътре. В следващия миг Скофийлд насочи своя МП-7 право към него и стреля.

Образът изчезна.

Лабораторията на върха на по-ниската кула бе кръгло помещение с прозорци, които гледаха във всички посоки. От нея се откриваше панорамна гледка към остров Дракон, която се блокираше единствено от сивата бетонна колона на по-високата кула, намираща се недалеч на изток. В центъра на лабораторията имаше компактен модул с кухня, тоалетна, килер и малко спално помещение с две легла. Тук излизаше и асансьорът, единственият начин за достъп до лабораторията.

В самата лаборатория имаше двама техници от Армията на крадците — избрани за тази задача заради инженерния им опит. Освен тях тук беше и Игор Котски, руският учен, допуснал Армията на крадците на острова.

Тримата стояха пред голяма инкубаторна камера. В нея се намираха шестте уранови сфери, които току-що бяха завършили двайсетчасовия си цикъл на подготовка.

Имаше и трима бойци, обикновени членове на Армията на крадците, които бяха решили, че охраната на лабораторията е лесна задача. Бяха прекарали последните няколко часа в мотаене и пушене.

Сега по заповед на Тифон тримата скочиха и насочиха оръжията си към асансьора.

Мелодичен звън извести пристигането му.

В командния център на кулата Господарят на анархията гледаше военното досие на Шейн Скофийлд. Беше го извикал до картината от камерата, показваща намиращите се в лабораторията, които чакаха напрегнато.

— Капитане — каза Господарят на анархията на снимката на Скофийлд на екрана. — Дори и да се добереш до сферите, как ще успееш да ги измъкнеш от кулата, да не говорим за острова?

Вратата на асансьора се отвори.

Чакащите бойци от Армията на крадците откриха огън. Стените на малката кабина станаха на решето. Някое човешко същество не би могло да оцелее при такава вълна от куршуми.

Стрелбата спря.

Димът се разсея. Кабината беше празна.

Вътре нямаше никого...

А после капакът на пода рязко се отвори и от него се появи Шейн Скофийлд и откри огън със своя МП-7.

Тримата бойци паднаха. Секунди по-късно Скофийлд стоеше пред асансьора с мъртъвците в краката си, насочил оръжия към ужасения Игор Котски и двамата не по-малко ужасени техници от Армията на крадците.

— Дръпнете се от уреда — нареди той.

Забърза към инкубаторната камера, като прибра едното оръжие. Камерата се отвори със съскане и той видя шестте блестящи сфери, подредени в две редици по три. Бяха тъмночервени като кръв, с блестящи полирани повърхности. И наистина бяха малки, колкото топки за голф.

Изглеждаха свършени. Свършени и мощни.

Това не му направи никакво впечатление. Скофийлд просто ги награби и ги напъха в трите специални кутийки „Самсонайт“, които видя наблизко — същите,

в които се канеха да ги приберат двамата техници. Бяха специално изработени да побират по две сфери в гнезда от кадифе.

Скофийлд закачи две от кутиите на колана си и вдигна третата с лявата си ръка към Котски и ужасените техници.

— Няма да е зле да се хванете за нещо — каза им и натисна бутона на малък дистанционен детонатор.

Около кулата кипеше трескава дейност.

Двата моста бяха спуснати и бойците на Армията на крадците се втурнаха по тях към по-ниската кула.

Единият оспрей зави около нея и се понесе към висящата над рова цистерна; другият — онзи, който Баба беше надупчил — беше успял да се добере до площадката и беше кацнал, повреденият му двигател още бълваше гъст черен пушек.

Майка и Баба бързаха да се ометат.

Баба закрепил самохвата си към едно от въжетата, водещи назад, точно когато оспреят започна да се спуска към тях и извика:

— Мислиш ли, че твоят човек ще се справи?

Тя хвърли поглед към кулата.

— Ще разбера след две секунди! Давай!

Баба сграбчи самохвата и се понесе нагоре по въжето, а Майка откри огън по оспрея със своята ГЗБ.

Колкото и самоотвержени да бяха усилията ѝ, куршумите рикошираха от летящата машина, която увисна точно пред нея и насочи картечниците си, за да отвърне на огъня.

Ченето на Майка увисна.

— Ох, да си го начукам, мъртва съм...

Баба стигна до ръба на грамадния ров при Зак и Ема, които караха втория камион с бетонобъркачката. Вероник Шампион пристигна секунди по-късно и наби спирачките на току-що откраднат джип.

Видяха как оспреят се обръща срещу Майка.

— Не гледайте — каза Баба. — Няма да ви хареса.

* * *

Най-неочаквано последва мощна експлозия.

Отначало бе трудно да се определи откъде идва. Не беше от върха на по-ниската кула, нито откъм оспрея и Майка, мостовете или ръба на рова.

Не, тя избухна — внезапно и мощно — от *основата* на ниската кула, откъдето тя се издигаше от диска. Именно там Скофийлд беше поставил пластичния експлозив, преди да се качи в асансьора.

Огненото кълбо избухна в северната част на основата, отнесе огромно парче бетон...

... и *цялата ниска кула* се килна като бавно падащо дърво.

Гледката беше абсолютно невероятна.

Кулата, заедно с остъклената лаборатория на върха, залитна ужасяващо бавно на унищожената си основа, накланяше се на север.

Ужасното рухване завърши със смразяващ, разтърсващ удар на бетон върху бетон — кулата се стовари върху равната горна повърхност на основния диск.

Остъклената лаборатория се блъсна в самия ръб на диска, недалеч от въжетата, държащи Майка и цистерната. Всички прозорци се пръснаха и се разхвърчаха парчета стъкло.

Надигна се облак прах и когато се разсея, кулата лежеше върху диска като змия със смачкана глава — правата допреди малко колона бе натрошена също като стъклената лаборатория в края ѝ.

Зяпнал от купола на командния център, Господарят на анархията не можеше да повярва, че някой в лабораторията би могъл да оцелее при подобно срутване.

„Освен ако не се е подготвил за него“ — помисли си.

И ето че той се появи.

Малка фигура бързо излезе от прекатурената лаборатория и се затича към въжетата, държащи цистерната.

Шейн Скофийлд.

Разбира се, за Скофийлд всичко това не бе така лесно.

След като прибра шестте сфери в малките кутии, той се втурна към *южната* страна на лабораторията, към вратата на асансьора. По пътя грабна двата дюшека от леглата, притисна ги вертикално към вратата на асансьора и се вкопчи в тях, когато пластичният експлозив в основата на кулата избухна.

След взрива кулата започна да пада на север и той през цялото време остана в южната ѝ страна. Когато лабораторията се блъсна в диска и всички прозорци се пръснаха едновременно, тялото на Скофийлд се лепна върху дюшеците, които донякъде омекотиха удара. Отгоре му се посипаха парчета стъкло, но изкара късмет и не беше улучен от нищо по-тежко.

Беше зашеметен и замаян, което бе много по-добре от онова, което можеше да се каже за двамата техници, които бяха смазани под лабораторията. Съдбата на руснака Котски бе още по-лоша. При падането тялото му беше изхвърлено и

Скофийлд за последен път го видя как излита през прозорците с писък, за да намери смъртта си на дъното на бетонната яма.

На Скофийлд не му пукаше.

Не можеше да спре. Трябваше да продължи да се движи.

Целият в прах, той забърза навън и отново се озова на арктическия студ.

Колкото до Майка, зрелищното рухване на кулата спаси живота ѝ.

Кулата се разби точно над увисналия оспрей, което накара пилота Роба чук да предприеме избягваща маневра и рязко да се дръпне настрани. Навсякъде около Майка и оспрея блъвна облак прах, който я скри за няколко скъпоценни мига.

Майка чу рева на перките, когато оспреят се дръпна настрани. Щеше да се върне след секунди...

Внезапно тупване я накара да се обърне и тя видя Плашилото върху цистерната, с две кутии на колана и трета в ръката. Току-що се бе спуснал по въжето от ръба на диска с помощта на самохвата.

— Господи, това е най-лудата кражба, която съм виждала! — викна Майка.

— Отчаянието има предимство пред стила, Майко. — Скофийлд забърза към задната част на цистерната и към двете въжета, които вървяха нагоре към ръба на рова.

— Но защо ти трябваше да унищожаваш всичко? — извика тя.

— Още не съм унищожил *всичко*. По-бързо, още не сме приключили! Насам!

И посегна към въжето отзад.

— Не си взел самохвата! — извика Майка.

— Този път няма да го ползваме! Дръж се за мен!

Майка знаеше кога не бива да спори, така че просто хвана здраво Плашилото през кръста. Точно тогава пращият облак се разсея и оспреят се материализира зад тях, увиснал във въздуха, с готови за стрелба картечници.

— Плашило!

— Дръж се! — Със свободната си ръка Скофийлд грабна изстрелващото устройство, което Баба беше увил около скобата и...

... натисна бутона за развиване.

Макарата се разви съвсем малко и резултатът бе незабавен — изстрелващото устройство се освободи от скобата.

Което означаваше, че цистерната вече не виси между ръба и кулата. Скофийлд и Майка се понесоха *на север*, увиснали на въжетата на куката, докато цистерната, все още захваната за другите две въжета, закрепени за основната кула, полетя *на юг* и се блъсна в дясното крило на увисналия оспрей!

Оспреят се люшна като получил кроше боксър. Камионът разби крилото му и машината полетя надолу, като се въртеше неуправляемо. Рухна на дъното на

ямата и избухна зрелищно.

Полетът на Скофийлд и Майка пък завърши със сблъсък в бетонната стена на ямата. Отскочиха от нея, но някак успяха да се задържат.

След това Скофийлд задейства макарата на куката и двамата се понесоха нагоре към ръба, където ги чакаха Зак, Ема, Шампион и Баба с бетонобъркачката и джипа.

— Alors! — възкликна Баба. — Точно по такива мисии си падам!

— Мътните да ме вземат, пич — промълви Зак, загледан в разрухата около тях.

Скофийлд не спря нито за миг. Качи се на задната седалка на джипа с Баба и хвърли магнитната кука на Шампион.

— Карай! Още не сме приключили. Трябва да стигнем до брега и да изхвърлим сферите в океана.

— Не можем ли просто да ги хвърлим от терминала? — попита Зак.

— Заливът е твърде плитък. Водолазите им лесно ще ги намерят. Трябва да ги хвърлим в по-дълбоки води...

Прекъсна го стрелба.

Четири пълни с неприятели камиона се носеха към тях по двата моста.

— Майко! — извика Скофийлд. — Сядай зад волана на бетонобъркачката и води! Ще ни пробиеш път! Карай към пистата! Да се надяваме, че Иванов ни е намерил самолет!

Полетяха към пистата.

* * *

Самолетната писта се намиреше в ниска равнина западно от основния комплекс.

Стигането до нея означаваше спускане по стръмно асфалтово шосе около северозападната страна на кратера с главната кула.

Преследвани от четири камиона на Армията на крадците, двете коли на Скофийлд — бетонобъркачката и джипът — полетяха с безразсъдна скорост по склона. Стрелците на кулите, покрай които минаваха, откриваха огън по тях. Две от гумите на бетонобъркачката бяха улучени и тя полетя почти неуправляемо по тесния път покрай отвесните скали.

Двама противници с джипове се опитаха да ги спрат, като удариха спирачки напречно на пътя, но Майка караше бетонобъркачката като обезумял играч от Националната футболна лига — просто мина право през блокадите и тежкия камион изблъска джиповете: единият излетя през ръба, а другият бе смазан в отвесната скала от другата страна.

Към преследването се присъединиха още бойци от Армията на крадците. Пет, шест, после седем камиона с въоръжени мъже преследваха двете бягащи коли. Скофийлд и Баба стреляха по тях, докато Шампион караше с пълна скорост. Куршумите обсипваха и тях. Случаен изстрел улучи туба с бензин, закрепена в задната част на джипа, и тя се запали.

Скофийлд се дръпна от буйните пламъци и включи радиостанцията си.

— Доктор Иванов! Сферите са у нас и цялата армия е по петите ни! Колите ни са под силен обстрел и не мисля, че ще стигнат до брега. Има ли готов за излитане самолет?

— Да, капитане! — отвърна гласът на Иванов. — Намирам се в един „Антонов-12“ в първия хангар.

— Изкарайте го на пистата! — извика Скофийлд.

— Ами Стрелите? Те ме свалиха миналия път, когато се опитах да избягам оттук!

— Не е нужно да се махаме! Достатъчно е само да стигнем до края на пистата, за да изхвърлим сферите, а вие сте успели да го направите миналия път! А щом сме в самолет, бихме могли дори да се измъкнем!

— Добре...

След трийсет секунди бетонобъркачката с пробити гуми и джипът с горяща задница излязоха от стръмния път на пистата точно когато огромен витлов товарен самолет излезе от първия хангар с ревящи двигатели.

Бе „Антонов“, Ан-12, среден по размери транспортен самолет, способен да превозва 20,5 тона в товарния си отсек — превозни средства или деветдесет бойци в пълно снаряжение. Създаден през 50-те години на миналия век, той бе надежден работен кон, съветски еквивалент на С-130 „Херкулес“; беше известен с характерния си нос — стъклен конус, в който се намираше мястото на мерача.

Големият самолет се завъртя и насочи стъкления си нос на запад. Дългата черна писта продължаваше на километър и половина пред него и завършваше с високи скали. Отляво, успоредно на пистата, течеше широка река, подхранвана от топящия се сняг по висините на острова. Тя също свършваше при скалите като зрелищен стометров водопад.

В края на пистата обаче, носейки се с пълна скорост, за да заемат позиция за стрелба, преди самолетът да излети, се намираха същите две амфибийни зенитни установки „Стрела-1“, които преди седем часа бяха свалили Иванов със стария „Бериев“. Смъртоносните им ракети земя-въздух бяха готови за изстрелване.

Рампата на самолета се спусна и двете коли на Скофийлд се понесоха към нея; бетонобъркачката на Майка бе първа, следвана от горящия джип.

— Вътре сме! — извика Скофийлд по радиото, докато изритваше запалената туба навън. — Давай! Давай!

Двигателите моментално зареваха още по-силно, перките се завъртяха още по-бързо и тежкия самолет бавно започна да набира скорост.

Скофийлд скочи от джипа и се втурна напред и по късата стълба в кабината при Иванов.

Самолетът набираше скорост...

Двете амфибии рязко спряха в края на пистата...

„Трябва само да се издигнем във въздуха — помисли Скофийлд. — Дори да ни улучат и да се разбием, ще мога да пратя сферите на дъното на океана, където никога няма да ги намерят.“

Самолетът вече беше в средата на пистата и почти бе набрал скорост за излитане...

Ракетните установки на амфибиите започнаха да се завъртат към целта си...

— Ще успеем... — прошепна Скофийлд миг преди да зърне един боец от Армията на крадците отдясно на пистата, с гранатомет „Предатор“ на рамо.

Мъжът стреля и на Скофийлд не му остана друго, освен да гледа с ужас как снарядът се насочва към набиращия скорост „Антонов“ и изчезва под носа му.

Колосален гръм разтреса самолета.

Цялата кабина се килна, Скофийлд и Иванов политнаха напред в седалките си и пронизителен писък на метал изпълни въздуха, когато носът на самолета се блъсна в пистата и се понесе по нея, вдигайки искри.

Колесникът на самолета беше напълно унищожен от снаряда и цялото ускорение на машината беше изгубено. Смъртно ранен, самолетът поднесе, обърна се наляво и започна да спира малко след средата на пистата.

А когато голямата машина спря напълно, Скофийлд видя всички коли на Армията на крадците да се скупчват около тях като хиени около ранен бивол — двете амфибии отпред и многобройните камиони отзад.

Мисията му, отчаяната и дръзка кражба, беше приключила.

За рекордно кратко време беше успял да мине от остров на остров, да проникне на Дракон с лифта, да се добере до върха на кулата, да открадне сферите, да се измъкне от кулата, като я събори, *докато беше в нея*, а ето че накрая се бе провалил само на секунди от брега.

Стисна зъби.

— Мамка му.

* * *

Положението бързо стана безизходно.

Колите на Армията на крадците се подредиха в широк кръг около осакатения „Антонов“, който бе спрял перпендикулярно на пистата с унищожен колесник и опрел нос в земята.

— Прикривайте входовете! — извика Майка.

Двамата с Баба бързо заеха позиции до двете странични врати на самолета, а Скофийлд се втурна към все още отворената рампа и натисна бутона за затваряне.

Рампата не се затвори.

Един куршум рикошира от стоманената подпора до главата му и той се дръпна назад и извика:

— Рампата не се затваря!

Иванов се появи от кабината.

— Много неща в страната ми не работят. Рампи, врати. Самолетът е много стар.

Изведнъж в ухото на Скофийлд се разнесе познат глас.

— Ох, капитане, бяхте на косъм! — каза Господарят на анархията. — Господи, колко вълнуващо беше! За малко да се измъкнете. Обзалагам се, че от мястото ви се вижда океанът.

— Начукай си го.

Господарят на анархията се изкиска.

— Сферите още са у мен — напомни му Скофийлд.

— Така е, но това не ме тревожи особено. Разбирате ли, положението не е безизходно, макар да прилича на такова. Тъкмо напротив, става въпрос за пълна обсада. Защото вие сте изолирани и с ограничено количество муниции, докато хората ми разполагат с цялото време и огнева мощ на този свят. Не, капитане, сега е време аз да ви го начукам. Мако, прати трима берсерки да покажат на капитан Скофийлд какво могат.

Скофийлд се намръщи. Какво...

Изведнъж трима мъже се отделиха от противника; бяха африканци, всеки с по два калашника, и стреляха като обезумели, докато тичаха към поразения „Антонов“. Лицата им бяха целите в пиърсинг, също като на двамата ненормални самоубийци в лабораторията на Мечия остров.

Куршумите им заваляха по самолета. Някои попаднаха през отвора и Скофийлд трябваше да потърси прикритие зад джипа, преди да вдигне своя МП-7 и да отвърне на огъня. Майка и Шампион се присъединиха към него и започнаха да стрелят.

Първият побъркан се загърчи, но явно беше натъпкан с някакви стимуланти, защото беше улучен най-малко десет пъти, преди тялото му най-сетне да престане да тича напред; накрая Майка го улучи в лицето, главата му се пръсна в червен фонтан и той рухна.

Другите двама обаче все така приближаваха, без да престават да стрелят.

Скофийлд, Шампион и Майка стреляха и стреляха. Изразходваха невероятно количество муниции, за да ги свалят. Вторият побъркан падна, а накрая и третият — почти беше успял да влезе в самолета и рухна по очи в основата на рампата.

Тишина.

Димящи дула.

Скофийлд беше абсолютно потресен. Ако Господарят на анархията разполагаше с още побъркани самоубийци като тези, всичко бе въпрос на...

— Капитане, сигурен съм, че положението вече ви стана ясно. Ще продължа да изпращам берсерки и накрая ще останете без патрони. Разполагам с много такива мъже, които с радост ще се хвърлят към смъртта си заради мен, та дори целта да е само да изразходват мунициите си. Мако, още трима.

Отново се разнесе боен вик и още трима полудели, надупчени с пиърсинг бойци, се втурнаха по пистата, като стреляха безогледно към самолета. Скофийлд и хората му бяха принудени да свалят и тях.

Майка поклати глава.

— Това е пълна лудница! Все едно съм на стрелбище, в което мишените стрелят по теб! Кой се самоубива по такъв начин, по дяволите?

— И как лидерът им успява да ги накара да го правят? — попита Шампион.

— Наркотици, внушение, мъчения, дявол знае как — отвърна Скофийлд.

— Както и да го прави онзи шибаняк, няма да издържа още дълго — каза Майка. — Останал ми е само един пълнител.

— И на мен — мрачно се обади Баба.

Скофийлд прехапа устна. Всичко това можеше да свърши само по един начин — и той беше гаден. Без муниции и без възможност да се оттеглят, те се намираха в капана на Армията на крадците. Смъртта от техните ръце нямаше да е бърза и, макар и само за миг, Скофийлд дори си помисли дали да не пръсне главите на хората си; това можеше да се окаже най-хуманната постъпка...

— Как се чувствате, капитане? Патроните привършват, нали? Обхваща ли ви отчаяние? Мислите ли за сделка? Така де, как ще се почувствате, когато хората ви останат напълно беззащитни и бойците ми атакуват самолета? Боя се, че те не са от онзи тип момчета, които можеш да заведеш у дома и да ги запознаеш с майка си. Много са пламенни в своя фанатизъм, понякога прекалено пламенни. Истински деца на анархията са, а аз съм техен господар и наставник. Разбира се, можете благородно да убиете хората си — да ги подредите в редица, да се усмихнете мило и да пръснете главите им, за да бъде смъртта им бърза. Позволете да ви уверя, че подобна смърт ще е много по-добра от онази, която ще им осигурия аз.

Шампион също чуваше Господаря на анархията и погледна тревожно към Скофийлд.

Скофийлд издържа погледа ѝ. Не беше пропуснал да забележи, че Господарят на анархията на практика четете мислите му. Огледа се в търсене на изход, но не откри нищо. Здравата бяха загазили.

— Капитане, идете в кабината на самолета. Включете екрана за видеокомуникация.

Скофийлд отиде в кабината, видя закрепен за таблото екран — модерна добавка към стария самолет — и го включи. Беше като екрана на лаптоп, с малка камера в горната рамка.

На екрана се появи усмихнатото лице на Господаря на анархията.

— Здравейте, капитане. Мисля, че трябва да го направим лице в лице.

— Какво да правим?

— Искам да ви покажа нещо. Това.

Господарят на анархията вдигна нещо, за да попадне в кадър.

Кръвта на Скофийлд се смрази.

Беше сфера от червен уран — още една, седма. Господарят на анархията я държеше между палеца и показалеца си.

Скофийлд посърна. Господарят на анархията видя реакцията му и се ухили злобно.

— Сам виждате, капитане. Изобщо не ми трябва сферите ви.

Мислите на Скофийлд препусаха, опитваше се да подреди всичко това — и изведнъж му просветна: тази допълнителна сфера беше от бункера, за който бе споменал Иванов — онзи дълбоко под основната кула, за която руският предател Котски *не би могъл* да знае... но за чието съществуване Господарят на анархията явно знаеше.

Лицето на екрана се взираше изпитателно в Скофийлд, сякаш се опитваше да разчете мислите му.

— Струва ми се, капитане, че ние с вас доста си приличаме. Готови сме на всичко, за да постигнем целта си. Вие ще рискувате живота си, за да спасите света, докато аз ще направя същото, за да го унищожа. И двамата подходим с много страст към онова, което желаем. Просто всеки от нас желае противоположното на онова, което прави другият. Именно затова ще ми достави толкова голямо удоволствие да ви позволя да видите онова, което ще последва. Ще видя как светът избухва в пламъци. А вие ще видите собственото си поражение.

С тези думи Господарят на анархията се дръпна от камерата...

... и се оказа, че не се намира в командния си център, а *навън* пред грамадна ракетна установка с шестнайсет колела — класически тъпонос ракетен носител с една руска балистична ракета със среден обseg СС-23.

Господарят на анархията подаде сферата от червен уран на двама свои подчинени и те я поставиха в капсула и я сложиха в чакащата бойна глава. После нагласиха бойната глава на ракетата и тя бавно започна да се издига към небето.

Скофийлд можеше само да гледа безпомощно. Нищо не можеше да направи...

„Чакай.“

Включи радиостанцията си.

— Хлапе? Марио? Стигнахте ли вече до ракетната батарей?

— Току-що стигнахме моста, който води до нея, както беше по план — отговори Хлапето. — Само че този мост се охранява като Форт Нокс. Навсякъде

гъмжи от хора. Не можем да стигнем до батареята. Защо?

— Защото те вече са там и всеки момент ще изстрелят ракетата — тъжно рече Скофийлд. — Разполагат с една допълнителна сфера и ще я използват.

Наведе глава.

Вече наистина не можеше да направи нищо, освен да гледа края на света.

— О, капитане — внезапно се обади Господарят на анархията в ухото му. — Оглеждайте се за берсерки.

Внезапно върху самолета отново се изсипа дъжд от куршуми. Баба и Майка отвърнаха на огъня от товарния отсек и свалиха още трима берсерки.

Шампион също влезе в кабината и впери поглед в екрана.

— СС-23 — каза тя. — Балистична ракета със среден обseg, способна да поразява цели на разстояние до петстотин километра. Руснаците твърдяха, че са прекратили производството им съгласно договора за ограничаване на ракетите от този клас от осемдесет и седма година.

Зад носителя се виждаха още четири установки, всички с ракети.

— Изглежда, че са се озовали тук — каза Скофийлд. — Този остров е гробище на Студената война.

Бавното издигане на ракетата спря.

Сега тя сочеше право нагоре.

Готова за изстрелване.

Готова да подпали атмосферата. А Скофийлд не можеше да направи абсолютно нищо, за да я спре.

Господарят на анархията се обърна към камерата.

— Вижте провала си, капитане. Вижте края на света, който познаваме... Изстреляйте ракетата.

Дюзите на ракетата оживяха и забълваха пламъци и пушек. Ракетата се издигна във въздуха.

Скофийлд се извърна от екрана и се загледа в небето на юг.

Ракетата с урановата сфера се носеше нагоре, оставяйки след себе си дълга димна опашка.

Издигаше се бързо и само след миг се превърна в мъничко петънце високо над южния хоризонт — петънце, което след няколко секунди щеше да промени лицето на планетата.

Скофийлд се взираше безпомощно в него.

— Взривете сферата — чу в ухото си гласа на Господаря на анархията.

* * *

Ослепителен проблясък освети южното небе.

Нито Скофийлд, нито Шампион бяха виждали нещо подобно на онова, което последва.

Нажежен до бяло въздух плъзна странично от мястото, където бяха видели ракетата за последно. Пламъкът се разпростираше със смайваща скорост, в геометрична прогресия. И само за един ужасяващ миг цялото небе южно от остров Дракон от светлосиньо стана пламтящо жълто-бяло.

Атмосферата се беше подпалила.

Земята гореше.

Ситуационна зала на Белия дом

Вашингтон, окръг Колумбия

По същото време

Техникът зад сателитната конзола рязко се обърна.

— Сър! — извика на армейския генерал от екипа за отговор на кризисни ситуации. — Засякох изстрелване на ракета от Дракон!

Президентът отиде до конзолата и загледа предаваната в реално време сателитна картина на острова и Северния ледовит океан около него.

— Запалват облака газ — каза заместникът на РУМО Гордън. — Опитите ни са се провалили...

Още не беше довършила изречението, когато част от океана южно от остров Дракон внезапно се озари от ослепителна бяла светлина.

— Засечено взривяване... — каза техникът.

Президентът се взираше с ужас в екрана.

— Бог да ни е на помощ.

[1] Дума, която се чете еднакво от ляво на дясно и от дясно на ляво. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ФАЗА

ВСЕСЪЖЕНИЕ

„Всяка куртизанка някога е била девица.“

Уилям Блейк, „До обвинителя,
който е Бог на този свят“

Остров Дракон

4 април, 11:20

20 минути след крайния срок

Скофийлд си помисли, че ако някой гледа Земята от космоса, ще види ослепителен проблясък близо до Северния полюс, последван от разширяващи се адски жълто-бели пламъци, плъзнали по планетата и сеещи огнено унищожение...

Това го накара да се сети за налакътника. Включи сателитната връзка и извика картина в реално време, показваща Дракон и Полярния кръг.

На черно-белия екран се вихреше истински ад.

Протягаше се от остров Дракон като нокът на някакво създание от митологията — първо на юг, после се извиваше на изток, следвайки въздушните потоци.

На Скофийлд му призля. Буквално гледаше края на...

И изведнъж разширяващата се унищожителна вълна спре.

Внезапно и най-неочаквано, сякаш се беше натъкнала на някаква невидима стена в атмосферата.

Скофийлд се намръщи.

— Какво става, по дяволите?

Според грубите му преценки атмосферният огън беше изминал само около хиляда километра, преди да се натъкне на преградата и да спре.

После чу гласа на Господаря на анархията, но този път той не се обръщаше към него.

— Какво става, по дяволите?!

— Сър! — разнесе се друг глас. — Току-що заловихме неканен гост в газовото отделение под комините! Прекъснал е захранващите тръби! Ако се съди по окислението около крановете, трябва да го е направил преди два часа! През цялото това време сме изхвърляли безполезен газ в небето!

— Какво? Кой е той? — остро попита Господарят на анархията.

— Казва, че името му е Баркър. Тюлен от флота. Явно се е промъкнал покрай нас, след като убихме останалите в пристанището за подводници.

Скофийлд ахна.

Това беше Айра Баркър.

Айрънбарк.

Някак беше успял да оцелее в касапницата на пристанището и докато Скофийлд и хората му бяха скачали от островче на островче, за да се доберат до Дракон и да отмъкнат сферите, беше проникнал в съоръжението, добрал се беше до клапаните и тихомълком ги бе саботирал, без никой да го усети.

Съветската ракета бе детонирала бойната си глава, но благодарение на Айрънбарк облакът до Дракон *не беше* запалим, така че ракетата не беше подпалила нищо — или може би само остатъчните следи от газа, причинявайки „малкия“ проблясък в небето, който бяха видели току-що.

Точно в същия момент Скофийлд проумя и *нещо друго...* същото, за което вероятно се бе сетил и Господарят на анархията.

— Благодарение на саботажа на Айрънбарк небето на няколкостотин километра наоколо е чисто, но атмосферата над *останалото* Северно полукълбо все така е наситена с газа — каза Скофийлд. — Още нищо не е приключило. Ако Армията на крадците се добере до друга сфера, ще изстрелят следващата ракета *извън* безопасната зона и ще я взривят в облака. Което означава...

Рязко завъртя глава и погледна навън.

— ... че се нуждаят от сферите ни. Вече няма да си играят с нас. Ще атакуват самолета с цялата си сила, при това *веднага*.

Тъкмо изрече последните думи, когато дванайсет берсерки се втурнаха от обръча коли около самолета, като стреляха с калашниците си. Останалите ги последваха по пистата.

Армията на крадците току-що бе обявила война на Шейн Скофийлд и неговия самолет.

* * *

Майка и Баба веднага започнаха да стрелят и успяха да повалят първата вълна берсерки, но този път атаката беше много по-масирана от предишните. Просто не можеха да я отблъснат.

— Имаме десет секунди да направим нещо! — извика Шампион на Скофийлд.

— Но няма къде да идем... — обади се намиращият се до тях Иванов.

— Винаги има *къде* да идем... — отвърна Скофийлд, докато се оглеждаше.

Навън стрелбата се засили.

Погледът му се спря върху широката река точно пред самолета, която течеше успоредно на пистата и свършваше с могъщ водопад при високите

западни скали на Дракон.

— Защо не? — каза той, пресегна се през Иванов и избута напред и четирите лоста за двигателите.

Точно когато следващата вълна берсерки стигна до тях, големият транспортен самолет внезапно пое напред с ревящи двигатели и свистящи гуми, унищоженият му преден колесник задра с писък настилката на пистата.

Самолетът се понесе *извън пистата* и продължи с грохот по късия склон към реката.

В товарния отсек Майка и Баба се проснаха на пода от внезапния тласък.

— Плашило! — извика Майка, докато се мъчеше да се хване за нещо. — Какво правиш!?

— Запазвам ни живи!

Самолетът набра скорост, като се друсаше неудържимо надолу по склона, след което — внезапно, напълно лудо — изхвърча от високия бряг и се бухна с носа напред в бързите води на реката!

Старият „Антонов“ вдигна огромен фонтан пръски. Подобно на повечето самолети, той бе проектиран и за кацане във вода и въпреки че задната му рампа беше отворена, незабавно изплава на повърхността, като се клатеше като гумено пате.

После, няколко секунди след като пръските изчезнаха, самолетът се задвижи — отначало бавно, после все по-бързо. Завъртя се и вече плуваше с носа напред, понесен от течението към могъщия водопад, който падаше от скалите само на 600 метра пред тях.

Майка, която стоеше при дясната врата на самолета, включи радиостанцията си.

— Шефе, ще ми напомниш ли как точно ни помага това?

— Те искат сферите — отговори Скофийлд. — Ще стигнем до водопада и ще ги запратим в океана.

— И как ще реагират според теб тия идиоти?

Отговорът на въпроса ѝ дойде секунда по-късно — двете амфибии „Стрела-1“ набраха скорост по пистата успоредно на самолета, след което рязко завиха, понесоха се по склона и без изобщо да забавят полетяха от брега и се озоваха във водата до плаващия „Антонов“. Витлата им заработиха и амфибиите се насочиха към самолета!

— Ох, още едно ниво на лудост — изпъшка Майка, когато се обърна и установи, че гледа в кървясалите очи на поредния берсерк, който се бе втурнал към нея от рампата, размахал нож!

Лудият кучи син беше без огнестрелно оръжие — докато самолетът беше набирал скорост по пистата, той и четирима други се бяха оказали достатъчно близко, за да се метнат на рампата, някои с автоматите си, други без тях. Този

беше захвърлил калашника си и сега нападеше Майка с назъбен нож, като ревеше яростно.

Майка парира атаката, но лудият я блъсна, извади я от равновесие, удари я с глава и тя падна назад през отворената странична врата. Наложил се да пусне своята ГЗБ, за да се хване за рамката, и изведнъж се озова увиснала от самолета, зашеметена и замаяна, точно над водата, държеше се само с лявата ръка.

Нападателят ѝ се хвърли напред с намерението да я изблъска, но точно тогава Майка се набра, извади своята „Берета“ М9 от кобура на бедрото си, пъкна дулото в устата на берсерка и стреля.

Главата на противника ѝ избухна във фонтан от кръв и мозък и той рухна обезглавен на пода, а Майка се вмъкна обратно вътре.

От другата страна на товарния отсек Баба се обърна и видя как атакуват Майка... и точно тогава куршуми затракаха по стените около него, хвърляйки искри — други двама берсерки се бяха втурнали към тази страна на отсека, като стреляха с калашниците си, докато се мъчеха да заобиколят бетонобъркачката и джипа, за да се доберат до него. Баба откри огън.

До него Зак и Ема се бяха скрили зад кабината на бетонобъркачката. Куршумите свиреха покрай лицата им и рикошираха от стените високо над главите им.

Баба ги избута към вратата и извика:

— Влизайте вътре!

Зак и Ема не възразиха. Докато Баба ги покриваше, се изкатериха бързо вътре и изчезнаха от поглед, точно когато автоматичен откос улучи варела на бетонобъркачката. Дебелите стени обаче издържаха и спасиха живота им.

Самият Баба продължаваше да стреля по берсерките и картечницата му трещеше оглушително. И макар да бяха несъмнено луди, противниците му не бяха напълно невменяеми; всъщност бяха коварни дребни кучи синове. Подиграваха му се, като се подаваха и откриваха огън иззад джипа, като в същото време се кискаха с пискливи гласове. Все едно се сражаваше с побъркани клоуни.

— Merde! — изръмжа Баба, когато един от берсерките скочи на задната седалка на джипа и насочи калашника си към него.

Баба обаче нагласи прицела си и стреля по задното колело на колата, разби на пух и прах скобата на ръчната спирачка и джипът внезапно бързо пое назад *по спуснатата рампа на самолета, отнасяйки берсерките!*

Колата падна във водата със силен плясък и Баба се оказа с един противник по-малко.

Докато ставаше всичко това, Скофийлд се взираше през прозорците от дясната страна на кабината. До него Шампион и Иванов още се мъчеха да се преборят с потреса от необичайното им положение.

Скофийлд видя как двете амфибии падат във водата отдясно и как набират скорост покрай носещия се „Антонов“. С тревога гледаше как по един мъж на всяка амфибия вдига на рамото си гранатомет...

— Очертава се голяма гадост. Дръж. — Подаде на Шампион една от трите малки кутии със сферите. — Когато стигнем скалата, хвърли я колкото можеш по-навътре в морето.

— Ако стигнем дотам... — започна тя и точно тогава предните стъкла на кабината се пръснаха от ожесточен огън от неизвестна посока.

Шампион инстинктивно се сниши. В следващия миг по носа задумкаха кубинките на последните двама берсерки, които се бяха прехвърлили на самолета.

Скофийлд бързо осъзна какво е станало — след като бяха успели по някакъв начин да се доберат до самолета, тези двамата се бяха качили *отгоре* му и сега се мъчеха да се доберат до кабината.

— Вън! Веднага! — извика той, избута Шампион през вратата и задърпа Иванов от пилотското място миг преди цялата кабина да бъде засипана с куршуми.

Стените и седалките станаха на решето.

За съжаление за д-р Василий Иванов бе твърде късно.

Руският учен закъсна с една секунда и докато Скофийлд го дърпаше, бе разкъсан от свирепата стрелба — по цялото му тяло цъфнаха ужасни кървави рани.

Скофийлд се метна през вратата миг преди куршумите да пометат и него. Някъде дълбоко в себе си изпита мъка за руския учен — неговата помощ се беше оказала безценна, но той вече нямаше да види децата и внуците си в Одеса.

Следвани от ожесточената стрелба, Скофийлд и Шампион се изтъркаляха от кабината в товарния отсек.

Един куршум одраска Скофийлд по лявото рамо, а друг се заби в кръста на Шампион и излезе през корема ѝ с кървав фонтан.

Тя извика от болка, преви се и залитна.

Скофийлд я подхвана и бързо огледа товарния отсек — бетонобъркачката; стоящият до лявата ѝ врата Баба, който стреляше по последния берсерк; различните кабели, прибрани седалки и мрежи, спуснатата задна рампа и дневната светлина и реката; Майка, приклепнала от дясната страна на вратата...

... през която влетя изстрелян от РПГ снаряд, изфуча над главата ѝ, заби се в бетонобъркачката и се взриви!

Бетонобъркачката полетя във въздуха... право към Баба.

Баба нямаше къде да отиде — нямаше абсолютно никакво време да се дръпне. Летящата бетонобъркачка скри от Скофийлд едрия французин и с оглушителен трясък се удари в стоманената стена, където той бе стоял допреди миг.

— Господи... — промълви Скофийлд.

Втори снаряд, изстрелян от другата амфибия, улучи един от двигателите на дясното крило и го пръсна на парчета.

Самолетът се наклони заплашително, изгубил тежестта на двигателя, килна се рязко наляво и водата нахлу през спуснатата рампа.

— Опитват се да ни потопят, преди да стигнем водопада! — извика Скофийлд и се задържа за една ръкохватка.

Ранената Шампион обаче не успя да се хване за нищо.

От килването на самолета тя изгуби равновесие, падна тромаво от стълбата към кабината и изпусна кутията си, която се запремята във водата...

... и спря точно пред оцелелия берсерк.

Той я видя и я грабна.

И точно тогава, сякаш цялата ситуация не беше достатъчно нелепа, една от амфибиите влетя с рев в самолета, вдигайки пред себе си вълна, докато напредваше по наводнения под на отсека.

Майка се оказа от другата страна на амфибията, Баба беше изчезнал, а Скофийлд бе твърде далеч и това даде възможност на пъргавия берсерк да се затича и да скочи върху носа на машината, като викаше на водача нещо от сорта на „Взех ги! Давай!“.

Водачът не се поколеба нито за миг. Двигателите на амфибията нададоха вой и машината тръгна назад към бурните води на реката, и тъкмо щеше да се измъкне...

Р-р-р-р-р!

Скофийлд първо го чу, преди да види какво става.

Двигателят на бетонобъркачката изрева и Скофийлд видя как големият камион потегли с пълна скорост назад към изхода на наводнения отсек.

Камионът, каран от Зак, се понесе в дълбоката до коляно вода, излетя от отвора и се стовари върху носа на оттеглящата се амфибия. Тежестта му беше толкова голяма, че задната броня се заби в отделението на шофьора на амфибията я огъна ужасно, смазвайки водача и стрелеца вътре.

Това бе последният отчаян ход на Зак — беше видял как берсеркът грабва кутията и бе направил всичко по силите си, за да му попречи да я отнесе.

Но всичко това още не беше свършило.

Защото амфибията и заклещената в нея бетонобъркачка паднаха от самолета!

Раздалечаваха се бързо — няколкото стъпки се превърнаха в метри и двете машини се понесоха на юг, към отсрещния на пистата бряг.

Берсеркът, който бе скочил върху амфибията с кутията, започна да стреля диво по кабината на бетонобъркачката, която беше осуетила триумфалното му измъкване.

Зак погледна в огледалото и видя как нападателят им приближава кабината с вдигнат автомат. В следващата секунда огледалото се пръсна от огъня на лудия.

Зак и Ема рязко се дръпнаха от полетелите парчета, а когато отново вдигнаха глави, видяха берсерка при вратата на кабината, с кутията в една ръка и калашник в другата, насочен към лицата им.

— Чао, гълъбчета! — изкиска се той и пръстът му се сви около спусъка.

* * *

Главата на берсерка отлетя гротескно назад, улучена в носа от куршума на Майка, която се появи от другата страна на бетонобъркачката с насочен през кабината М9.

Незабелязана от никого, тя се бе метнала към камиона малко след като Зак го засили срещу амфибията и бе успяла да се хване за страничното перило.

Берсеркът се олюля и Ема успя да грабне кутията от ръката му, преди той да падне от стъпалото и да изчезне в бързите води.

— Благодаря, Майко! — извика Зак, но бе прекъснат от рязко разтърсване, когато бетонобъркачката и амфибията се блъснаха в издадените канари на южния бряг.

Бяха стигнали сушата.

Майка погледна на запад към водопада — намираше се само на сто метра...

... и с ужас видя, че гледката ѝ се препречва от втората амфибия, която изскочи от водата пред нея.

— Мамка му — изруга Майка и се вмъкна при Зак и Ема.

Погледна към самолета — вече почти беше стигнал до водопада.

— Плашило! — извика по радиостанцията. — Зак и Ема са с мен, както и кутията, но пътят към скалите ни е отрязан!

— При мен е пълно с лоши типове, Майко — дойде отговорът. — Боя се, че този път трябва да се оправяш сама...

Връзката прекъсна.

Майка прехапа устни.

— Мамка му. Мамка му. Мамка му. Хайде, деца, щом не можем да стигнем скалите, ще трябва да намерим друг начин да се отървем от сферите, преди тия копелетата да са ни спипали.

Изскочиха от разбитата бетонобъркачка и се втурнаха по брега към суровата планинска вътрешност на остров Дракон.

* * *

Скофийлд още бе в разбития „Антонов“ и се носеше към водопада с двете кутии с четирите сфери, от които трябваше да се отърве.

Нещата напълно бяха излезли от контрол.

Водопадът се приближаваше бързо. Майка беше изчезнала заедно със Зак и Ема. Баба бе смазан на стената от бетонобъркачката. Шампион се бе свлякла на пода в краката му и бе на път да изгуби съзнание. Самият той беше прострелян, а горе в кабината още имаше двама берсерки, които...

Вратата на кабината се отвори и двамата берсерки се втурнаха през нея, стреляйки безогледно.

Куршумите им обаче летяха високо и точно когато нападателите видяха Скофийлд до стълбата под тях и насочиха автоматите към него, целият самолет внезапно се килна *зловещо* напред...

Беше стигнал водопада.

И бе на път да полети надолу.

„Антонов“ и водопадът

И точно тогава самолетът внезапно се разтrese.

С пронизителен писък на метал върху скала старият „Антонов“ спря точно на ръба на водопада!

Гледката беше невероятна — големият товарен самолет, от чието дясно крило бълваше черен пушек, кацнал на ръба на могъщ арктически водопад, със зашеметяващо надвесил се към бездната нос, с разперени криле над буйните води, които се хвърляха в стометровата пропаст към океана.

Преследващите го по пистата коли на Армията на крадците рязко спряха. На отсрещния бряг бяха двете амфибии — едната все така заклещена в бетонобъркачката, а втората пазеше скалите.

Всички в самолета отлетяха напред от неочаквания тласък.

Сграбчил Шампион, Скофийлд беше запратен във въздуха и се блъсна в стената, а двамата берсерки, които тъкмо се канеха да го убият, отлетяха обратно в гледащата надолу кабина.

На Скофийлд му трябваше секунда да осъзнае какво се е случило.

Колесниците.

Задните колела се бяха закачили за ръба на водопада и не позволяваха на самолета да падне.

„Изобщо не го планирах по този начин! — изкрещя умът на Скофийлд. — Трябваше да прекосим реката и да стигнем до скалите, за да хвърля сферите в океана. А сега вися на ръба на водопад в самолет с двама побъркани, които всеки момент отново ще се опитат да ми видят сметката.“

Трескавият му поглед откри страничната врата, само на два и половина метра над и зад него. Ако разполагаше с време да се добере до нея и да метне сферите...

Движение в кабината. Берсерките се бяха окопитили. Още секунда и щяха пак да са тук.

— Майната му — изруга той и насочи пистолета си към вратата на кабината.

Само че не се целеше в някой от берсерките.

А в лоста за прибиране на колесниците, който стърчеше от тавана над пилотското място.

Бам! Скофийлд стреля, от лоста отлетя искра и той се отмести напред.

Резултатът бе моментален.

Колелата се прибраха и самолетът мина през ръба на водопада.

* * *

Ако гледката на кацналия на ръба на водопада „Антонов“ беше невероятна, рухването му в бездната беше направо зашеметяващо.

Самолетът падаше с носа напред като понесъл се към водата гмурец, точно със скоростта на водата, и за момент човек можеше да си помисли, че ще издигне нос в последния миг и ще отлети невредим. Естествено, това не се случи.

Заостреният стъклен нос прониза кипналите бели води като олимпийски скачач и продължи надолу сред полуделите въртопи.

Единствено крилете, или по-точно двигателите по тях, го спряха — рязко, разтърсващо костите спиране. Кабината беше на около шест метра под повърхността, когато двигателите достигнаха водата и спряха вертикалното потъване.

Изживяването за двамата берсерки в кабината беше абсолютно уникално — когато самолетът падна в океана, разпенената вода нахлу към тях през разбитите предни прозорци; инерцията обаче ги отхвърли в другата посока и те бяха запратени с ужасна сила надолу в кипналата вода.

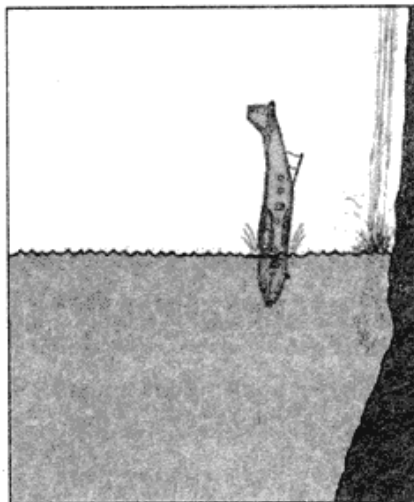
В товарния отсек Скофийлд седеше с гръб към стоманената предна врата на самолета в едно пилотско кресло, сграбчил здраво в обятията си стенещата Шампион.

След като бе стрелял по лоста за прибиране на колесниците, той бе скочил в седалката и бързо се беше закопчал.

Сблъсъкът с океана го разтресе здравата, но седалката пое голяма част от удара, а коланът го притискаше към облегалката. Скофийлд едва не изпусна Шампион, но някак успя да я задържи.

Но най-лошото тепърва предстоеше, защото самолетът сега беше изправен вертикално и се клатеше в океана.

А после започна да потъва с ужасяваща бързина.

Водата нахлу в самолета през разбитите прозорци на кабината и се втурна нагоре в кипнал поток, сякаш беше разумно създание, опитващо се да погълне машината отвътре.

Светът на Скофийлд бе станал вертикален — самолетът потъваше с носа напред, така че предният край на товарния отсек сега беше *долен* — и се пълнеше бързо. Водата се надигаше.

Той бързо посегна да разкопчае колана, без да пуска почти изпадналата в безсъзнание Шампион.

Докато се бореше със закопчалката, през отворената врата точно над него се изля малък водопад.

Скофийлд погледна към широкия светъл правоъгълник в най-горната част — задната рампа на самолета още беше отворена — и видя сивото полярно небе.

Бързо прецени ситуацията.

Крилете на самолета в момента го задържаха и забавяха малко спускането му, но съдбата на стария „Антонов“ беше предопределена — след няколко секунди океанската вода щеше да нахлуе и през горния отвор. Самолетът щеше да се превърне просто в метална тръба с отворени краища и щеше да потъне като камък.

Скофийлд стисна зъби. Още имаше работа за вършене — трябваше да се отърве от сферите.

Преметнал през рамо Шампион, той с мъка се добра до мрежата от лявата страна на отсека и започна да се катери към вратата, намираща се на два и половина метра над него.

Кипналата вода го преследваше, надигаше се все по-бързо.

Заля кубинките му, стигна до коленете, после до кръста.

Скофийлд стигна вратата и застана до малкия водопад, изсипващ се от нея. Уви мрежата около лявата ръка на Шампион, за да я задържи на място и да освободи ръцете си, и отвори едната кутия. Не можеше просто да я изхвърли, защото тя най-вероятно щеше да изплува на повърхността.

Грабна една сфера — малка и тежка, тъмночервена на цвят — и я метна навън.

Направи същото и с втората. Тя също изчезна завинаги.

Две от четири.

Скофийлд хвърли първата кутия и откачи от колана си втората.

Шампион изстена нещо като предупреждение. Скофийлд се обърна — и се озова лице в лице с единия от берсерките!

Беше дошъл от кабината — някак бе оцелял при падането, беше изскочил от водата и сега озъбен драскаше с ръце към Скофийлд.

Скофийлд го удари с кутията.

Ударът строши носа на берсерка, от лицето му рукна кръв и той полетя във водата.

Скофийлд се вкопчи в мрежата до вратата и се напрегна в очакване на втора атака, но тя така и не дойде, защото точно тогава широкият правоъгълен отвор в горната част на отсека се озова под повърхността на океана и целият свят отиде по дяволите.

Невъобразим *порой* морска вода нахлу в отсека отгоре.

Няколко хиляди литра се изсипаха за миг върху Скофийлд, Шампион и берсерка.

Скофийлд успя да се задържи за мрежата и притисна Шампион с тяло, за да не я изпусне. Берсеркът не извади такъв късмет — намираще се в центъра и мощният порой го повлече надолу.

Товарният отсек се напълни за миг и *целият* самолет вече бе под водата — старият „Антонов“ се беше превърнал в металната тръба с отворени краища точно както беше предвидил Скофийлд.

Самолетът „заплува“ надолу, сякаш се плъзгаше на крилете си — носеше се към дъното на 300 метра под тях.

Заоблените стени изстенаха, когато налягането отвън се усили. Много преди да достигне дъното, фюзелажът щеше да се смачка ужасно, тъй като металните ребра на скелета нямаше да издържат на натиска на океана.

Задържайки дъх, Скофийлд откачи от колана на Шампион един от компактните ѝ дихатели, които осигуряваха въздух за пет минути, и захапа мундщука му.

Щом напълни дробовете си с въздух, грабна втория дихател и го натика в устата на Шампион, за да може и тя да диша под водата.

След това се зае да довърши онова, което трябваше да направи — докато се носеха във вече напълно наводнения отсек, отвори втората кутия и изхвърли двете уранови сфери през отворената странична врата. Те потънаха в бездната и изчезнаха завинаги.

След като приключи, Скофийлд се пресегна, развърза нещо, закрепено на стената до главата на Шампион, и напипа шнура му.

Сграбчи здраво французойката и понечи да дръпне шнура, но в този миг нечия ръка го спипа за крака!

Берсеркът. Проклетникът просто не искаше да умира! И пречеше на Скофийлд да се измъкне оттук.

Корпусът изстена отново. Скелетът на самолета изпука.

След секунди налягането щеше да ги смаже, а този сбъркняк не им позволяваше да се измъкнат!

Скофийлд зарита, но не успя да се освободи.

„Майната му — помисли си. — Това май ще свърши работа.“

И дръпна шнура на нещото, което бе развързал от стената.

Въпросното нещо беше сал.

Щом Скофийлд дръпна шнура, салът се наду и излетя от товарния отсек като куршум. Глезенът на Скофийлд се изплъзна от хватката на берсерка и двамата с Шампион се понесоха през задния отвор на потъващия „Антонов“, дърпани нагоре от въздуха на бързо раздуващия се сал.

Салът летеше нагоре, оставяйки следа от мехурчета, а Скофийлд висеше от него, сграбчил Шампион с другата си ръка.

Секунди след като изхвърчаха от отвора самолетът се смачка като консервена кутия под бруталния натиск на океана и берсеркът вътре стана на пихтия. Изкривеният метал продължи да потъва, докато не изчезна в подводния сумрак.

Понеже знаеха последиците от бързото издигане във водата, Скофийлд и Шампион издишаха през цялото време, докато не се озоваха на повърхността.

Водопадът и скалите на острова се извисяваха зад тях. Отвесни и покрити със сняг и лед, те бяха невъзможни за изкачване.

В другата посока, на запад, започваха полярните ледове, нарязани от пукнатини.

Скофийлд бързо избута Шампион в сала — тя направи всичко по силите си да му помогне, макар раната ѝ явно да беше много болезнена. Той се качи след

нея и загреба към прикритието на най-близката пукнатина, преди враговете да са стигнали до скалите и да са ги видели.

Секунди по-късно бяха на сигурно място и едва тогава Шампион изплю мундщука, отпусна се на носа на сала, затвори очи и изгуби съзнание.

Скофийлд изруга.

Екипът му беше в пълен хаос — Иванов беше мъртъв, Баба също; Хлапето и Марио се намираха незнайно къде, оставени да се оправят съвсем сами; Майка, Зак и Ема се бяха измъкнали с последните две сфери, но Скофийлд знаеше, че Армията на крадците вече е по петите им. И накрая, Шампион и той. Французойката беше с продупчен корем — ако не я убиеше, раната най-малко щеше да я парализира — а той също бе ранен в лявата ръка и рамото.

Беше оцелял и този път, само че сега, очукан, натъртен и ранен, изобщо, ама изобщо не беше годен за битка.

Кристъл Сити, Вирджиния

22:30

(11:30 на о-в Дракон)

Дейв Феърфакс бързо въведе Мариан Ретер в апартамента си в Кристъл Сити и затръшна вратата.

Бяха дошли с метрото направо от Пентагона, където бяха избягали от мъжете, представящи се за екип за ВИП превоз. Домът на Дейв в Кристъл Сити се намираше доста близо до Пентагона, само на една спирка с метрото и малко ходене пеша.

— Добре, вече официално станахме ВИП персони — изпъшка той. — Направо не мога да повярвам. Опит за отвличане пред вратите на Пентагона.

— Но *кои* бяха онези типове? — попита Мариан.

— Не знам — отвърна Дейв. — Те обаче знаеха коя си и къде отиваш и не искаха да стигнеш там. Трябва да бързаме. Ако идентифицират мен, не можем да останем дълго тук. Но ако искаме да продължим да разследваме случая, ще ми трябва компютър с някои сериозни програми...

Отключи едно чекмедже и извади домашния си лаптоп. Отвори го, сложи си слушалка и бързо затрака на клавиатурата.

— Не приличаха на чужденци — каза Ретер по-скоро на себе си, с трезв, преценяващ глас. — Изглеждаха и говореха точно както би трябвало. Възможно ли е да са *американци*? И макар наистина да е невероятно, са допуснали малка грешка, която повечето хора не биха забелязали. Грешката им обаче е била от бързане, защото бяха подправили всичко друго — карти и автомобили, но явно не са имали време да намерят кола с подходящите колела, което означава, че решението да ме отвлекат е било взето в последния момент...

— Момент. — Дейв вдигна ръка и докосна слушалката си. — Подслушвам криптираните радиочестоти в окръг Колумбия на военни, разузнаване и полиция,

като използвам имената ни като ключови думи. Ако операция като тази се оплеска, хората започват да се обаждат на шефовете си по мобилни телефони и радиостанции...

На екрана запълзя текст.

— Ох, по дяволите... — изпъшка Дейв.

— Какво има? — попита Ретер и се наведе към компютъра.

Дейв кимна към пълзящия на екрана текст:

„ПРОСЛЕДЯВАЩА СИСТЕМА V-DATA
ЕШЕЛОННА ПОДСИСТЕМА, РАЙОН: Е-4 ВАШИНГТОН,
ОКРЪГ КОЛУМБИЯ И ОКОЛНОСТИТЕ
ЧЕСТОТЕН ОБХВАТ: 426,471–464,85 MHz
КЛЮЧОВИ ДУМИ: РЕТЕР, МАРИАН, ФЕЪРФАКС ДЕЙВИД
КЛЮЧОВИТЕ ДУМИ СА ОТКРИТИ.
ОТ ПОТРЕБИТЕЛ: А9 (ЦЕНТРАЛНО РАЗУЗНАВАТЕЛНО
УПРАВЛЕНИЕ)
ГЛАС 1: ОТМЪКВАНЕТО НА РЕТЕР ПРИ ПЕНТАГОНА СЕ
ИЗДЪНИ. КАКВО СТАНА?
ГЛАС 2: РАЗПОЗНА НИ И СЕ ИЗМЪКНА С НЯКАКЪВ ТИП.
ГЛАС 3: ИМАМЕ ИМЕТО МУ. ДЕЙВИД ФЕЪРФАКС. ОТ
ВОЕННОТО РАЗУЗНАВАНЕ. ДОМАШНИЯТ МУ АДРЕС Е В
КРИСТЪЛ СИТИ.
ГЛАС 1: ВЕДНАГА ОТИВАЙТЕ ТАМ.“

Дейв погледна Мариан.

— Ето значи каква била работата. ЦРУ за малко да ви отвлече. Значи трябва да се омитаме веднага.

Избягаха от апартамента на Дейв, като взеха лаптопа, и се затичаха към близкия мол, който работеше до полунощ. Там се скриха в една книжарница, в кафенето до лавиците за списания, откъдето имаха добър изглед към входа.

— Добре — каза Дейв. — Мисля, че е време да споделим малко информация.

— Което предполага, че мога да ти се доверя — отвърна Ретер.

— Военноморски кръст... — напомни й Дейв. — И освен това беглец.

— О, да бе, вярно.

Дейв сложи лаптопа на масата и започна да пише, без да спира да говори.

— Добре, аз съм пръв. Ето какво знам — моят човек от Морската пехота е отвъд Полярния кръг. Каза, че му предстои да влезе в битка, и ме помоли да потърся информация за две неща — за Армията на крадците и за остров Дракон,

стара и много гадна бивша съветска база в Арктика. Проучванията ми за Армията на крадците ме доведоха при теб. Проучванията върху остров Дракон ме доведоха до *това*, поради което исках да разговаряме. Това е списък на американски военни и разузнавателни организации, които са споменали остров Дракон или са проявили известен интерес към него през последните трийсет години.

Очите на Ретер се разшириха, когато видя екрана.

— Това е JCIDD. Базата е достъпна само за членове на Генералния щаб и най-високопоставените...

— Не споменах ли, че съм хакер и разбивач на шифри?

— О, вярно.

— Някои имена да ти говорят нещо? — попита той.

Тя прегледа списъка на екрана:

Агенция	Тип документ	Описание	Автор	Година
ВМС	СЪВЕТСКИ РЕМОНТНИ БАЗИ ЗА ПОДВОДНИЦИ	Списък на бази за ремонт на съветски ядрени подводници	Драпър, А.	От 1979 насам
НМС	МАКРОКЛИМАТИЧЕН АНАЛИЗ	Анализ на въздушните потоци в атмосферата	Корбет, Л.	1982
ЦРУ	ВЪЗМОЖНИ МЕСТОПОЛОЖЕНИЯ	Възможни географски точки за операция „Поразяване на дракона“	Калдерон, М.	1984
ЦРУ	СЪВЕТСКИ ОБЕКТИ ЗА РАЗР. НА ХИМ. И БИОЛ. ОРЪЖИЕ	Списък на известните съветски обекти за разработка и производство на химическо и биологично оръжие	Докрил, У.	1986
ВВС	ПЪРВОСТЕПЕННИ ЦЕЛИ (СССР)	Списък на цели за първо поразяване в СССР в случай на мащабен конфликт	Холман, Дж.	1986, 1987, 1988, 1989,

				1990, 1991
НРС/ ВВС	СПИСЪК НА МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ НА СПЪТНИЦИ	Междуведомствен обмен на ГПС данни относно руски бази	Гонт, К.	2001 (допълнен през 2008)
АРМИЯ	ПРЕГЛЕД НА СЪВЕТСКИТЕ И ХИМИЧЕСКИ БИОЛОГИЧНИ ОРЪЖИЯ	Списък на известни химически и биологични оръжия, разработвани от съветската/руска Дирекция за специални оръжия	Гембъл, Н.	1980– 1991, от 1992 насам

Прехапа устна, без да откъсва очи от лаптопа.

— Обичайните заподозрени. Армията, Военновъздушните сили, Военноморските сили, ЦРУ, дори Националната метеорологична служба, която анализира въздушните потоци. Но ако се вгледаш по-внимателно, получаваш нещо като най-обща история на Дракон.

— В смисъл? — не разбра Дейв.

— Ами, ето. Островът е привлякъл вниманието на Военноморските сили през седемдесет и девета като най-обикновена ремонтна база за съветския ракетен флот. След това бил открит от Метеорологичната служба поради положението му под основния арктически въздушен поток. И точно тук става интересно. Ти каза, че центърът за разработка на оръжия бил построен през осемдесет и пета. А тук виждаме, че през осемдесет и шеста Дракон незабавно се появява в списъка на ЦРУ на съветските химически и биологични обекти и в списъка на първостепенните цели на Военновъздушните сили. Островът е останал във втория списък до разпадането на Съветския съюз през деветдесет и втора, но след това е изваден от него и вече не се смята за важна мишена. Другите документи приличат на обичайния боклук — например докладът на ЦРУ от осемдесет и четвърта, озаглавен „Възможни местоположения“ от... момент, по дяволите... от „Калдерон, М“.

— Какво? — попита Дейв. — Кой е този?

— Калдерон, М. е Мариъс Калдерон — замислено отвърна Ретер. — Как ли пък не... това е един от *неговите* замисли. Мътните да ме вземат, това може да е връзката, която търсиш.

— Какво? Защо? Познаваш ли този човек?

— И още как. Попаднах няколко пъти на името му, докато проучвах Армията на крадците. Това може да обясни много неща.

Сега беше ред на Дейв да се наведе напред.

— Добре, кой е той и защо е писал за Дракон през осемдесет и четвърта, една година *преди* построяването на базата?

Отвън зави сирена и двамата рязко се обърнаха, но се оказа просто някаква бързо отдалечаваща се линейка. Дейв и Ретер въздъхнаха с облекчение.

— Мариъс Калдерон — каза тя — е клечка от ЦРУ. Работи там от осемдесета, когато бил вербуван направо от школата за армейски рейнджъри. Първоначалната му специалност била Китай — Калдерон имал за задача да наблюдава и анализира Китай и програмата му за икономически реформи, започнала през седемдесет и осма. Оттогава обаче е работил във всеки друг отдел на ЦРУ, от Външна дейност до Отдела за специални операции. За нас е особено интересно, че в края на осемдесетте е бил инструктор в Американската школа, военната академия във Форт Бенинг, за която споменах, и където...

— ... където неколцина чилийски членове на Армията на крадците са се научили как да са наистина адски гадни типове — довърши Дейв.

— Точно така. Научих за този Калдерон, когато се занимавах с дванайсетимата чилийски офицери, освободени от затвора във Валпараисо. Всички те са се обучавали в школата *по времето, когато Калдерон е преподавал там*. И всичките са били негови студенти.

— А стига бе!

— Така че погледнах досието му — каза Ретер. — Освен всички тези неща Калдерон прекарал сума ти години от кариерата си в Отдела за психологическа война на Управлението. Бил експерт по, както пише в досието му, „извличане на критична за мисиите информация от нежелатели да сътрудничат противници чрез психологически разпит без задръжки“.

— Иначе казано, мъчение — рече Дейв.

— *Психологическо* мъчение. През последните двацет и няколко години Мариъс Калдерон бил най-големият експерт на ЦРУ в психологическите операции и мъчения без насилие, а в наши дни мъчението без насилие се връща на мода. Методите на Калдерон са стандартна практика в Гуантанамо и други подобни обекти. Теорията му е, че можеш да накараш човек да *направи* или *разкрие* всичко, като най-безжалостно атакуваш ума му. Твърди се, че през две хиляди и пета в Афганистан успял да „обърне“ трима заловени талибани, като използвал подсъзнателни методи — държал очите им отворени и ги засипвал в продължение на шест дни със записи на насилие, садизъм, ампутирани крайници и всякакви гнусотии, като в същото време ги бомбардирал с пусната високо музика и виковете на измъчвани хора. След това тези бойци били освободени и върнати в селата им, където се превърнали в тиктакаци психологически бомби със закъснител, готови да експлодират по сигнал на Калдерон. След като ЦРУ пуснали по радиото определено съобщение, и тримата

организирали същински кланета в селата си и избили над трийсет души, преди да сложат край на живота си.

— Господи!

— В началото на осемдесетте Калдерон бил вундеркиндът на ЦРУ, момчето гений. През осемдесет и трета, когато бил на двацет и седем, замислил и координирал малко известното учение „Ловък стрелец“ — симулация на ядрена атака на НАТО срещу СССР, включваща участието на *реалните* държавни глави. Руснаците, както предвидил Калдерон, приели всичко за истина и започнали да подготвят ядрения си арсенал... докато всички американски военни и разузнавателни служби ги наблюдавали внимателно. През остатъка от осемдесетте сме знаели *всичко* за ходовете на руснаците, преди да ги предприемат. Рейгън бил на седмото небе от радост. Дори наградил Калдерон с медал.

— Впечатлени от постиженията му в „Ловък стрелец“, от ЦРУ се обръщали към Калдерон за всякакви геополитически анализи — Русия, Китай, Централна и Южна Америка — продължи тя. — Но най-вече го използвали като *предсказател*, анализатор на намеренията на неприятеля, който предвиждал как ще реагират враговете на Америка в определени сценарии, също като при „Ловък стрелец“. Калдерон бил толкова добър познавач на хората и мотивирането им, на емоциите и намеренията им, че често можел да познае как ще постъпят. Например той предвидил всеки ход на Михаил Горбачов във вътрешните работи на Съветския съюз, от издигането му до поста генерален секретар на Политбюро през осемдесет и пета до гласността и перестройката. Преди всяка своя среща с Горбачов президентът Рейгън бил инструктиран лично от Калдерон. И после казал, че сякаш можел да види всички карти на съветския лидер, преди да започнат наддаването. Дори попаднах на един стар доклад на Калдерон за Китай от осемдесет и втора, в който е изложил предвижданията си от онова време.

Ретер отвори куфарчето си с папките и бележките, които бе възнамерявала да занесе в Белия дом, извади разпечатан документ и го подаде на Дейв.

Заглавието гласеше:

„Предстоящият възход на Китай и упадъкът на Америка
Анализ на Мариъс Калдерон, 2 юли 1982“

— Хубаво заглавие — отбеляза Дейв. — Доста паникьорско.

— Комунистическата партия нарича икономическите реформи в Китай „социализъм с китайски особености“, но за нас те са просто свободни пазарни отношения с брутално правителство. Реформите започват през седемдесет и осма и показват, че от тях има резултат. Едва в края на миналия и началото на нашия век икономиката на Китай се превърна в онази работна сила, каквато я познаваме днес. Но през осемдесет и втора Китай бил все още изостанала

аграрна страна с колективизирано селско стопанство и безполезна държавна промишленост. По онова време никой не гледал на Китай сериозно... с изключение на Мариъс Калдерон. Прочети някои от отбелязаните абзаци и не забравяй, че са написани през *осемдесет и втора*.

Дейв прегледа документа, като се спря на абзаците, подчертани от Ретер:

КИТАЙ — ВЕЛИКАТА СИЛА НА 21 В.

„Не се залъгвайте, мащабните икономически реформи на Комунистическата партия ще създадат един нов Китай, който към 2010 г. ще съперничи на Америка като доминиращ играч в световната икономика.

С отварянето и разширяването на китайската икономика индустрията на страната ще погълне глобалните доставки на желязна руда и алуминий, а средната класа ще забогатее. *Милиард китайски потребители* ще искат телевизори, автомобили, хладилници и всички други консуматорски стоки, които американците смятат за даденост от 50-те, когато бе нашият златен век.

Америка е в упадък. Вече не произвеждаме нищо. Безметежните години от 1945 до 1970, когато нямахме индустриална конкуренция от Германия и Япония, които победихме през Втората световна война, отминаха. Сега, през 80-те, Германия и Япония произвеждат по-добри автомобили, бяла техника и електроника от нашите. Американските работници не могат да се сравняват с евтината работна ръка от страни като Япония и Тайван.

Но всичко това е незначително в сравнение с индустриалния гигант, в който ще се превърне Китай.

Именно *индустриалната мощ* позволява на Севера да спечели Гражданската война; именно *индустриалната мощ* позволява на Америка да излезе победител на два фронта през Втората световна война. *Индустриалната мощ на Китай* е от мащаби, невиджани досега на планетата. И последните икономически реформи са замислени с една-единствена цел — да събудят спящия дракон и да съживят силата му.

Ако реформите се проведат правилно, според мен китайската икономика всяка година ще бележи двуцифрен ръст през 90-те години и първото десетилетие на следващия век...“

— Господи — промълви Дейв. — Този тип е предвидил двуцифрения ръст на китайската икономика още през осемдесет и втора.

— Чети нататък — подкани го Ретер.
Дейв намери следващия подчертан откъс:

ПРЕДВИДИМИ ПОСЛЕДСТВИЯ ОТ ВЪЗХОДА НА КИТАЙ

„Първата жертва на възхода на Китай ще бъде жизненият стандарт на средния американец. Нашият долар ще стане безполезен в сравнение с китайския юан (китайците няма да са склонни да го обезценяват). Американците няма да могат да си позволят да пътуват, а китайците ще стават все по-богати. Ще последва голям дефицит и нашето правителство ще започне да заема пари от китайците.

Безработицата в Америка ще достигне неудържими размери, когато нискоквалифицираната работа (най-вече в производството) ще се върши от по-евтината работна ръка в Китай.

А икономическата сила води след себе си политическа мощ. Със забогатяването си Китай ще започне да оказва помощ на победните страни и в крайна сметка ще установи по-голямо световно влияние от това на Съединените щати...“

Дейв вдигна поглед от документа.

— Този тип е бил наистина добър.

— Това съвсем не е всичко — отвърна Ретер. — По-нататък предсказва, че Китай ще кандидатства и ще спечели домакинството на Олимпийските игри през първото десетилетие на нашия век и ще използва игрите, за да представи страната на света.

— Добре. И къде е той сега? — попита Дейв.

Ретер вдигна рамене.

— Разпитах във Военното разузнаване и ЦРУ, но или никой не знае, или не искат да кажат. Още работи за Управлението. През две и втора е свършил малко черна работа в специалния му паравоенен отдел. Знаеш ли, че Управлението притежава и използва три подводници клас „Стърджън“ за тайни операции? Прекарал е времето от две и трета до две и четвърта в някои американски „центрове за предаване на престъпници“ в Египет и Турция. Никой обаче не казва къде е бил назначен през последната година и нещо, нито с какво се занимава.

— Да не би да мислиш, че е свързан с Армията на крадците?

— Той лично е обучил дванайсетимата чилийци, които са измъкнати от затвора във Валпараисо. Те го познават и знаят методите му; те са идеалното командване за една армия от ренегати. Има и нещо друго — споменах, че Калдерон е работил в центрове на ЦРУ в Египет и Турция. Това са гадни

затънтени лагери, в които измъчвахме пленници от Афганистан и Ирак. Но в центъра в Египет ЦРУ помогнало на някои африкански правителства да извлекат информация от *техните* заловени врагове и един от клиентите е доста неприятното правителство на Судан, което по-късно беше свалено.

— Второто бягство е на сто судански войници от затвор на ООН в Судан — каза Дейв. — Момент. Да не искаш да кажеш, че въпросният Калдерон, агентът на ЦРУ, е събрал Армията на крадците? Че е осигурил офицери от Чили и пехота от Судан?

— Да. Имам и друго предположение, но ще решиш, че е смахнато.

— Пробвай.

Ретер се поколеба.

— Не мога да го докажа, но... добре де... — Пое дълбоко дъх. — Водачът на Армията на крадците е умен, дързък и абсолютно нагъл, но в същото време винаги крие лицето си. Защо да правиш подобно нещо, ако си анархист? Мисля, че го прави, защото не иска никой да го разпознае. Той има нужда да пази самоличността си в тайна. Мисля, че е напълно възможно Мариъс Калдерон, един от най-добрите агенти на ЦРУ, да е водачът на Армията на крадците.

— Но защо му е да създава армия от разбойници? — попита Дейв.

— Това, господин Феърфакс, не е основният въпрос. Калдерон е човек на ЦРУ от старата школа. Истинският въпрос е защо ЦРУ иска да създаде армия от разбойници?

— Може би именно задаването на този въпрос е причината да се опитат да те отвлекат пред Пентагона.

— Именно. — Ретер кимна към екрана. — И какво пише в този доклад на Калдерон за остров Дракон от осемдесет и четвърта? „Възможни географски точки за операция «Поразяване на дракона»?“ Не съм го чела. — Изглежда многозначително Дейв. — Нямах достъп до него. Какво е операция „Поразяване на дракона“?

— Хайде да разберем. — Дейв щракна върху заглавието и въведе няколко много незаконни пароли.

Появи се предупредителен екран, който обясняваше, че „Документът, който искате да отворите, е защитен по местоположение“.

— Какво означава това? — попита Ретер.

— Означава, че щом го отворим, компютърът и местоположението му ще бъдат маркирани от собственика на документа. Ще разберат, че сме го отворили, и ще знаят откъде. Ако искаме да го прочетем, ще трябва да го направим бързо и после да се изнасяме. Още ли си в играта?

— Искам да знам. А ти?

— И още как — отвърна Дейв и натисна „отвори“.

Отвори се нов прозорец. Заедно с него в горния десен ъгъл на екрана се появи и мигаща кутийка с предупреждение: „Засечено отваряне на документ. Изпращане на информация за потребителя“.

Дейв не обърна внимание на съобщението, а бързо огледа документа. Беше PDF на стар доклад, писан на пишещата машина, от август 1984 г. и озаглавен:

„ОПЕРАЦИЯ «ПОРАЗЯВАНЕ НА ДРАКОНА»
Анализ и оперативна концепция от Мариъс Калдерон, 1 август
1984“

Беше кратък, само три страници.

И Дейв Феърфакс и Мариан Ретер го зачетоха в кафенето на книжарницата, от компютъра, чиято цифрова сигнатура беше изпратена дявол знае къде.

Когато приключиха, се спогледаха ужасено.

— Ох, мамка му... — изпъшка Дейв. — Мамка му, мамка му, мамка му. Нищо чудно, че ЦРУ иска да те отмъкне. Здравата сме загазили.

Дейв понечи да изключи безжичната връзка на лаптопа — можеше да задържи компютъра, но никога вече да не влиза в интернет през него, освен ако не искаше във всеки момент да знаят къде се намира.

Ръката му спря.

Имаше още едно нещо, което трябваше да направи. И той го направи — изпрати току-що прочетения документ в киберпространството.

— Изключи връзката. Трябва да се омитаме — каза Ретер.

Дейв изключи и двамата изскочиха от книжарницата.

Остров Дракон

4 април, 11:35

Господарят на анархията — човек, известен в други кръгове като Мариъс Калдерон — пристигна в края на пистата, където бе посрещнат от Тифон и Големия Исус.

Заобиколени от бойци от Армията на крадците, тримата погледнаха надолу към мястото, където самолетът бе потънал в океана.

— Скофийлд отнесе четири сфери със себе си на дъното — докладва Тифон. — Но преди самолетът да падне през ръба, трима от хората му бяха забелязани да напускат машината с кутия, съдържаща две сфери. Излязоха на южния бряг на реката, но едната амфибия им блокира пътя към скалите.

— Пеша ли се придвижват?

— Вече да.

— И сферите са още у тях?

— Доколкото можем да преценим. Току-що пратих Лошия Уили и екипа му да прекосят реката с две амфибии и да ги преследват.

Господарят на анархията погледна нагоре по реката — тя лъкатушеше през планинската южна половина на Дракон. Близко до нея имаше каменна кариера, имаше и няколко черни пътя, но не и места, които да предложат добро скривалище.

— Намерете ги, убийте ги и ми донесете сферите — нареди той. — Имаме време, но не безкрайно.

— Намерихме също и това — каза Големия Исус и отстъпи настрана.

Двама от хората му хвърлиха някаква безжизнена фигура в краката на Господаря на анархията.

Грамадният брадат и мокър до костите Баба лежеше пред лидера на Армията на крадците.

Онези, които го бяха намерили, нямаше как да знаят, но когато бетонобъркачката беше запратена през товарния отсек към него, Баба се бе хвърлил от страничната врата на самолета миг преди тя да се удари в стената.

— Беше изхвърлен на брега преди няколко минути — каза Големия Исус. — Френски командос.

Господарят на анархията погледна отпуснатия Баба и каза:

— Ама че късмет. Ще го използваме в лова на другарите му. Ще го подложим на мъчения и ще излъчваме писъците му на другите на острова. Малцина могат да понасят виковете на измъчван приятел, а както много добре знаеш, Исусе, аз съм забравил повече неща за мъченията, отколкото повечето хора са научавали някога. Отнесете го в газовото отделение.

* * *

Майка бързаше нагоре по склона през храсталаците, като буташе настрана покритите със скреж клони. Зак и Ема се мъчеха да не изостават. Зак носеше кутийката със сферите.

— Майко! — извика той. — Какво правим!

Майка се мъчеше да реши точно това.

— Работя по въпроса! — отвърна задъхано. — Обикновено оставям мисленето на Плашилото! Той мисли, а аз стрелям. Рядко ми се налага да си напругам сивото вещество.

Продължаваше да тича, но умът ѝ не спираше да работи. Все още чуваше последните думи на Скофийлд: „Този път ще трябва да се оправяш сама“.

И затова се запита: „Какво би направил Плашилото в моето положение?“.

— Добре — каза тя. — Първо, държим се по-далеч от пътя. Не могат да минат с камион през храсталаците. Второ: или намираме начин да стигнем брега, което не изглежда особено вероятно, или намираме къде да скрием сферите.

— Не можем да ги скрием на суша — каза Зак. — Може и да са малки и с минимална радиоактивност, но въпреки това са радиоактивни. Дори да ги

заровим в земята, могат да ги открият с гайгеров брояч.

— В такъв случай ще се крием *заедно* с тях, като оставаме колкото се може по-подвижни — отвърна Майка. — Ако успеем да останем незабелязани достатъчно дълго, може би кавалерията ще пристигне, преди кучите синове да са ни открили.

— Помня, че като гледахме картата, видях някаква кариера или мина в тази част на острова — каза Ема. — Добивали някакъв рядък вид гранит...

Точно тогава изкачиха склона и се озоваха пред широка открита кариера с отвесни стени.

Рампи от отъпкана пръст водеха надолу към огромната яма, а мрежа стоманени стълби осигуряваше достъп от рампа на рампа; отдавна изоставени ръждясали камиони стояха като призрочни механизирани статуи на различни места по рампите. Две стари постройки се издигаха при двата входа на кариерата.

Майка спря за момент и присви очи.

— Добре, тъп кашик такъв, мисли — прошепна си тя. — Какво може да направи Плашилото?

И изведнъж ѝ просветна.

— Знам какво щеше да направи. Добре, сладурчета. Слушайте внимателно.

Минути по-късно преследващата ги амфибия на Армията на крадците спря на ръба над кариерата — точно навреме, за да забележи как Майка, движеща се заднешком с вдигнато оръжие, изчезва в един от входовете.

— Влизат в кариерата — каза в радиостанцията водачът на преследвачите, бял офицер, известен като Мако.

— Има само два входа — разнесе се гласът на Тифон. — Завземете ги, после влезте и ги избийте.

— Разбрано — отвърна Мако. — Няма да отнеме много време.

Наистина не отне много време.

Екипът на Мако действаше прецизно и бързо. Отцепиха кариерата и атакуваха, като се прикриваха взаимно в координирано настъпление.

Кариерата не беше сложна — просто място, където се добива гранит — и само след няколко минути по тях откриха огън от един потънал в сенки ъгъл.

Майка.

Съпротивата ѝ не продължи дълго — десет, най-много петнайсет минути. Майка се сражаваше храбро, но противникът ѝ имаше огромно числено и огнево превъзходство. Накрая тя остана без патрони, хората на Мако я обградиха и тя се принуди да прекрати стрелбата и да стане с вдигнати ръце.

Екипът на Мако се втурна към позицията ѝ...

... и откри, че Майка е сама.

Зак и Ема ги нямаше никакви, не се виждаше и най-важната им цел — кутията.

Майка беше направила онова, което би направил Плашилото — беше подмамила преследвачите в кариерата и бе задържала вниманието им колкото може по-дълго, за да даде възможност на Зак и Ема да избягат със сферите.

Майка излезе с вдигнати ръце; лицето ѝ бе осветено от лъчите на половин дузина фенери, монтирани на цевите на автоматите.

Мако включи радиостанцията.

— Сър, тук Мако. Пипнахме един от морските пехотинци, но тя е била примамка. Останалите двама ги няма и кутията е у тях. Някъде другаде са.

За най-голяма изненада на Мако последвалият отговор беше не на Тифон, а на самия Господар на анархията.

— Един от морските пехотинци значи? Тя? Да не е онази едрата? Нюман?

Мако ръгна Майка с дулото на автомата си.

— Нюман ли си?

— Да.

— Да, сър, тя е.

— Доведете ми я. Жива — нареди Господарят на анархията. — Не я наранявайте. Смятам аз да си доставя това удоволствие.

Зак и Ема бързаха през храсталаците. Заледените клонки шибаха лицата им. Тичаха с все сили, колкото се може по-далеч от каменната кариера.

Знаеха много добре, че Майка рано или късно ще бъде заловена, че фалшивата ѝ съпротива има за цел да им осигури ценното време да се измъкнат и да се скрият. Не искаха жертвата ѝ да се окаже напразна.

Оставането в южната част на острова обаче бе немислимо. Макар и планинска, тя бе твърде гола. Нямаше къде да се скрият. Нямаше и начин да се свържат с някого и да съобщят, че планът на Армията на крадците е бил осуетен.

Това означаваше, че трябва да се върнат обратно на север в големия военен комплекс — за да се скрият, да намерят някакво средство за комуникация и може би дори да открият Хлапето и Марио.

Пресякоха реката през един плитък каменист брод и продължиха на север, към основния комплекс.

На около километър и половина зад тях две амфибии на Армията на крадците спряха на пътя, от който се откриваше гледка към кариерата.

Тагуираните мъже в тях гледаха свирепо и пускаха гадни забележки към Майка, докато хората на Мако я отвеждаха.

Един от тях се отдели от основната група, клекна и се загледа в калта.

Беше Лошия Уили. Лявото му ухо беше превързано, върху марлята беше избило грозно петно кръв.

Лошия Уили се взираше дълго и внимателно в калта...

... и в пресните следи в нея, сред които и такива, каквито трудно могат да се открият в секретни съветски бази.

Отпечатъци от боти „Найк“.

— Ох, Заки... — промълви Били. — Казах ти, че ще те пипна.

Лошия Били извика на хората си да го последват — пеш, тъй като така беше по-тихо и съответно по-добре за лова — и тръгна по следите на Зак и Ема.

Арктически ледове западно от остров Дракон

4 април, 11:55

Вероник Шампион се свести.

Изкашля се няколко пъти, примигна и се огледа — намираше се в оранжев надуваем спасителен сал, който бавно се носеше в спокойните води на една пукнатина, управляван от Шейн Скофийлд. От двете ѝ страни се издигаха високи ледени стени.

Дебела непромокаема превръзка стягаше корема и кръста ѝ и спираше кръвотечението от огнестрелната рана.

— Какво... как се озовахме тук? — попита тя. — Последното, което помня, е...

Гласът ѝ замря, когато се загледа нагоре, в посока към Дракон. Върховете на южните планини на острова надничаха над стените на пукнатината.

Скофийлд се усмихна мрачно.

— Изгуби съзнание. Превързах те и ти бих АП-6.

АП-6 беше медикамент, разработен от Шести екип на тюлените. Представляваше едновременно болкоуспокояващо и стимулант; притъпяваше болката и в същото време даваше на ранения достатъчно сили, за да може да се добере до полевата болница.

— Няма да ставаш за салта или скокове, но ще си достатъчно подвижна — продължи Скофийлд. — Успях да изхвърля четири от сферите, но остават още две у Зак и Ема, които са на острова с Майка. В момента се връщаме там.

— Връщаме се? Как?

— Движа се по пукнатините към северната част на Дракон, към старото китоловно селище. Предполагам, че лифтът и асансьорите вече ще са охранявани по-внимателно, а пристанището за подводници е от другата страна, така че селището е единственият ни избор. Само там можем да слезем на сушата.

— Доста време ще отнеме. — Шампион се опита да се надигне, но не успя, отпусна се и се намръщи. — Ох...

Скофийлд я погледна.

— Ще живееш, но за днес битките ти приключиха. Куршумът е пропуснал далака ти на милиметри и имаш късмет, че е излязъл.

Шампион изстена, присви очи от болка и се облегна на носа на сала.

Тук беше необичайно спокойно — цареше тишина, водата между белите ледени стени бе абсолютно неподвижна. Сякаш се носеха сред облаци.

— Мисля, че ще стигнем след десетина минути — каза Скофийлд, който гребеше бавно, но упорито.

— Un moment, s'il vous plait. Ти ли ме спаси от потъващия самолет?

— Да.

— Защо? Защо да го правиш? Бях пратена да те убия. Дори ти казах, че когато всичко приключи, ще трябва да изпълня първоначалната си мисия.

Скофийлд за момент спря да гребе и я изгледа дълго и настойчиво.

— Ти... ти ми се *доверяваш*? — попита тя. — Защо?

— Защото не си дошла да ме убиеш само заради Франция. А заради братовчед си. Мислеше, че съм постъпил лошо, че един невинен цивилен е бил убит от професионален войник. От мен. Предположенията ти са били грешни, но не и мотивът. Той показва, че имаш чувство за справедливост, че правиш разлика между добро и лошо. И щом е така, значи си свестен човек, а със свестните хора човек може да се разбере. Те също заслужават да бъдат спасени, ако е възможно, а твоето спасение беше възможно.

Шампион сведе глава. Сякаш се вглеждаше дълбоко в себе си. Но когато отново вдигна очи, погледът ѝ беше твърд.

— Грешиш. Навремето имах чувство за справедливост. Навремето бях свята. Сега съм убиец. Когато всичко това свърши, ранена или не, трябва да изпълня заповедта. Трябва да се погрижа да умреш.

Скофийлд не трепна.

— Но невинаги си била убиец, нали? — рече той. — Съжалявам, но не си такъв тип. Прекалено много се замисляш. Повечето убийци са хладнокръвни по две причини — първо, защото не могат да проявят съпричастие, и второ, защото са глупави, а всеки идиот може да дръпне спусъка и да се почувства силен по този начин. Ти обаче не си нито едното, нито другото. Нещо се е случило с теб.

— На психоанализа ли искаш да ме подложиш?

— Точно сега си имам друга работа.

— Добре. — Шампион отпусна глава и се загледа в небето, като опипваше корема си. — Ще ти разкажа за себе си, но само ако ти ми отговориш със същото — и най-вече как един морски пехотинец се възстановява, след като приятелката му е била екзекутирана от психопат.

Сега беше ред на Скофийлд да сведе глава, но само за кратко.

— Добре, разбрахме се. Ти си първа.

— Преди да постъпя в Оперативния отдел, бях в Разузнавателния отдел на ГДВС — каза Шампион. — Наблюдавах крайни ислямистки групи в Алжир, Мароко и Йемен. По-конкретно, все по-честото включване на жени в тях. Сприятелих се с една йеменка, Хана Фатах, майка на пет деца. В продължение на три години тя ми доставяше първокласна информация, която предотврати две атаки в Париж — една срещу Айфеловата кула и една на летище „Шарл дьо Гол“. Един ден Хана помоли да бъде изтеглена във Франция. Отново беше бременна, а и се страхуваше, че онези над нея са открили, че издава информация. Прехвърлих я във Франция, в марсилския клон на ГДВС. Когато влезе в залата за разпит, докато шефът ми — който беше мой съпруг — и неговият шеф гледаха през стъклената преграда, тя взриви малък заряд семтекс, хирургически вкаран в утробата ѝ.

За момент замълча.

— Изобщо не бях заподозряла нищо. Хана вече имаше белег на корема от цезарово сечение при раждането на последното ѝ дете, а експлозивът бил скрит от рентгените и катодните скенери от обвивка, направена от човешка кост и нагласена така, че да прилича на плод. Мина през четири скенера на охраната, преди да стигне до стаята, и уби двама високопоставени служители на ГДВС, единия от които моя съпруг, както и трима колеги. Само аз оцелях. Беше чакала три години, за да направи това.

Скофийлд мълчеше.

— Съпричастието ми доведе до смъртта на съпруга ми — каза Шампион. — И на най-близките ми колеги. Затова реших, че вече няма да живея със съпричастие. Прехвърлих се в Оперативния отдел и извърших първото си убийство още първия месец. И оттогава продължавам да го правя.

Пак замълча за момент.

— Странно. Докато проучвах теб, Плашило, се мъчех да разбера каква е причината ти да се превърнеш в такъв ефикасен убиец.

— Значи си ме проучвала?

— Когато трябва да убиеш някого, е добре да знаеш колкото се може повече за него. Уязвими точки, любими хора, слабости, които да използваш.

— Тогава защо сама не ми разкажеш за мен? — предложи Скофийлд. — Да видим какво знаеш, а аз ще ти кажа доколко си права.

— Добре — съгласи се тя и започна.

* * *

Говореше бавно, докато се плъзгаха през мрежата тесни пукнатини.

— Шейн Майкъл Скофийлд е син на преуспелия бизнесмен Джон Скофийлд и внук на Майкъл Скофийлд, герой от Морската пехота с позивна Мустанг. Делата на Майкъл Скофийлд през Втората световна война са

легендарни за морските пехотинци. Всъщност някои от тях са засекретени и до днес, повече от шейсет години по-късно, сред които и една мисия, известна само като Ловът на Черния вълк. Дядо ти е почитан от Морската пехота и е обект на възхищение. Двамата с него сте много близки и се срещате поне веднъж месечно.

Скофийлд кимна.

— Дотук всичко е вярно.

— Но баща ти, Джон Скофийлд, *не е* бил морски пехотинец и двамата не сте били близки чак до смъртта му...

Докато го казваше, Шампион наблюдаваше внимателно лицето на Скофийлд. Отсъстващият му поглед й даде отговора, който търсеше. Значи бе вярно.

— Баща ти е бил бизнесмен, при това много добър — продължи тя. — Никога не е можел да повтори военните постижения на дядо ти и затова е предпочел да го изпревари с трупане на пари и така станал много богат човек.

Скофийлд не каза нищо.

Баща му *мразеше* дядо му, презираше го, презираше уважението, с което го посрещаха навсякъде. И макар че Майкъл Скофийлд не беше притискал никога сина си да прави нещо различно от онова, което иска душата му, той беше преследван от дългата сянка на легендарния си баща. За съжаление за него това бе мъчение, което си бе намерило други отдушници.

— Баща ти редовно е биел теб и майка ти — каза Шампион. — Попаднах на болнични досиета от юношеските ти години, в които се описват няколко случая на счупен нос и изгаряния от цигари по ръцете ти.

Скофийлд отново не каза нищо. Кучият син пребиваше или майка му, или него, при това съвсем безмозъчно. Побоите върху него започнаха, когато беше на дванайсет. Още носеше малките кръгли белези от цигарите му по ръцете си.

— И когато си навършил осемнайсет, си постъпил в Морската пехота, където си бил в стихията си — продължи Шампион. — Станал си пилот и си служил с отличие, докато не си бил свален над Босна. Там местен главатар е обезобразил очите ти и е оставил характерните белези, от които е и позивната ти. След спасяването ти си станал редовен морски пехотинец и бързо си се издигнал в разузнаването. Командвал си Разузнавателен отряд 16 на онази мисия в Антарктида, по време на която си се сблъскал с братовчед ми. Оцелял си — деликатна афера, включваща воюващи помежду си съюзници и дори американски части срещу други американски части — но това не се е харесало на някои важни клечки и по-късно си бил прехвърлен като пилот на президентския хеликоптер „Морска пехота Едно“. Почетна позиция и съответно обида за човек така способен и опитен като теб, но въпреки това си изпълнявал работата си. Това назначение те забъркало в друг инцидент, който Съединените щати успешно скриха от света — опита за преврат на полковник Ръсел, позивна Цезар. Става въпрос за преследването на президента в най-секретната ви база.

Твоите действия ти спечелили секретен Почетен медал. — Шампион замълча за момент. — Малко след това баща ти умрял. Сам сложил край на живота си.

Скофийлд кимна мълчаливо. Кучият син си беше получил заслуженото — беше си пръснал мозъка огорчен и сам в облицования си със скъпа ламперия кабинет.

— Майка ти починала няколко години преди това — продължи Шампион. — Но въпреки ужасното отношение на баща ти към теб той ти завещал цялото си състояние. Дванайсет милиона долара. Коего прави теб, скромния морски пехотинец на Съединените щати, *изключително богат млад мъж*.

Скофийлд не каза нищо.

Всичко това бе истина, но малцина го знаеха. Източниците на Шампион бяха отлични. Майка знаеше за парите, Гант също. И двамата бяха одобрили онова, което бе направил с тях.

— Дарил си състоянието си на военния медицински център „Уолтър Рийд“ във Вашингтон, окръг Колумбия — каза Шампион. — До последния цент. Проява на принципност ли е това?

— Може и така да се каже. — Скофийлд сви рамене.

— Става въпрос за дванайсет *милиона*. Можел си да си живееш живота, без да ти се налага да работиш. Никога ли не си съжалявал?

— Нито за секунда. Това бяха парите на един жесток човек и аз не ги исках. Реших, че ще са по-полезни другаде.

Скофийлд се извърна, без да престава да гребе.

Шампион го изгледа дълго, след което продължи:

— След това идва ред на лова на глави на Великолепната дванайсеторка, по време на който ракетостроителят Джонатан Килиън заловил приятелката ти Елизабет Гант, позивна Лисицата, и я обезглавил по най-жесток начин с гилотина. Това е повратен момент в живота ти. Оттегляш се от военна служба за четири месеца. Началниците ти решават, че си пречупен. И страшно се изненадват, когато един ден се появяваш и им казваш, че си готов да се върнеш на работа. И как постъпват те? Правят те преподавател, а после те скриват тук с някакъв незначителен екип за изпитания на оборудване. Поредното обидно назначение.

Шампион зачака реакция.

— Смъртта на Лисицата *наистина* ме пречупи — рече Скофийлд. — Но в крайна сметка... намерих начин да се справя.

— Как? — попита Шампион. — Сериозно питам. Как се справи? Като мен ли? Развил си имунитет към емоциите?

Скофийлд се замисли за момент.

— Не. Не, не по този начин. През онези първи няколко месеца след историята с Великолепната дванайсеторка ме пратиха на куп психиатри, все най-учените глави, всички с достъп до свръхсекретна информация, най-доброто, което може да се намери. По дяволите, тарифата на един беше хилядарка на час.

Но никой от тях не успя. Продължавах да мисля за Лисицата, представях си смъртта ѝ. Продължавах да мисля за това какво можех да направя. Чувствах се безсилен. Оттеглих се в себе си.

— И какво се промени? — попита Шампион.

— Открих нов главовед. Не психиатър, а психолог, най-обикновен терапевт. При това не от Морската пехота. Майка я намери, видяла листовката ѝ, закачена на дъската за обяви в работата на мъжа си, и ми я даде. Ралф е шофьор на камион и компанията, за която работи, предлагаше безплатна терапия на служителите си заради зачестилите разводи. Както и да е, името на психоложката бе Брук Улако и не беше никакъв бял възпитаник на Бръшлянената лига. Беше майка на две момчета и работеше на половин работен ден в мазето на къщата си в Балтимор. Започнах терапия при нея.

Мислено Скофийлд виждаше всичко, сякаш бе станало вчера.

Пристига при старата градска къща с каменни стени и го посреща Брук Улако, жена със светлокафява коса към четирийсетте, с широки бедра, приветлива усмивка и остър като бръснач ум.

Седи в кабинета ѝ в мазето, богато украсен с растения в саксии и фотографии в рамки, които обаче не са в състояние да скрият тръбите и парните котли, нито да заглушат звуците на децата, които си играят горе. И как веднъж д-р Улако извика високо: „Деца! Имам клиент! Хайде по-тихо!“.

Скофийлд харесваше тази атмосфера.

Други биха я намерили за разсейваща, но за него беше нормална и това я правеше великолепа. Това беше истинският свят. Истински деца си играеха по истински начин и истинска майка им казваше да играят по-тихо. Именно за такъв свят се беше сражавал и именно затова вършеше работата си, затова отиваше на ужасни мисии срещу ужасни хора на ужасни места.

Освен това Улако не обичаше заобикалките. Говореше открито и честно, понякога дори брутално откровено. Ако усетеше, че Скофийлд се мъчи да подмине някой въпрос или емоция, го насочваше обратно, дори често го прекъсваше с думите: „Хайде стига, пехотинецо, това не е вярно...“.

В същото време можеше да е невероятно мила. Например, когато говореше за Гант, за нейната ослепителна усмивка, за това какъв чудесен човек беше, Улако просто седеше и го оставяше да приказва. В подобни случаи никога не го прекъсваше.

Още в самото начало се появи проблем — Улако нямаше същото ниво на достъп като другите светила и отначало Скофийлд не можеше да ѝ разкаже за случилото се на онази съдбоносна мисия, а само за чувствата си. След известно време обаче, когато почувства, че може да ѝ се довери, попита началниците си в Морската пехота дали Улако не може да бъде проучена и да ѝ се осигури необходимото ниво на достъп, за да може да ѝ разкаже повече. Това

отне няколко месеца, много проверки (включително две претърсвания на кабинета ѝ за бръмбари) и три теста с полиграф; Улако изтърпя всичко това, без да мигне — имаше брат, Брайс, който се биеше в Афганистан, така че разбираше. Накрая получи достъп СС/ДВИ или „строго секретно/деликатна вътрешна информация“, който ѝ позволяваше да научи подробностите на мисиите, свързани с терапията на Скофийлд. Така нещата станаха много по-лесни.

Но докато откритият подход на Улако и скромният ѝ кабинет в мазето караха Скофийлд да се чувства удобно, му помогна всъщност необичайният ѝ метод на терапия.

— И как е успяла тази работеща на половин работен ден психоложка да те научи на онова, на което най-големите специалисти в областта не са били в състояние? — попита Шампион.

Скофийлд поклати глава.

— Ще ти прозвучи шантаво, но тя ме научи на някои техники на запаметяване, сред които и една, наречена метод на локацията. Някои я наричат дворец на паметта или катедрала на паметта. Подреждаш спомените си на някакво въображаемо място — катедрала, градче, къща — каквото и да е, стига да е нещо, което познаваш много добре и можеш да си го представиш лесно. Когато искаш да си спомниш нещо, отиваш до това място и намиращ съответния спомен. Доктор Улако обаче ме научи и на нещо повече — как да използвам същото това място, за да забравям.

— Продължавай — подкани го Шампион.

— Трябва да функционирам, да съм в състояние да продължа напред — каза Скофийлд. — Не исках да забравям Лисицата, но трябваше да мога да... *прибирам*... спомена за нея, за да продължа напред и да бъда личността, която съм.

— И какво е твоето място? — попита Шампион.

— Шантаво е. Ще решиш, че е тъпо.

— След час сигурно ще съм мъртва, така че какво ти пречи да ми кажеш?

Скофийлд пое дълбоко дъх. Никога не беше казвал на никого за това, дори на Майка.

— Подводница — каза той.

Въпреки волята си Шампион се изкиска.

— Съжалявам.

— Казах ти, че е тъпо...

— Напротив, умно е. Много умно. Подводниците имат здрави стени и отделения, които можеш да изолираш с херметични врати. Струва ми се великолепно място за складиране на спомени, особено ако са болезнени.

— Идеята беше на Улако — обясни Скофийлд. — Тя предложи космически кораб или самолетоносач, но на мен най-много ми хареса това. Бил съм на много подводници, познавам добре разположението на помещенията им и мога лесно да си я представя. Запечатвам най-болезнените спомени в най-далечните части на въображаемата подводница, зад много херметични врати. Те още са с мен, но мога да ги докосна само когато наистина искам, когато съм готов. Стигането до тях изисква значително умствено усилие. А има и друга причина подводницата да е подходяща.

— Каква?

— Защото можеш да я *прочистиш* — отвърна Скофийлд. — Да изхвърлиш боклука, така да се каже.

— Искаш да кажеш, да изхвърлиш спомените? — Шампион се намръщи. — Да забравиш нещо *завинаги*?

— Ако си достатъчно дисциплиниран, да.

Шампион направи странна, горестна физиономия.

— Тази Лисица... тази Гант... сигурно е била впечатляваща жена. Толкова впечатляваща, че е завладяла сърцето ти — сърце, което едва ли може да се завладее често или лесно, доколкото предполагам. Мога да разбера какъв удар за теб е била смъртта ѝ. Но да се опиташ да забравиш някого *напълно*... — Шампион поклати глава. — Това е много тъжно. Дори аз не го направих. Затова ли продължи напред? Изхвърли ли я напълно от спомените си?

Скофийлд отново се извърна и продължи да гребе.

— Не...

Точно тогава налакътникът му завибрира.

Скофийлд погледна към него.

Беше пристигнало съобщение от Дейвид Феърфакс.

— Ще продължим този разговор по-късно — каза той и прочете съобщението.

* * *

То гласеше:

ФФАКС: Благодаря, че ми навлече огромни неприятности. Благодарение на теб се спасявам от някакви мутри на ЦРУ. Прочети това и всичко ще ти стане ясно. Мисля, че този Калдерон е лидерът на твоята Армия на крадците. Трябва да бягам.

Скофийлд се намръщи. „ЦРУ ли?“

Към съобщението имаше прикачен PDF файл, озаглавен „Операция Поразяване на Дракона“. Скофийлд го отвори, седна до Шампион, за да може да вижда и тя, и зачете:

ОПЕРАЦИЯ „ПОРАЗЯВАНЕ НА ДРАКОНА

АНАЛИЗ И ОПЕРАТИВНА КОНЦЕПЦИЯ ОТ МАРИЪС КАЛДЕРОН, 1 АВГУСТ 1984

«След доклада ми от 2 юли 1982 г., озаглавен „Предстоящият възход на Китай и упадъкът на Америка“, бях натоварен от директора на Управлението (Операции) да формулирам план, чрез който Съединените щати могат да избегнат съдбата, описана в анализа. Планът, който предлагам, е следният: Използваме Русия, за да убием Китай.»

Скофийлд хвърли поглед към Шампион.

— Използваме Русия, за да убием Китай? За Китай ли става дума?

Продължиха да четат:

КРАТКО ИЗЛОЖЕНИЕ

«Разглеждах някои от новите ни програми за оръжейни прототипове и попаднах на едно атмосферно или „Тесла“ устройство, използващо глобалните въздушни потоци за разпространение на запалителен газ по Северното полукълбо. Метеорологичните модели показват, че ако бъде поставено на определени места в Арктика (сред които и една ремонтна база на съветските ВМС, наречена остров Дракон), основната жертва на такова устройство ще бъде не Русия, а Китай.

Съветските шпионски служби обожават да крадат нашите тайни. Благодарение на това съществуват. Единственото, което им доставя по-голямо удоволствие, е да създадат някое от нашите собствени супероръжия, за да го използват срещу нас.

Предлагам да позволим на КГБ да открадне плановете на това Тесла устройство, като включим към плановете му подправени данни, показващи оптималните места за разположението му. Сред тези данни ще има бележка, че ако бъде разположено на остров Дракон, устройството ще унищожи по-голямата част от Америка.»

Скофийлд погледна към остров Дракон, който се извисяваше над лабиринта от пукнатини, и възкликна:

— А стига бе!

«Ако руснаците създадат устройството (а аз съм напълно уверен, че ще го направят), следващата стъпка е да го задействаме в подходящо за нас време — време, когато Китай започва да печели глобално надмощие, но по начин, който да не може да бъде свързан с Америка.

За целта предлагам...»

Скофийлд вдигна поглед.

— Направо не мога да повярвам. Кучите синове от ЦРУ...

«За целта предлагам да създадем фалшива терористична армия, може би от около двеста души. Можем да я наречем Армията на терора или нещо подобно и да я използваме за овладяването и задействането на Тесла устройството на остров Дракон.

Изключително важно: членовете на тази терористична армия не бива да знаят, че организацията им е измама.

Редовните пехотинци са лоши актьори, на наемниците не може да им се вярва истински, а частните контрактори са по-лоши и от наемниците. Единствено истински вярващи могат да изпълнят тази мисия. Трябва да имаме предвид и възможността членове на армията да бъдат заловени и подложени на разпит от приятелска държава (всъщност, ако не знаят за истинския характер на армията, залавянето на един-двама нейни членове може да се окаже дори предимство за нас).

Затова предлагам да наберем истински обучени военни, отстранени от армията, и да ги спечелим за каузата за създаването на световен хаос и анархия. Под ръководството на малко вътрешно ядро от Управлението, сред които и аз, тази армия ще извърши серия терористични актове, за да насочи вниманието на света към себе си. След това ще превземем остров Дракон и ще задействаме руското устройство. Разбира се, след като мисията приключи, ще се наложи участниците в измамата да бъдат ликвидирани.»

Скофийлд прескочи на заключителните абзаци:

ПРЕДВИЖДАНИТЕ РЕЗУЛТАТИ ОТ ПРЕДЛОЖЕНАТА ОПЕРАЦИЯ СА КАКТО СЛЕДВА:

Китай ще бъде напълно унищожен, населението и градовете му ще бъдат заличени от огнена буря с невиждани мащаби. Деветдесет процента от Индия, нашият следващ индустриален конкурент с евтина работна ръка, също ще бъдат унищожени. Някои малки области по края на континенталните Съединени щати ще бъдат изгубени (необходима загуба; не можем да се измъкнем напълно незасегнати, тъй като това ще предизвика подозрения). И обвиненията ще паднат върху руснаците. Историята е позната — за пореден път пословично слабите руски протоколи за сигурност са се провалили и цената е била платена от невинното китайско население. Имаме терористична група, виновна за всичко това, а Америка отново е във възход и приходите на работническото ѝ население са осигурени в обозримото бъдеще.

Американският начин на живот оцелява.“

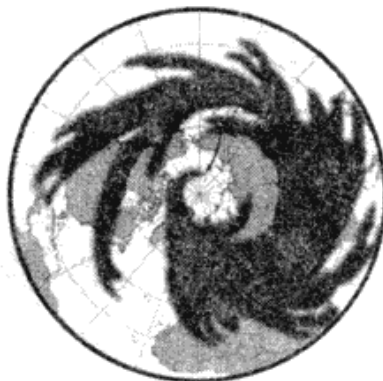
Скофийлд мълчаливо впери поглед в екрана.

— „Американският начин на живот оцелява“. По дяволите.

И преди беше виждал сбъркани планове — дори се беше сблъсквал с една ултрапатриотична американска разузнавателна служба с абревиатура ГРК — но ставащото тук беше черешката на тортата.

Бързо извика на екрана изображението, което беше видял в началото на всичко това — карта на света и разпространяващия се на спирали газ, замърсяващ атмосферата:

Картината казваше всичко.

Картина стр. 143

Газът напълно покриваше Китай.

Преди не го беше забелязал. Подобно на всички останали, най-много беше загрижен за собствената си страна; сега обаче погледна на изображението от различна перспектива — в сравнение с Китай, Азия, Европа и Индия, Америка щеше да понесе само едно леко перване от атмосферното оръжие.

Шампион се намръщи.

— Значи Армията на крадците е творение на ЦРУ? Фалшива терористична групировка?

— Стопроцентово американско производство — кисело рече Скофийлд.

Погледна отново документа и видя, че Калдерон дори говори и за нещо друго — рухването на Съветския съюз.

„Беше изказано предположение, че този план може да се осуети от потенциалното падане на съветския режим (събитие, което според моите анализи ще се случи около края на това десетилетие). Не вярвам подобно нещо да се отрази отрицателно на плана. Всъщност по-вероятно е да му съдейства.

Всяка нова конфедерация след падането на съветския режим ще трябва да опазва многобройните оръжия за масово поразяване на Съветския съюз и най-вече ядрения арсенал и оръжия като Тесла устройството. Първостепенни «екзотични» военни инсталации като тази на остров Дракон ще изискват поддръжка от минимални екипи военни, които лесно ще могат да бъдат подкупени...“

Скофийлд поклати глава.

— И ето докъде се стига. План, замислен през осемдесет и четвърта, дава плодовете си сега — сега, когато Китай е станал грамадната горила на света. Има само две неща, които този Калдерон не е предвидил — че Василий Иванов ще успее да се измъкне за достатъчно време, за да изпрати сигнал за тревога...

— А второто?

— Че моят малък изпитателен екип ще е в района.

С тези думи Скофийлд спря спасителния сал малко преди края на пукнатината, в която се намираха.

На стотина метра нататък се издигаше Дракон, или по-точно отдавна изоставеното покрито със скреж китоловно селище, разположено на северозападния бряг на острова.

Скофийлд се загледа към него и каза:

— Има и трето нещо, което не е очаквал. Колко твърдо решен ще съм да го спра.

* * *

Марио и Хлапето се бяха скрили зад ниска бетонна стена до основните комини, откъдето се откриваше изглед към ракетната батарея на остров Дракон. Бяха напрегнати и нащрек, внимаваха да не се разкрият.

Преди това бяха гледали и слушали поразени как Скофийлд беше профучал през комплекса, като в крайна сметка избяга със сферите към пистата.

Но сега нещата се бяха променили.

Скофийлд се бе провалил и сега те трябваше да се намесят. Мисия — да унищожат ракетната батарея на Армията на крадците и така да попречат на изстрелването на нови сфери в замърсеното небе.

Хлапето не забравяше и за крайната възможност — да открият и унищожат сателитната връзка на Армията на крадците, антената, която ги свързваше със засичащия ракети спътник, предпазващ ги от ядрен удар.

Това беше по-трудно за изпълнение. Не беше задължително антената да е голяма, а това означаваше, че може да е *навсякъде*, стига да има изглед към небето. Ако от Армията на крадците бяха умни (а по всичко личеше, че са), нямаше да е лесно да я намерят; и наистина, нито Хлапето, нито Марио бяха забелязали нещо, наподобяващо подобна чиния.

И тъй, докато Скофийлд вилнееше, Марио и Хлапето, все още облечени в канадките на противника, внимателно се бяха промъкнали до ракетната батарея от южната страна на комините.

Когато обаче пристигнаха на сегашното си място, една от ракетите беше изстреляна и в южното небе блесна ослепителна бяла светлина — и двамата си помислиха, че са се провалили, че Армията на крадците е постигнала целта си. След това чуха възбудените гласове и видяха как противниците трескаво се разбягват във всички посоки.

По време на суматохата един от стражите ги забеляза, но Марио го свали с един-единствен куршум, изстрелян със заглушител. Докато скриваха тялото му, Марио взе слушалката му.

Двамата долепиха уши до нея и заслушаха коментарите на противника за измъкването на Шейн Скофийлд:

— ... Току-що вкара шибания самолет в реката!...

— ... Пратете веднага амфибиите!...

— ... Нещо току-що излезе отзад...

— ... В онази бетонобъркачка има трима. Пипнете ги! Две от сферите са у тях!...

— ... Доберете се до шибаните сфери...

Малко след това самолетът падна през ръба на водопада; последваха няколко съобщения за нещо, случващо се при каменната кариера, след което настъпи пълна тишина.

И ето че сега Марио и Хлапето бяха съвсем сами и гледаха към ракетната батарея на Дракон. Може и да бяха закъснели да предотвратят първото изстрелване, но нямаше да позволят второ.

Батарейта представляваше скалисто възвишение с равен връх, свързано с останалата част на базата с дълъг тесен мост над една клисура. Върхът беше нарочно заравнен и на него имаше дузина тежки влекачи с ракетите си.

Хлапето не откъсваше поглед от батареята.

— Мисля, че можем да стигнем незабелязано, ако се спуснем по тази страна на моста, минем по дъното на клисурата и се изкачим от другата страна с помощта на магнитните куки.

Марио поклати глава.

— Исусе Христе, не разбираш ли? Прецакани сме. Плашилото е мъртъв и скоро същото ще важи и за останалите.

— Така или иначе, продължаваме да се борим — твърдо заяви Хлапето. — Налага се. А сега да вървим. Имаме да взривяваме батарея.

И забърза напред.

Марио се намръщи и промърмори:

— Не всички са герои, Хлапе.

Прехвърлиха се според замисъла на Хлапето — пресякоха клисурата и се изкачиха на равния връх с помощта на магнитните куки, след което незабелязано се скриха под един от влекачите.

Почти незабелязано.

Една охранителна камера ги бе уловила в обектива си.

Господарят на анархията се беше върнал в командния си център и наблюдаваше мълчаливо как двамата морски пехотинци се катерят нагоре към батареята.

Взе микрофона си.

— Добре. Дай ми гранатите си — задъхано каза Хлапето на Марио.

Точно тогава в ухото на Марио заговори глас:

— Здравей, ефрейтор Пузо. Ефрейтор Виторио Пузо от щата Ню Джърси. Виждам, че сте при ракетната батарея и лежите под един от влекачите ми.

Марио се сепна. Погледна бързо към Хлапето, който с нищо не показваше, че е чул нещо, и едва сега осъзна, че гласът идва от слушалката на Армията на крадците.

— Той не може да ме чуе, Виторио. Само ти можеш. И може би така е по-добре, като се има предвид предложението, което смятам да ти направя.

Марио замръзна.

— Пич, дай гранатите де — подкани го Хлапето.

Марио вдигна ръка, сякаш се боеше да не би наблизко да се спотайва охрана, макар че всъщност слушаше гласа.

— Аз съм Господарят на анархията, Виторио, командващият Армията на крадците. Аз съм твой враг, но не е нужно да е така.

— Марио... — изсъска Хлапето.

Марио му подаде четири гранати, но продължи да слуша.

— Разбирам какво са ви наредили да направите, Виторио — да унищожите ракетите ми и така да ми попречите да изстрелям сферите в газовия облак. Помисли малко, Виторио. Познаваш света. Сериозно. Мислиш ли, че това са единствените ракети, с които разполагам?

Марио се намръщи. Подобна мисъл беше минавала през главата му. Веднага след унищожаването на влекачите щяха да станат преследвани мишени. И това щеше да е безсмислен самоубийствен жест, ако има и други ракети.

— Виторио. Помисли трезво. Ако взривите влекачите, хората ми ще се втурнат направо към батареята и ще ви убият.

Хлапето погледна Марио, забеляза, че се е отнесъл и слуша нещо, и се намръщи.

— Какво правиш, по дяволите?

Марио му махна с ръка да се разкара.

— Разбира се, че имам други ракети, Виторио. Така че смъртта ти ще е напразна и глупава жертва, тъжно пропиляване на живот. Аз обаче те познавам, Виторио. Досието ти е пред мен. Не си глупак. Чичо ти Салваторе в Джърси би казал, че е време за сделка.

— Какво предлагаш? — грубо попита Марио.

Хлапето се извърна към него.

— Ей, какво...

— Ако убиеш младия Томпсън още сега и не унищожил влекачите ми, не само ще те оставя жив, но и ще ти позволя да напуснеш острова, когато всичко свърши — каза Господарят на анархията. — Ще получиш имение в Чили, колкото искаш жени и четири милиона долара, за да изживееш живота си в разкош.

Хлапето вече беше достатъчно близо, за да разбере какво прави Марио. Погледна потресен другаря си.

— Какви ги вършиш, човече...?

В отговор Марио извади своя М9 и стреля от упор в челото му.

Бам!

Хлапето отлетя назад и се строполи на земята.

Марио стана и се отдалечи, без изобщо да си прави труда да се крие от намиращите се наблизо хора от Армията на крадците.

* * *

Старото китоловно селище се намираше в каньон, който навлизаше в скалите на северозападния бряг на остров Дракон. Имаше само един начин да се стигне до него от основния комплекс — път, който се спускаше стръмно по едната стена на триъгълния каньон.

Самото селище представляваше купчина колиби от 19 век, кланици, иззидани басейни, дъсчени пътеки и кейове. Навсякъде висяха вериги, куки и макари. Сухият студ на Арктика беше съхранил идеално всичко, макар че всяко парче дърво бе избледняло и всяка повърхност бе покрита със скреж.

Скофийлд и Шампион преплуваха стоте метра от ледовете до скалите, като внимаваха да не вдигат вълнички, които можеха да бъдат забелязани; за да помага на Шампион, Скофийлд беше закачил бойния си ремък към колана й, така че можеше да я тегли след себе си.

Стигнаха при скалите на около двеста метра западно от изоставеното селище. Оттам продължиха към първия кей, като се движеха плътно до скалата.

Разбира се, тук би трябвало да има охрана, реши Скофийлд. Това бе едно от малкото места, откъдето можеше да се достигне островът. Въпросът бе къде се намират противниците.

Нито Скофийлд, нито Шампион забелязаха охрана и докато тихомълком излизаха от водата на покритата със скреж рампа за лодки, си мислеха, че са пристигнали незабелязано.

Това обаче не беше така. Откакто бяха стигнали до скалите, те се намираха под непрекъснато наблюдение.

Но не от човешки очи.

Без да подозират за това, Скофийлд и Шампион се запромъкваха през покритото със сняг селище, като бързо притичваха от ъгъл до ъгъл.

Когато стигнаха края на селището, Скофийлд видя стражите.

Бяха предпочели лесната възможност — да играят ролята на преграда малко нагоре по стръмния път, който се изкачваше от каньона. Някой би могъл да проникне на острова откъм океана и да се скрие сред постройките, но ако искаше да продължи към самия остров, трябваше да мине през теснината на пътя.

Напречно на пътя бяха паркирани два джипа и мотор с кош. Шестима бойци от Армията на крадците с дебели канадки на морски пехотинци пушеха, разговаряха или се разхождаха, метнали небрежно калашници на раменете си.

— Е? — прошепна Шампион. — Как предлагаш да минем през тях?

— Имаш ли още димни гранати?

Имаше.

— Дай ми две.

Тя извади две гранати от колана си и му ги подаде.

— Ето какъв е планът — каза Скофийлд. — Приближавам блокадата им, мятам гранатите и в суматохата ти сваляш онези отдясно, а аз — онези отляво.

— Нима? Това ли е планът ти?

— Можеш ли да предложиш нещо по-добро?

— Всъщност не — отвърна Шампион. — Чакай малко. Как ще стигнеш до блокадата? Между нас и тях има петдесет метра открито пространство, а гранатите няма да подействат на такова разстояние.

— Имам план и за това.

— И какъв, ако не е тайна?

— Да се предам.

Минута по-късно Скофийлд излезе от прикритието си и тръгна към блокадата, вдигнал високо ръце.

Бойците от Армията на крадците незабавно насочиха оръжията си към него и застанаха нащрек.

Сърцето на Скофийлд туптеше чак в главата му. Само трябваше да се доближи достатъчно, на десетина метра, за да хвърли двете димни гранати, които бяха закачени зад раменете му, скрити от погледа на врага.

Разстоянието се скъсяваше. Още трийсет метра.

— Искам да се предам! — извика той, без да спира.

Отсреща не стреляха.

— Дръж ръцете си така, че да ги виждаме! — извика нервно един от Армията на крадците.

Още по-близо. Двайсет метра... петнайсет... десет... „Сега“ — помисли Скофийлд и ръцете му се напрегнаха да грабне гранатите...

— Не мърдай, капитане! И си дръж шибаните ръце по-далеч от гранатите — каза дълбок глас от дясната му страна.

Скофийлд замръзна на място и затвори очи.

Изруга наум. Не беше забелязал малкия навес от гофрирана ламарина точно под ръба на пътя.

Нито пък беше видял човека, който се криеше зад него — висок мъж от Армията на крадците с модерна щурмова карабина, насочена право в гърдите му. На канадката му с флумастер беше написано „Тифон“.

Тифон излезе на пътя, като държеше Скофийлд на прицел. Откачи двете гранати от ремъка му и ги метна настрани.

— Няма да ти трябват повече, нали? — Останалите от блокадата обкръжиха Скофийлд. Тифон взе оръжията му. — Ръцете на тила, капитан Скофийлд.

Скофийлд се подчини и постави ръце на тила си.

Помисли си за Шампион и че може би ще може да го спаси, но макар да се справяше с прости задачи като плуването, тя не беше в състояние да му се притече на помощ. А и единствените оръжия, с които разполагаше, бяха нейният „Щаер“ ТМП и двата пистолета — „Зиг Зауер“ П-226 и малкият „Рюгер“, които не можеха да се мерят с огневата мощ на многобройния противник.

Тифон застана пред Скофийлд и приближи лицето си до неговото.

Очите на този тип плашеха. Черни и сурови, безжизнени, безмилостни. Скофийлд познаваше този вид поглед. Това бе студеният поглед на социопат.

— Шефът реши, че може да се върнеш — каза Тифон. — Известен си с този си навик.

— Ако ще ме убивате, направете го — отвърна Скофийлд. — Спестете си помпозните речи.

— О, ще те убием, капитане, в това можеш да си сигурен. Но малкото живот, който ти остава, може да ни бъде от полза. Шефът желае да говори с теб.

Кимна на някой и Скофийлд се обърна тъкмо навреме, за да види летящия към лицето му приклад. После светът потъна в мрак.

ПЕТА ФАЗА

ИЗТЕЗАНИЕТО И СМЪРТТА НА ПЛАШИЛОТО

„Единствената наистина ефективна форма на изтезаване включва причиняване на силна болка на приятел или любим на човека, от когото се опитвате да изкопчите информация. Всичко друго е загуба на време.“

„Меморандум за изтезанието“
(нередактиран), получен по силата на Закона за свобода на информацията, Министерство на правосъдието на САЩ, април 2004.

Остров Дракон

4 април, 12:30

1 час и 30 минути след крайния срок

Скофийлд се свести от плесница.

Откри, че е закопчан с белезници за изправена желязна пружина от легло. Ръцете му бяха разперени настрани и нагоре. Краката му бяха вързани с въже за долния край на рамката. Приличаше на изопачена версия на Исус на кръста.

Тифон стоеше пред него.

— Събуждай се, събуждай се, Плашило...

Скофийлд осъзна положението си и го обхвана ужас.

Беше гол до кръста. Горната половина на зимния маскировъчен водолазен костюм беше свалена от раменете му и навита на кръста по

същия начин, по който автомеханик би навил работния си комбинезон.

Потръпна от студа.

Канадката, колана и бойния му ремък ги нямаше. Странно, но ботите и чорапите му също бяха свалени. Високотехнологичният му налакътник липсваше, но старият електронен часовник „Касио“ си беше останал на китката; явно беше толкова боклучав, че не си заслужаваше да му го отнемат. Оръжията и магнитната кука също ги нямаше, но това не важеше за огледалните му очила — те бяха кацнали подигравателно на челото му.

Огледа се.

Намираше се в малка стая с облицовани с плочки стени, канали в пода и душеве по стените — явно нещо като баня.

Изведнъж откъм единствената врата на стаята се разнесе рев на тълпа. Скофийлд не успя да проумее какво означава. „Ликуване?“

Тифон го зашлеви пак. Този път по-силно.

— Свести се.

В полезрението на Скофийлд се появи втори човек.

Скофийлд го позна моментално. Беше мъжът, който се бе подигравал на руския президент, онзи, който се беше нарекъл Господарят на анархията.

Беше по-възрастен от Тифон, над петдесет, но изглеждаше стегнат, силен, все още във форма. Киселинният белег по лявата му страна рязко изпъкваше отблизо. Очите му бяха необичайни — светлосиви, странно хипнотизиращи.

И *не приличаха* на очите на Тифон. Този човек не беше психопат, не бе лишен от съчувствие и загриженост. Всъщност бяха пълната противоположност на очите на Тифон — сякаш бяха създадени с единствената цел да *долавят* емоциите, чувствата, болката. В тях се четеше остър ум и те сякаш виждаха през теб. Тифон беше грубата сила. Този човек беше нещо друго. Нещо повече.

Господарят на анархията се вираше в разпнатия полугол Скофийлд — анализираше го, преценяваше го.

— Значи това е прочутото Плашило — рече той. — Приятно ми е да се запознаем. Аз съм...

— Предполагам, че сте Калдерон — прекъсна го Скофийлд. — Мариъс Калдерон. От ЦРУ.

Калдерон се усмихна тъжно.

— Боя се, че тази информация означава, че никога няма да напуснете жив този остров.

— Значи информацията ви хареса? — отвърна Скофийлд. — Тогава какво ще кажете за тази? Всичко това е нагласено от ЦРУ. Вие, кучи синове от Управлението, сте *позволили* на руснаците да откраднат плановете за този комплекс, защото сте знаели, че ще го построят. Точно затова сте знаели за допълнителната сфера в бункера долу, защото не друг, а именно ние сме проектирали цялата база. И сега, когато Китай е икономическата сила, заплашваща първенството на Америка, вие създадохте тази фалшива терористична армия, за да действат атмосферното оръжие.

Калдерон се усмихна едва доловимо.

— Тази терористична армия не е фалшива. Пехотинците ѝ са съвсем истински, или поне те се смятат за част от реална терористична армия.

— Ами вие? Господарят на анархията? Нека позная — тези белези по лицето ви не са истински, нали?

Калдерон докосна отвратителния белег, обезобразяващ лявата линия на челюстта му.

— Добра пластична хирургия, нали? Също като с очите ви — всички забелязват точно тях. Когато се прибера у дома, кожата ми ще бъде възстановена, татуировките — премахнати. Същото се отнася и за тези поразителни сиви контактни лещи. Понякога трябва да си хамелеон, за да вършиш този вид работа.

Калдерон се наведе към прикования за пружината Скофийлд.

— В крайна сметка, капитане, правя всичко това, включително и промяната на лицето си, само за доброто на Съединените американски щати. Един новозабогатял Китай представлява заплаха за препитанието на триста милиони американци. Китайската комунистическа партия е установила брутален и корумпиран режим. Наистина ли искате *те* да управляват света? И Америка има много трески за дялане, но като световен лидер ние сме много по-добрият избор от Китай. Но изглежда, че предпочитате да видите Китай като водеща сила в света. Мислех си, че от вас се очаква да се борите за Америка.

— Аз наистина се боря за Америка — отвърна Скофийлд. — Но когато става дума за световно господство, не съм аз човекът, който да

взема решенията. Ако Америка не може да запази честно доминиращото си положение, тя не заслужава да бъде световен лидер. Щом Америка трябва да унищожи някоя страна, която заплашва господстващата ѝ позиция, то ние сме точно толкова лоши, колкото и китайците.

Калдерон кимна.

— В такъв случай излиза, че ние с вас сме в идеологическа безизходица. Жалко, наистина жалко. Вие сте умен и решителен. Ако целите ни съвпаднаха, двамата с вас можехме да бъдем мощен екип.

И точно тогава Скофийлд внезапно осъзна нещо.

— Още не сте намерили сферите — каза той. Погледна към Тифон. — Именно затова вашето момче не ме уби на място.

Калдерон кимна философски.

— Хората ми в момента претърсват острова за цивилните ви колеги, господин Уайнбърг от АИОП и госпожица Доусън от Националната администрация по океаните и атмосферата.

Скофийлд се изненада, че Калдерон знае имената на Зак и Ема. Информацията за самия него лесно можеше да се намери в някоя военна база данни, но сведенията за тях бяха по-трудни за откриване. Явно изненадата пролича на лицето му.

— Питате се откъде знам имената им — рече Калдерон. — Забелязвате детайли, капитане, дори в сегашното си положение. Впечатлен съм. Ето откъде знам. Ефрейтор?

И в отговор на повикването в стаята влезе Марио — без белезници, напълно свободен.

— Марио — изпъшка Скофийлд. — Нали не си...

— Напротив — каза Калдерон. — Застреля другия млад морски пехотинец в главата, от упор. Двамата с ефрейтор Пузо говорим на един и същи език. Направих му предложение, което не можеше да откаже.

— Марио... — отново промълви Скофийлд.

Марио го погледна безразлично.

— Съжалявам, сър. Трябваше да избирам страна и избрах онази, която сметнах, че ще излезе победител.

— А Хлапето?

Марио сви рамене.

— Умря бързо.

— Шибано миризливо лайно такава — изръмжа Скофийлд.

— Капитане — намеси се Калдерон. — Зная, че господин Уайнбърг и госпожица Доусън са някъде на този остров, и хората ми ще ги открият. Надявам се обаче, че ще ни помогнете да ускорим издирването им.

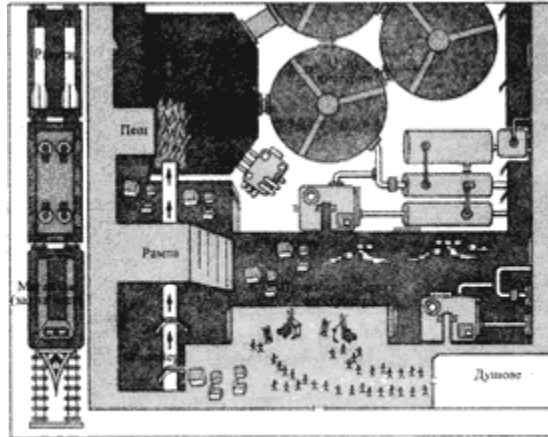
— Не виждам как бих го направил.

— Капитане, моля ви — изкиска се Калдерон. — Може да знаете името ми, но явно нямате представа *кой съм аз*. Макар че сигурно не бихте одобрили методите ми, през последните девет години лично предотвратих шест терористични атаки от мащабите на единайсети септември на американска почва чрез изтръгване на информация от заловени терористи. Точно това съм аз — необходимо зло. Аз съм тъмната страна на американската душа. И вече в продължение на близо три десетилетия в опитите си да запазя Америка аз изучавам човешкия ум и ефекта на мъченията върху него — как да мотивирам пленник, как да го нараня, как да му дам надежда, а в някои случаи и как да го пречупя. Точно сега не е нужно да се тревожите, че трябва да *направите* нещо за мен. Защото онова, което ще изживеете, не е свързано с онова, което ще направите. Онова, което ще направим *на вас*, ще накара господин Уайнбърг и госпожица Доусън да се предадат.

Калдерон кимна на Тифон и високият му заместник грубо залепи устата на Скофийлд с лепенка.

— А за лично забавление — каза Калдерон, докато Тифон смъкваше пружината със Скофийлд на една количка, — смятам да пречупя ума ви, докато ви измъчвам.

След това, воден от Мариъс Калдерон, който отново бе в ролята си на Господаря на анархията, и следван от предателя Марио, Тифон изкара количката със Скофийлд от помещението с душовете, за да бъде посрещнат с ликуващи викове от събралата се отвън тълпа.

ГАЗОВО ОТДЕЛЕНИЕ.

* * *

Скофийлд беше изкаран в огромна кънтяща зала, в която го очакваше тълпа от около четирийсет члена на Армията на крадците.

Моментално разбра, че се намира в чудовищното газово отделение под грамадните комини на остров Дракон. Намираше се на най-високото от трите нива, на просторна тераса, гледаща към *огромно*, наистина огромно пространство. Непосредствено под него беше средното ниво, където доминираше дълъг конвейер, който захранваше индустриална пещ, намираща се на третото и най-долно ниво до три гигантски кръгли цистерни.

Цистерните, чието зелено течно съдържание димеше зловещо и беше непрекъснато разбърквано от въртящи се стоманени перки, се намираха точно под един от грамадните комини. Идентични цистерни се виждаха по-нататък, под втория комин. Захранвани от сложна плетеница тръби с най-различни измервателни уреди и клапани, цистерните представляваха биещото сърце на атмосферното устройство — газът, който се издигаше от тях, беше леснозапалимата ТЕБ смес, способна да подпали небето.

На северната страна на огромното помещение имаше не друго, а огромен черен влак, два пъти по-широк от нормалните и изработен от свръхдебела закалена стомана. Беше спрял при платформа, от която започваше широка рампа, водеща направо към газовото отделение. Ако можеше да се съди по посоката, в която водеха релсите, влакът бе

използван при построяването на газовия отдел за превозване на материали от пристанището за подводници на източния бряг.

Вонеше отвратително на химикали — миризмата на ТЕБ и друга противна воня, която Скофийлд разпозна с ужас — миризмата на изгорено човешко месо.

При появата на Скофийлд тълпата главорези от Армията на спасението нададе ликуващи викове.

И тогава той видя другите пленници.

Бяха общо четирима — двама недалеч от него, чиито изтезания вече бяха започнали и които бяха предизвикали овациите, които бе чул преди малко, и двама по-нататък на терасата.

Скофийлд погледна първо към по-близката двойка. Единият беше завързан за пружина на легло също като него. Другият висеше от вдигнатата вилица на електрокар в ужасно болезнена поза — на китките си, които бяха закопчани зад гърба му. Краката му висяха на сантиметри над земята.

Мъжът на пружината беше Айрънбарк Баркър, тюленът, чийто екип беше надупчен в пристанището за подводници и който по-късно беше заловен, след като успешно бе саботирал изхвърлянето на газа за известно време.

Лицето на Айрънбарк беше подпухнало, цялото в синини и рани, по голия му гръб имаше отвратителна мрежа следи от изгаряния с ток. Скофийлд видя при краката му автомобилен акумулатор, свързан с проводници за рамката на пружината. Секунда по-късно забеляза парче дърво, пъхнато между окървавените му зъби.

Вторият пленник, който висеше от електрокара, бе Джеф Хартиган, надутият контрактор, който беше останал в лагера въпреки съветите на Скофийлд.

Главата му беше клюмнала и изобщо не се движеше — доколкото Скофийлд бе в състояние да прецени, спокойно можеше и да е мъртъв. Трудно беше да се определи. Висеше на закопчаните си китки и раменете му вече бяха излезли от ставите.

Калдерон забеляза, че Скофийлд гледа Хартиган, и обясни:

— Това е поза за мъчения, известна като *стрападо*, или „обратно окачване“. Използвано е стотици години: от фамилията Медичи във Флоренция и от нацистите в концлагерите им, а също и от последователите на Хо Ши Мин по време на Виетнамската война.

Днес продължава да се използва в Турция — знам го със сигурност, тъй като научих палачите им как да го прилагат правилно. Стрападо причинява ужасна болка и ако бъде оставен твърде дълго в тази поза, субектът първо получава постоянни увреждания на сухожилията, после дислокация на раменете и накрая пълна загуба на ръцете.

Калдерон се усмихна.

— Лично аз просто обичам тази гледка. Субектът зависи изцяло от милостта ми, ръцете му са приковани отзад, а гърдите му са изпъчени, така че сърцето му, неговата жизнена сила, е напълно оголено.

Скофийлд се обърна към другите двама пленници и изтръпна.

Те бяха окачени на втори електрокар, по един на всеки зъб на вилицата, също в позата стрападо. Но за разлика от Хартиган, главите им не бяха клюмнали и Скофийлд ги позна веднага.

Майка и Баба.

* * *

Подобно на Скофийлд, тяхното защитаващо ги от студа облекло беше свалено — Баба висеше на китките си с оголен гръден кош; беше космат, мускулест и огромен. До него Майка беше останала по панталони и сив спортен сутиен.

И двамата бяха с окървавени устни и носове — свидетелство, че вече са яли бой. Скофийлд забеляза също, че някакъв огромен мъж от Армията на крадците (беше Големия Исус) е застанал наблизко с нова придобивка, праметната на гърба — грамадната картечница „Корд“ на Баба.

Когато главорезите завикаха ликуващо, Майка рязко вдигна глава, видя как вкарват вързания за пружината Скофийлд и извика:

— Плашило!

Скофийлд не можеше да отговори, тъй като устата му бе залепена, но погледите им се срещнаха.

— Бъди силен, шефе! — извика Майка. — Пипнахме ги точно където ни трябват!

Издигнаха рамката на Скофийлд до тази на Айрънбарк. Когато го изправиха, Айрънбарк го погледна с напълно изтощения поглед на

човек, докаран на косъм от смъртта от изтезания. Сякаш събра всичките си сили само за да вдигне глава. Миризмата от изгорената му кожа беше отвратителна.

Калдерон застана пред Скофийлд и кимна към Айрънбарк.

— Специалист Баркър е доста напред по пътя на болката в сравнение с вас. Но не се бойте, капитане, скоро ще го настигнете.

Калдерон се обърна към боеца от Армията на крадците, който стоеше до акумулатора, свързан за пружината на Айрънбарк. Беше суданец с нитове по цялата кожа и кървясали жълти очи; Скофийлд видя, че носи на гърба си неговата магнитна кука, все още в калъфа си.

— Ефрейтор Мобуту — каза Калдерон. — Искам този акумулатор да се използва върху капитан Скофийлд. Наплискай господин Баркър и го убий, ако обичаш.

Суданският палач грабна намиращата се наблизо кофа вода и я лисна върху отпуснатото тяло на Айрънбарк.

Калдерон обясни:

— Проблемът с убиването на човешко същество с ток, капитане, е в това, че когато е суха, кожата всъщност е доста лош проводник. В резултат имаме изгаряне — можете да вдигате волтажа колкото си искате, но в крайна сметка само изгаряте кожата още повече. А миризмата... Господи, наистина е много противна. Но ако *намокрите* кожата на субекта, съпротивлението ѝ намалява и тя става *сто пъти* по-податлива на електричеството. Момент, моля. Цялото занимание ще бъде загуба на ресурси и време, ако не го измъчваме.

Взе един микрофон, свързан с комуникационната конзола на стената, натисна бутона за включване и когато заговори отново, гласът му прогърмя от многобройните високоговорители в залата — всъщност от всички високоговорители на остров Дракон.

— Зак Уайнбърг, Ема Доусън. Знам, че ме чувате. Слушайте добре, моля. Това са звуците на вашите умиращи другари.

Обърна се към суданския си асистент.

— Мобуту, десет хиляди волта.

Суданецът завъртя един свързан с акумулатора реостат и по рамката на Айрънбарк заиграха сини мълнии.

Тялото на Айрънбарк се разтресе неудържимо, когато електричеството потече през него. Зъбите му се впиха в парчето дърво в устата му. Той изпъшка и се напрегна в абсолютна агония, жилите на

врата му изпъкнаха, след което стоновете му внезапно преминаха в пронизителни писъци.

През цялото време Калдерон държеше микрофона близо до устата на Айрънбарк и предаваше ужасяващите му писъци по целия остров.

След няколко секунди писъците на Айрънбарк секнаха и той увисна безжизнено, макар че акумулаторът още беше включен към него и токът продължаваше да тече по рамката.

Скофийлд беше поразен от тази дивашка жестокост.

Айрънбарк бе мъртъв, но това още не беше краят.

— Огън! Огън! — започна да скандира тълпата.

Калдерон кимна и мъртвият Айрънбарк беше отнесен и хвърлен заедно с пружината през ръба на терасата върху конвейера. Бавно движещата се пътека го понесе. Трупът изчезна за десетина секунди, докато минаваше под широката рампа на железопътната платформа, за да се появи при отвора на пещта от другата страна.

Айрънбарк бе погълнат от пламъците на пещта и тълпата зарева ликуващо и зловещо.

В едно тъмно кътче на остров Дракон Зак и Ема чуха всичко това от намиращия се недалеч високоговорител.

Спогледаха се с ужас.

— Ох, господи... — прошепна Ема. — Ох, господи...

Калдерон пристъпи към увисналия от електрокара Джеф Хартиган, зашлеви го и той се размърда и изстена. Още беше жив.

Калдерон се обърна театрално към тълпата.

— Какво ще кажете? Настана ли време за плъхове?

Сбирщината зарева от удоволствие.

— Мобуту — каза Калдерон. — Донеси плъховете.

* * *

Мобуту изчезна в едно странично помещение и след секунди се върна с голяма телена клетка, в която имаше шест плъха.

Очите на Скофийлд се разшириха от ужас.

Бяха с различни размери, от малки и пъргави до тлъсти и огромни. Всички имаха черни мъхнати гърбове, дълги голи опашки и будещи страх зъби. Свирепо щракаха с челюсти един към друг.

— Знаете ли, капитане, тези вредители са наистина впечатляващи — каза Калдерон. — Плъхове, хлебарки... всички те са толкова *издръжливи*. Ще ни надживеят, това е сигурно. Например тези плъхове са оцелели на острова много по-дълго, отколкото старите им съветски господари. Приемете това като демонстрация специално за вас.

Посочи с брадичка Хартиган и каза:

— Сложи му кутията.

Мобуту се покатери на една стълба и надяна на сведената глава на Хартиган голяма дървена кутия с кръгъл отвор, през който да мине главата. После слезе, взе някакви парцали и пак се качи и ги натика около врата му, за да уплътни отвора.

При третото си качване взе клетката с плъховете и отвори малка вратичка в горната част на кутията. После бръкна в клетката, избра един особено едър плъх и го вдигна над отвора.

Всяка капка кръв във вените на Скофийлд се смрази.

— Господи, не... — промълви той.

Калдерон видя реакцията му.

— Предполагам, че образован човек като вас, капитане, е запознат с прекрасния роман на Оруел „Хиляда деветстотин осемдесет и четвърта“. В него главният герой Уинстън Смит е подложен на подобно изтезание с раци. То обаче е използвано само като заплаха, за да сломят волята на Смит; всъщност не е *приложено*. Ще споделя нещо за себе си, капитане — аз не си губя времето със заплахи. Мобуту, действай.

Мобуту пушна плъха в кутията и бързо добави втори, по-малък, след което затвори капака.

Докато суданецът правеше това, Калдерон отново поднесе микрофона към устните си.

— Зак, Ема. Помните вашия другар от лагера господин Джефри Хартиган. Това е той, докато плъхове го ядат жив.

До този момент тялото на Джеф Хартиган висеше напълно неподвижно. Сега обаче той изведнъж запищя като побъркан. Краката му заритаха френетично, тялото му се замята, закопчаните ръцете се изпънаха, но спасение нямаше.

Скофийлд не можеше да види какво се случва в дървената кутия, покриваща главата на Хартиган, но си го представяше и му приля от ужас.

Плъховете ядяха беззащитното лице на Хартиган.

Щяха да изядат очите му и да стигнат до мозъка, и едва тогава щеше да настъпи смъртта. Жесток и ужасно болезнен начин да умреш.

Письците на Хартиган изпълниха залата — ужасни крясъци, които почти не се заглушаваха от кутията. През цялото време Калдерон държеше микрофона близо до нея, за да не изпуска нищо.

След трийсетина секунди милостивата смърт най-сетне настъпи.

Тялото на Хартиган внезапно се отпусна, макар че кутията на главата му продължаваше да се тресе от движенията на плъховете вътре.

Тълпата отново закрещя. Калдерон отново се усмихна.

Майка и Баба зяпаха невярващо. Скофийлд също.

— Исусе Христе, спаси ни — промълви той.

Калдерон с небрежно спокойствие пристъпи до него, погледна го в очите и заговори в микрофона:

— Зак? Ема? Слушате, нали? Знаете, че можете да спрете това. Просто се предайте. Това е единственото, което трябва да направите. В противен случай ще продължа със сержанти Нюман и Южено, както и с капитан Скофийлд.

Сви рамене и се обърна към Скофийлд.

— Да поговорим, докато ги чакаме, капитане. От досието ви разбирам, че сте имали обтегнати отношения с баща си. Защищавали сте майка си от побои и се питам дали това не е положило основите на доста героичната ви зрелост. Но дори героите търпят загуби. Простете ми, че отварям старата рана, но оставам с впечатлението, че приятелката ви, госпожица Елизабет Гант, е била обезглавена от един доста гаден тип на име Джонатан Килиън. За герой като вас неспособността да помогнете на любимата жена сигурно е била ужасно болезнено изживяване. Доколкото разбирам, не сте били там, когато са я убили, нали?

Скофийлд се взираше право напред, без да каже нищо.

— Собственият ми опит ми казва, че виждането или слушането как любимият човек е подложен на изтезания е *най-*мотивиращото нещо за едно човешко същество. Това е *най-*добрият начин да придобиеш информация от пленник. Майсторите на мъченията, японците, използвали редовно подобни методи по време на Втората световна война и преди нея, при прословутото клане в Нанкин. Точно сега вие не разполагате с нищо, което да ми е нужно, но това не се отнася за Зак и Ема. Измъчвам ви единствено с цел да ги накарам да се предадат.

Калдерон се наведе напред и прошепна в ухото на Скофийлд:

— Ще ви докарам на косъм от смъртта и ще ме *умолявате* да ви убия, но няма да го направя веднага. Както казах, искам да пречупя ума ви, преди да ви убия. Мобуту, сложи му дърво между зъбите.

Суданецът пристъпи ухилено напред, показвайки дупките на мястото на няколко зъба, грубо махна лепенката от устата на Скофийлд и понечи да пхне дървото в устата му.

Скофийлд използва момента да извика: „Майко! Когато си отида, продължавай да се бориш, чуваш ли!“, но Мобуту натика парчето дърво между зъбите му и го накара да млъкне.

Погледите на Майка и Скофийлд се срещнаха. В очите и на двамата се четеше безпомощност.

— Ще го направя, Плашило! — извика Майка. — Ще го направя и още как, мамка му!

— Капитане, устройството, за което сте завързан, е известно като *парила* — обясни Калдерон. — Използвало се е повсеместно в Чили по време на режима на Пиночет. Думата „парила“ се превежда *най-*общо като „барбекю“. Представлява форма на изтезание с електричество, при което токът минава през металната рамка, за която е завързана жертвата. Открих, че старите казармени легла с техните метални пружини и тънки рамки разпределят електричеството *най-*ефективно, като в същото време оставят уникални следи от изгаряния по гърба на жертвата, които никога не изчезват. Мобуту, нека капитанът опита. Дай две хиляди волта.

Мобуту завъртя реостата.

Скофийлд се разтнесе неудържимо.

Бяла светлина го заслепи и по цялото му тяло мина изпепеляваща — *изпепеляваща* — болка. Искаше да извие гръбначния си стълб, да се дръпне от пружината, но беше прикован твърде здраво. Зъбите му се впиха в дървото и той изпъшка, като се мъчеше да не закреши.

Калдерон приближи микрофона до устата му, за да предаде болезненото му пъшкане и сподавените стонове по високоговорителите.

— Зак и Ема, това, което чувате, са звуците на храбрия капитан Скофийлд, докато е измъчван с ток.

И тогава, въпреки ослепителната болка, Скофийлд го надуши.

Миризмата на горяща кожа. На собствената му горяща кожа.

Отново се опита да изкреши.

Тялото на Майка се стегна.

— Ах ти, гнусен скапаняк такъв! — извика тя на Калдерон. — Ще ти откъсна шибаната глава!

Калдерон кимна на Мобуту, суданецът завъртя реостата в обратната посока и Скофийлд се отпусна — останал без сили, изтощен, плувнал в пот, задъхан. Главата му клюмна.

Калдерон се усмихна.

— Това бяха само някакви си две хиляди волта по суха кожа, капитане. Както видяхте при вашия приятел тюлен господин Баркър, когато кожата е мокра, проводимостта ѝ се увеличава стократно. Скоро ще наредя на Мобуту да ви намокри хубаво и да пусне много по-висок волтаж. Тогава токът няма да изгори кожата ви, а ще потече право през сърцето ви и ще ви убие.

Калдерон кимна на Мобуту и суданецът отново напълни кофата и я лисна върху Скофийлд. Калдерон хвърли кос поглед към Майка.

Въпреки смазващото изтощение Скофийлд усети как сърцето му прескача — ето, това вече наистина е крайт — но Калдерон внезапно се разсмя.

— О, не, още не, капитане — каза със задоволството на палач. — Нали ви *казах*. Смятам да ви пречупя, преди да ви убия. Не сте видели смъртта на Елизабет Гант, но, повярвайте ми, ще видите как вярната ви приятелка Майка Нюман умира пред собствените ви очи.

Въпреки болката Скофийлд погледна към Майка.

— Наистина, Плашило. Да изгубиш *един* любим е трагедия. Да изгубиш втори е просто непоносимо. Какво ще стане, ако се случи отново? Ако най-близкият ви човек бъде жестоко екзекутиран, ако умре в ужасни болки *право пред очите ви*? Това би пречупило всеки мъж.

Лицето на Скофийлд стана бледо като платно.

Калдерон се усмихна.

— Мобуту. Сложи ѝ кутията и пусни плъховете.

* * *

Онова, което последва, беше повече, отколкото можеше да понесе отслабеният, вързан, безпомощен Скофийлд.

Кутията беше свалена от главата на Хартиган и Скофийлд видя зловещите останки от лицето на цивилния. Гледката бе повече от отвратителна.

Очите на Хартиган бяха *изгрязани* и на тяхно място имаше само пусти кървави кухини, от които висеше раздрано месо. Скофийлд потисна напъна да повърне, когато видя как по-малкият плъх се вмъкна *през* лявата очна кухина на Хартиган и после изскочи от зейналата му уста.

Трупът на Хартиган бе метнат безцеремонно на конвейера и изчезна в пещта, изпратен от скандирането „Огън! Огън!“.

Мобуту тръгна към електрокара на Майка и сърцето на Скофийлд се сви.

Не можеше да понесе това. Първо Гант, сега и Майка. Замая се при мисълта за това, което предстоеше.

— Да направим двойно представление! — най-неочаквано извика Калдерон. — Донесете още една кутия! За френския ѝ приятел!

Тълпата посрещна това с бурен възторг.

Вените на челото на Скофийлд се издуха, докато опитваше с малкото му останали сили да извика през дървото в устата си.

Мобуту се качи по стълбата си, за да постави ужасната кутия на Хартиган на главата на Майка. Докато това ставаше, за миг погледите на Скофийлд и Майка се срещнаха...

В очите ѝ се четеше огромна мъка, но и дълбока привързаност и вярно приятелство. Устните ѝ оформиха думата „Сбогом“ точно когато кутията се спусна и закри лицето ѝ.

Скофийлд напъна възетата, но беше безсмислено. Отпусна се, останал без сили, без решимост и без абсолютно никаква възможност.

Не можеше да направи нищо, за да спре това. Оставаше му само да гледа как най-близкият му приятел на този свят умира от ужасна смърт от ръцете на Мариъс Калдерон.

Калдерон видя това.

Шейн Скофийлд беше победен, умът му, духът му бяха пречупени.

Втората кутия бе поставена върху главата на Баба и докато уплътняваха с парцали отвора за шията, Скофийлд си помисли, че чува Майка да казва нещо на Баба. Звукът бе приглушен и не успя да различи думите, но беше кратко, само няколко прощални думи.

После, ухилен от удоволствие, че изнася такова представление за другарите си, Мобуту нагласи стълбата между Майка и Баба, отвори вратичките на двете кутии и задържа по един плъх във всяка ръка над отворите, готов да ги пусне.

Тълпата му закрепця да действа, но Мобуту чакаше знак от Калдерон.

Калдерон вдигна микрофона си.

— Зак. Ема. Пак съм аз. Ако слушате, това са звуците на оръжейник сержант Нюман и френския ѝ приятел, старши сержант Южено, докато плъхове изгриват лицата им.

Кимна на Мобуту.

Суданецът пусна плъховете, по един във всяка кутия. Тълпата ревна.

Последва втори плъх за всяка кутия, след което Мобуту затвори вратичките.

Скофийлд гледаше безпомощно.

Дойде ред на ритането, мятането и писъците.

Беше абсолютно същото като с Хартиган.

Докато Калдерон държеше микрофона вдигнат, Майка и Баба закрепяха от болка и се замятаха.

От кутиите на главите им се разнасяха ужасни звуци — писъци, пъшкане, хрущене.

Както при Хартиган, ужасната сцена продължи около трийсет секунди, след което първо Майка, после Баба се отпуснаха и увиснаха безжизнено.

Очите на Скофийлд се напълниха със сълзи.

— Опасно е човек да ви познава, капитане — тъжно рече Калдерон. — Честно казано, не мога да проумея как живеете със самия себе си. Разбира се, от онова, което чувам, имате трудности дори с това. Зная, че сте правили опит за самоубийство — точно като баща ви, не мислите ли? Само че решителната сержант Нюман ви е попречила. Въпросът е, *кой ще ви спре сега?*

Скофийлд впи зъби в парчето дърво и сълзите потекоха по бузите му.

Калдерон се ухили коравосърдечно и сивите му очи оживяха.

— Капитан Шейн Скофийлд. Син на жесток баща, любим на обречена жена, а сега свидетел на смъртта на най-верния си приятел. Смятайте се за пречупен. Което означава, че е време да умрете...

— Сър! — извика глас откъм изхода.

Калдерон и Скофийлд се обърнаха и видяха един от бойците да стои до вратата.

— Какво има? — извика Калдерон.

— Пипнахме ги! Двамата цивилни със сферите! Лошия Уили току-що ги е намерил! Води ги насам!

* * *

В крайна сметка залавянето на Зак и Ема беше станало почти точно по начина, по който беше замислил Калдерон.

След като се разделиха с Майка в каменната кариера, Зак и Ема отчаяно затърсиха място, където да се скрият с двете сфери.

Прекошиха реката и се върнаха при пистата, където намериха казармени постройките — дълги помещения, някога жилища за многобройните съветски войници, разположени на остров Дракон.

Зак реши, че са идеални — прашни и изоставени, вероятно пълни с легла на два етажа, сандъци и шкафчета, гардеробни помещения, тоалетни и бани, предлагащи много места за криене.

Стигнаха до първата постройка и предпазливо надникнаха вътре...

Покрай тях мина дългокрака жена с мрежести чорапи, на високи токчета и по черно дамско бельо; пушеше небрежно дълга цигара.

— Какво, по дяволите... — Зак се намръщи.

Ема му зашътка да млъкне.

— Виж. Има и друга.

И наистина, към първата жена се присъедини втора, облечена по същия начин, също с цигара в уста. Двете спряха пред бумтящата печка до стената. Едва сега Зак и Ема забелязаха, че освен секси бельото двете жени носят крещящ грим; заприказваха се на някакъв източноевропейски език.

— Проститутки — прошепна Ема.

— Шест седмици в Арктика е много време, особено за армия разбойници — отвърна Зак. — Те си имат своите нужди. Шефът им се е погрижил за всичко. Ела. Да проверим следващата постройка.

За съжаление там положението не беше по-добро — личеше си, че то също се използва от Армията на крадците. Макар че сега беше празно, леглата в дългото помещение бяха застлани, някои от сандъците бяха с отворени капаци. Не можеха да се скрият тук.

Забързаха покрай втората постройка, стигнаха до един от хангарите покрай пистата и се шмугнаха вътре.

Пространството беше изпълнено от огромен товарен самолет „Антонов“. Беше Ан-12, същият като онзи, който Скофийлд бе вкарал в реката.

Зак надникна през спуснатата задна рампа — вътре имаше множество сандъци, някакви големи неща, покрити с брезент, и мрежи.

— Имат друг самолет?! — изненада се Ема.

— С много неща в него, зад които да се скрием — потвърди Зак. — Бързо вътре!

Поведе Ема през товарния отсек и се свиха зад някакви сандъци, наредени в един тъмен ъгъл.

Именно там чуха изтезанията по високоговорителите — първо на Айрънбарк, после на Хартиган.

Но именно измъчването на Скофийлд с ток върху скарата издаде скривалището им.

Откакто беше забелязал характерните отпечатьци на Зак в калта, Лошия Уили надуваше кръв.

За разлика от отчаяното и залутано бягство на Зак и Ема, той се придвижваше бавно и методично — напредваше заедно с хората си спокойно и търпеливо, като търсеше и в крайна сметка намираще поредния отпечатък в снега или в калта, докато не спряха при една следа, оставена върху бетонния праг на хангара с втория „Антонов“.

Лошия Уили и хората му се промъкнаха тихо в полутъмната постройка, докато от високоговорителите се разнасяха писъците на Хартиган.

Час по час Лошия Уили даваше на хората си знак да замръзнат, вдигаше подобно на жезъл подслушвателно устройство и се вслушваше внимателно.

Когато започна изтезанието на Скофийлд, Лошия Уили беше насочил жезъла към отвора в задната част на самолета. И когато Скофийлд изкрещя, ухапал парчето дърво, Уили чу нещо в слушалките.

Тихо ахване на жена.

Хората му се втурнаха в самолета и откриха Зак и Ема свити зад покритата с брезент купчина. Кутията със сферите беше у тях.

* * *

Зак и Ема бяха изблъскани в газовото отделение от Лошия Уили и тържествуващия му екип.

Изтезанието с плъхове на Майка и Баба тъкмо беше приключило и двамата новопристигнаха се озоваха пред зловеща сцена — Скофийлд, вързан за изправената пружина, към която бе включен акумулатор; Майка и Баба, окачени в поза стрападо, със скрити в дървени кутии глави, абсолютно неподвижни.

Лошия Уили занесе кутията на Калдерон и той я отвори и погледна двете малки пурпурни сфери.

— Благодаря, Уили. Благодаря. Добре се справи. — Кимна към Ема. — Можеш да вземеш като награда онази възхитителна млада

дама, която несъмнено ще бъде доста по-свежа_ от останалите ни компаньонки. Твоя е, прави с нея каквото си поискаш.

Уили се наведе напред.

— Изцяло моя?

— Изцяло твоя. Мъже! Да се знае, че тази жена е на Лошия Уили, който може да я задържи за себе си, да я споделя или отстъпва срещу каквато цена определи. Тя е негова собственост, награда за блестящо изпълнения му дълг!

— Благодаря, сър — отвърна мазно Лошия Уили и се поклони. — Много сте мил.

После сграбчи Ема за ръката и я помъкна към ръба на терасата.

— Не! — извика Зак, но един от стоящите наблизо бойци го зашлеви с опакото на дланта си и той падна с разкъравена уста, а останалите се разсмяха грубо.

Калдерон подаде една от сферите на Тифон.

— Полковник Тифон. Занесете я при ракетната батарея и я изстреляйте по газовия облак, като имате предвид прекъсването недалеч от острова. Подпалете небето.

Тифон забърза със сферата към изхода.

Безкрайно изтощен, с измъчено и изтерзано тяло, Скофийлд гледаше ужасната сцена.

Нещата не можеха да станат по-лоши. Майка и Баба бяха мъртви, Ема всеки момент щеше да се запознае твърде интимно с Армията на крадците, а Тифон се канеше да изстреля втора ракета в замърсената атмосфера и да изпепели целия Китай, по-голямата част от Индия и от Северното полукълбо — действие, замислено, планирано и изпълнено от един от най-добрите умове на Централното разузнавателно управление.

Но после нещата станаха още по-лоши.

Калдерон се приближи със самодоволната си усмивка на палач и заговори тихо, така че да го чува единствено Скофийлд:

— Поздравления, капитане, изиграхте ролята си. Уви, вече не сте ми от полза, което означава, че няма да видите зрелищния край на света, който познаваме. Нямам повече речи за вас, нито мъчения. Сега трябва просто да умрете.

Свали огледалните очила на Скофийлд и ги заразглежда като бижутер, преценяващ качествата на диамант. Стъклата бяха покрити с драскотини, в това число и белега от куршума, който ги бе близнал днес.

— Обичам да вземам сувенири от хората, които съм надвил, трофеи, които да ми напомнят миналите победи — каза той. — Тези очила ще ми напомнят за деня, когато пречупих Плашилото.

Извади нож и надраска А в кръг върху стъклата на очилата, после ги вдигна високо, за да ги видят всички.

Тълпата зарева одобрително.

Калдерон прибра очилата в джоба си и се дръпна от Скофийлд.

— Мобуту, сложи допълнителен електрод на сърцето му и пусни десет хиляди волта. Съжалявам, капитане, беше ми приятно да се запознаем. Бяхте достоен противник, но в момента Америка се нуждае повече от мен, отколкото от вас.

Мобуту закрепил допълнителен електрод към мократа кожа над сърцето на Скофийлд и застана до акумулатора.

Калдерон кимна.

Мобуту завъртя реостата.

И Скофийлд се разтресе по-силно, отколкото предишния път.

Този път от металната рамка се посипаха искри.

Скофийлд се гърчеше в ужасни спазми, гръбнакът му се изви, доколкото позволяваха връзките. Главата му се отметна, очите му се обърнаха в черепа и за миг всичко приключи.

Тялото му увисна напълно безжизнено.

Висеше на стоманената рамка, без да помръдва.

Мобуту изключи електричеството и докато Армията на крадците чакаше напрегнато, Калдерон лично провери пулса на Скофийлд.

И не го откри.

Калдерон се обърна... и се усмихна.

Не беше нужно да казва нищо. Тълпата зарева.

Шейн Скофийлд беше мъртъв.

ШЕСТА ФАЗА

КРАЯТ НА СВЕТА

„Никога няма да се предадем.“

Уинстън Чърчил

Вашингтон, окръг Колумбия

23:55

12:55 на о-в Дракон

Дейв Феърфакс летеше по улиците на Вашингтон с малка „Тойота Приус“. Мариан Ретер седеше до него.

След като отвориха засекретения план на Мариъс Калдерон да се използва Русия за унищожаването на Китай (носещ подходящото име „Поразяване на дракона“), те бяха издали местоположението си и трябваше да бягат.

Именно затова сега се намираха в колата. Тойотата беше на Зипкар — екологично настроена мрежа за споделяне на коли, в която участваше Дейв; автомобилите бяха паркирани на различни места в града и ако имаш членска карта, можеш да ги ползваш. Дейв предположи — съвсем правилно — че малко след като използва картата да вземе колата, някой някъде ще засече трансакцията и ще отбележи автомобила за незабавно задържане от вашингтонската полиция. Рискът обаче си заслужаваше, защото той не смяташе да се задържа дълго в колата.

— Къде отиваме? — попита Ретер.

Дейв гледеше решително напред.

— Има само едно място, където можем да отидем — мястото, където те не искат да отидеш.

Излязоха на Пенсилвания Авеню и видяха в другия край прочутата сграда, осветена от прожектори, сияеща в нощта.

— Трябва да отидеш на срещата си в Белия дом — каза Дейв.

— ЦРУ със сигурност ще наблюдават — каза Ретер, докато пътуваха по булеварда с бавния вечерен трафик. — Със сигурност са разположили навсякъде свои хора.

— Предполагам, че е така, затова ще ни е нужен малко късмет — отвърна Дейв.

Стигнаха до ъгъла на Пенсилвания и Уест Екзекутив Авеню, откъдето се стигаше до входа на Западното крило.

Погледът на Дейв спря върху портала на входа и постройката на охраната до него.

Ретер огледа по-широк район, мъчеше се да забележи агенти на ЦРУ. Площад „Лафайет“ беше пълен с обичайната тълпа — туристи, ченгета и... четири двойки мъже с костюми, разположени на стратегически места; някои от тях докосваха ушите си и шепнеха в ръкавите си, докато се оглеждаха.

— Виждаш ли ги? — попита Дейв.

— Може просто да са от Тайната служба — отвърна Ретер.

Внезапно един от мъжете посочи колата им и се затича към тях.

— По дяволите! — изруга Ретер. — Видяха ни!

Дейв бързо погледна към входа на Западното крило.

— Ох, мамка му! — Натисна газта до дупка и рязко завъртя волана наляво.

Със свистене на гуми малката тойота рязко излезе от пътя, премина бордюра и се понесе към входа на Западното крило!

Както беше очаквал, униформената охрана на Тайната служба незабавно откри огън по колата — макар да не му се вярваше, че терористи редовно атакуват Белия дом с леки коли. Двамата с Ретер се снишиха. Предното стъкло се пръсна.

Тойотата поднесе, блъсна се в подсиления стълб на портала и рязко спря. Купето се смачка, Дейв и Ретер полетяха напред, въздушните възглавници се издуха с рязко съскане.

Изпускащата пара малка кола моментално беше заобиколена от поне шестима служители на Тайната служба с насочени към нея пистолети.

Хората на ЦРУ в парка, които се бяха втурнали след тях, останаха на почетно разстояние — сега Дейв и Ретер се намираха в юрисдикцията на Тайната служба, а когато ставаше дума за сигурността на Белия дом, службата пазеше ревностно територията си.

Не предаваха никого на никоя друга агенция, преди да приключат собственото си разследване.

— Слезте от колата с вдигнати ръце! — яростно извика главният агент.

Дейв и Ретер се подчиниха и в следващия миг бяха съборени по очи на земята. Тойотата беше претърсена, докато ги закопчаваха.

— Няма никакви устройства вътре или под колата — докладва един агент.

— Проверете им документите — нареди главният и вдигна Дейв на крака. — Току-що си навлече огромни неприятности на главата, приятел.

Дейв заговори високо, за да го чуе цялата охрана:

— Сър, името ми е Дейвид Феърфакс от Разузнавателното управление на Министерството на отбраната. Това е Мариан Ретер, също от разузнаването. Моля, проверете списъка на посетители. Ще откриете, че госпожица Ретер има спешна среща с президента.

Нужни бяха двацет минути (време, което Дейв и Мариан прекараха в черен микробус, паркиран пред входа на Западното крило), но накрая ги пуснаха да влязат.

Главният охранител лично отвори микробуса. До него стоеше някакъв помощник на президента с официален костюм.

— Оказва се, че дамата наистина има среща — каза агентът. — А вие, господин Феърфакс, имате награда за особени заслуги. Казаха ми, че ако дамата няма нищо против, можете да я придружите вътре.

— Определено нямам нищо против — обади се Ретер.

— Следващия път просто спрете пред портала и си изчакайте реда — каза агентът.

— Съжалявам — отвърна Дейв. — Не можех да го направя. Това място беше обградено от хора, които искаха да ни попречат да влезем. Ако бяхме спрели, с нас щеше да е свършено. — Усмихна се виновно. — Съжалявам за портала.

И с тези думи Дейв Феърфакс и Мариан Ретер влязоха забързано в Белия дом.

Газово отделение на остров Дракон

12:55

Подобно на Айрънбарк и Хартиган, тялото на Скофийлд, все още завързано за металната пружина, беше незабавно и безцеремонно изхвърлено от терасата.

Ужасното съчетание от метал и труп падна на дългия индустриален конвейер на долното ниво и започна пътуването си към пещта на петдесет метра по-нататък. Преди да стигне до нея, тялото на Скофийлд щеше да мине под широката рампа, която свързваше железопътната платформа с газовото отделение.

Поради това трупът щеше да бъде скрит за десетина секунди от погледа на главорезите от Армията на крадците, намиращи се горе на терасата.

Неподвижното тяло на Скофийлд влезе под рампата и изчезна.

— Огън! Огън! — яростно скандираше тълпата, изгаряща от желание да види как неприятелският лидер изгаря в пещта.

Погледите им бяха приковани към конвейера от другата страна на рампата в очакване да видят как тялото на Скофийлд се появява отново.

Мариъс Калдерон също гледаше, изпълнен с желание да види Скофийлд унищожен завинаги.

Именно той се намръщи пръв, когато тялото на Скофийлд *не се появи* в очаквания момент.

Конвейерът продължаваше да се движи, но мястото, където би трябвало да се намира вързаният за пружината труп на Скофийлд, беше празно.

Калдерон примигна объркано. Да не би трупът да се бе закачил за нещо под рампата? Изпрати двама души да проверят — и след секунди чу кратък автоматичен откос. Хората му обаче не се появиха и Калдерон тръгна към металните стъпала, по които се стигаше до долното ниво...

И точно тогава Скофийлд се появи.

Само че не беше закопчан за рамката на леглото...

... и вече не беше мъртъв.

* * *

Шейн Скофийлд изкачи металните стъпала от долното ниво и стъпи на терасата.

Калдерон не можеше да повярва на очите си. През първите няколко мига същото се отнасяше и за всички останали от тълпата.

Скофийлд стоеше напълно неподвижен, като нещо, излязло от филм на ужасите — гол до кръста и бос, плувнал в пот и вода, с ужасни изгаряния, разкъравени драскотини и открити рани. Зъбите му бяха стиснати здраво, кървясалите му, покрити с белези очи сезираха в Калдерон с убийствена ярост.

Не само че се бе върнал от оня свят, но го бе направил въоръжен — държеше картечен пистолет „Щаер“ ТМП в едната си ръка и „Зиг Зауер“ П-226 в другата.

След като бе изкачил стълбите, бе оставил нещо на пода до себе си и сега то стоеше до него като вярно куче.

Малък сребрист робот.

* * *

Ако трябва да бъде описан с един израз, Бърти бе адски решителен малък робот.

След като снаряждът го отнесе от терминала на лифта, той прелетя цели сто метра, преди да се бухне в ледените води на залива.

Разбира се, това не му причини нищо и той автоматично наду балоните си, изплава на повърхността и се заклатушка като някаква странна механична патица.

След това се задейства програмата за спътник и Бърти започна да търси приятел, когото да следва.

Колелата му се завъртяха във водата и той бавно, но решително заплава към външния край на залива, където видя място, от което можеше да стигне до остров Дракон — изоставеното китоловно селище.

Отне му почти час да стигне до него, но все пак го направи и малко след пристигането си видя втория си приятел капитан Шейн М. Скофийлд заедно с Вероник Шампион.

Именно Бърти бе наблюдавал влизането на Скофийлд и Шампион в селището.

Малкият робот забърза да настигне Скофийлд, но той се бе втурнал твърде бързо напред, бе надхитрен от Тифон и бе пленен.

На Бърти му оставаше само да гледа с роботски ужас развоя на събитията.

А после изневиделица се чу женски глас:

— Bonjour, мъник.

— Бърти трябва да се върне при втория си приятел, капитан Шейн М. Скофийлд — настойчиво каза роботът.

— Oui, трябва. И когато го намериш, искам да му предадеш някои неща от мен — отвърна Шампион.

Минаването през блокадата беше екипно начинание — Шампион стреля по двете димни гранати на Скофийлд, които още бяха там, където ги беше захвърлил Тифон, а в последвалата суматоха и дим Бърти се прояви по най-брутален начин.

Воден от инфрачервения си скенер, с чиято помощ виждаше през димната завеса, сякаш тя не съществуваше, Бърти унищожи противниците с картечницата си, разкъса ги на парчета и минута по-късно бръмчеше упорито нагоре по стръмния път на малките си дебели гуми в търсене на втория си приятел.

Ранената и неспособна да му помогне повече Шампион го гледаше как се отдалечава.

Шампион обаче му беше дала още една заръка — да следва пресните следи от гумите на джипа, с който бяха откарали Скофийлд. Бърти прилежно изпълни инструкцията и стигна до газовото отделение.

Бързо се вмъкна през една странична врата и се озова под рампата точно когато тялото на Скофийлд тупна върху конвейера точно пред него.

Щом разпозна втория си приятел, Бърти забръмча напред и с малките си механични ръце издърпа Скофийлд и тежката пружина от конвейера. Бърз скенер разкри, че Скофийлд няма пулс, така че Бърти активира дефибрилатора си и го използва съгласно програмата за оказване на първа помощ.

Туп. Туп.

Тялото на Скофийлд трепна два пъти...

... след това очите му се отвориха, той изпъшка и хрипливо загълта въздух.

Докато Скофийлд идваше на себе си, Бърти го освободи от белезниците и въжетата с помощта на горелката си.

Благодарение на якия малък робот Скофийлд отново беше жив и свободен. Всъщност единственият начин да се измъкне от Мариъс Калдерон и Армията на крадците беше смъртта.

Грабна пакета за първа помощ на Бърти, намери спринцовката АП-6 и си инжектира стимуланта и болкоуспокояващото. Дишането му се успокои; усети как силите му се завръщат.

Тогава видя трите неща на гърба на Бърти — картечния пистолет „Щаер“ ТМП, „Зиг Зауер“ П-266 и магнитната кука на Шампион.

Изправи се и кимна на Бърти.

— Благодаря, малки приятелю. Хубаво е, че се върна. А сега ела с мен. Време е да направим някоя поразия.

* * *

Изправени срещу Мариъс Калдерон и неговата Армия на крадците в газовото отделение, двама срещу четирийсет, Скофийлд и Бърти откриха заедно огън.

Дулото на картечницата на Бърти забълва огнени езици с дължина цял метър. Едрокалибрените му куршуми се врязаха в тълпата противници и започнаха да ги покосяват. Само при първия откос шестнайсет от тях паднаха, направо съсечени на две, пръскайки фонтани кръв във всички посоки.

Скофийлд беше по-прецизен със стрелбата, но също толкова смъртоносен.

Прицели се най-напред в Калдерон, но Господарят на анархията беше бърз. Когато Скофийлд стреля, Калдерон дръпна Мобуту пред себе си и суданецът бе улучен два пъти в гърдите, а Калдерон се метна през близкия изход и изчезна, следван от Марио.

След това Скофийлд с точни изстрели свали двамата, които държаха Зак.

— Зак, залегни и не ставай! — извика му той.

Зак моментално се просна по корем и прикри главата си с ръце.

След това Скофийлд бързо се прицели в онзи, който държеше Ема — жилав плешив мъж със сребърна верижка, опъната между двете халки на лицето му — но докато стреляше, онзи скочи по стълбата зад себе си и дръпна и Ема. Скофийлд не беше сигурен дали го е улучил, но нямаше време да проверява, защото точно тогава съвсем наблизил бльвна огнен език и трябваше да се метне настрана.

Огънят всъщност беше насочен към Бърти. Малкият робот нанасяше такива щети, че един от противниците беше насочил към него огнехвъргачката си, закрепена на ремъци през раменете му. Пламъкът облиза Бърти и го погълна напълно, но малкият робот просто се дръпна настрана със запалени гуми и отвори трето око на челото на нападателя си.

Но тогава дойде много по-опасна атака — белият офицер, известен като Мако, грабна захвърлен на пода гранатомет и стреля по Бърти.

Снарядът профуча през терасата и улучи малкия робот в долната част.

Бърти се пръсна на парчета.

Вече горящите му колела се разхвърчаха, последвани от стоманени шрапнели. Малкият робот изчезна в облак дим.

Скофийлд видя всичко това и сърцето му се сви, но не можеше да спре да стреля. Сега беше сам в тази битка, а това означаваше, че трябва да я привърши бързо.

И тъй, през следващата минута Шейн Скофийлд, Плашилото, отприщи всичките си страховити умения на воин срещу останалите двайсетина врагове.

Убиваше като природна стихия.

Лицето му бе безизразно, лишено от всякакви емоции. Той просто вървеше напред и стреляше хладнокръвно и спокойно, без да пропилява нито един куршум — неудържим, неуморим, безмилостен морски пехотинец.

Сваляше всеки, който му се изпречи пред погледа.

Малцината, които бяха успели да вдигнат оръжие, изпадаха сред фонтани от кръв, повалени от мощния огън на Скофийлд. След като изстреля снаряда, Мако използва един от хората си като жив щит и се прицели в Скофийлд, но Плашилото ги свали и двамата с един откос на картечния пистолет — стреля през гърдите на първия, така че същите куршуми се забиха в сърцето и на Мако.

След това видя Големия Исус да се мъчи да свали тежкия „Корд“ от гърба си и се прицели в него, но едрият чилийски лейтенант беше хитър и се метна през изхода, като стреляше назад — а онези, които се хвърлиха към вратата след него, откриха, че той е заключил и ги е оставил на милостта на Скофийлд.

Гледаха с ужас мрачното лице на мъжа, чието изтезание бяха посрещнали с ликуване само преди минути.

Скофийлд ги застреля на място и накрая на терасата не остана нито един жив член на Армията на крадците.

След като враговете паднаха мъртви, Скофийлд се втурна към Майка.

Когато стигна до неподвижно висящото от електрокара тяло, за негова най-голяма изненада главата на Майка леко се помръдна, сякаш я беше наклонила на една страна.

— Майко? — неуверено повика той. Възможно бе да е някакъв рефлекс на мъртвото тяло.

— Плашило? — Гласът ѝ звучеше приглушено от дървената кутия. — А стига бе! Цялата тази пукотевица твоя работа ли беше?

Скофийлд бързо спусна вилицата на електрокара, за да свали Майка и Баба на пода, след което простреля белезниците и забързано махна кутиите от главите им.

Кутията на Майка бе вдигната първа.

От нея тупнаха два плъха... *обезглавени*. Вратовете им завършваха с кърваво раздърпано месо. Главите им бяха отхапани.

Устата на Майка бе в кръв.

— Ох, Майко... — промълви той и я сграбчи в прегръдката си.

— Шибаният Ози Озбърн ряпа да яде — каза тя и също го прегърна. — Всеки може да отхапе главата на прилеп на сцената.

Опитай се да отхапеш главите на два шибани подивели плъха, докато се опитват да те изядат! На това му се вика изпълнение.

Зак свали и кутията на Баба и от нея също изпаднаха два обезглавени плъха.

Французинът изплю някакви малки костици.

— Гадост! Имам козина между зъбите!

— Това ли беше планът ти, Майко? — попита Скофийлд. — Да се престориш на мъртва и евентуално да действаш, когато изхвърлят тялото ти?

Майка сви рамене.

— Ами, когато те видях за последно, теб те пържеха и ми каза да се боря след смъртта ти. Добрите момичета трябва да са послушни.

— Всъщност хубав план.

Майка отново сви рамене.

— Докато ни слагаха кутиите на главите, казах на Баба да направи като Ози Озбърн и да се прави на умрял. За щастие Баба има чудесни музикални предпочитания и ме разбра съвсем правилно.

Скофийлд се усмихна.

— Обичам те до смърт, Майко. И ти ми израстваш в очите, Баба.

Баба кимна към оръжията на Скофийлд.

— Познавам тези играчки, мосю. Принадлежат на една чудесна жена. Тя жива ли е?

— Засега да, но нека говорим за това по-нататък. Възкресението още не е приключило. Трябва да попречим на копелетата да изстрелят втората ракета.

Докато се обръщаше, Скофийлд видя коленичилиия при останките на Бърти Зак и отиде при него.

Ужасно обезобразеният Бърти лежеше на пода. Цялата му долна половина с колелата и двигателя беше унищожена от взрива на снаряда и представляваше купчина изкривен метал. Горната половина си оставаше непокътната и вътрешният акумулатор явно работеше — картечницата и лещите му продължаваха да се движат и да търсят храбро неприятели, макар че малкият робот вече не бе в състояние да се движи.

— Как е той? — попита Скофийлд.

— Искан да продължи да се бие, но вече не може да ходи.

Скофийлд погледна Бърти.

— Този малък приятел ме върна от оня свят. Остава с мен.

Бързо взе нещо от един труп на вражески боец наблизо, вдигна Бърти — или каквото беше останало от него — и направи нещо, което накара Зак да се усмихне.

— Хей, не е зле... — рече той.

Скофийлд отиде при тялото на Мобуту, прибра си магнитната кука и кимна към вратата.

— Натам.

Всички забързаха към изхода.

Майка и Баба вървяха последни. Наведоха се да вземат калашници от двама мъртви крадци, резервни пълнители и радиостанции.

Докато бързаха след Скофийлд, Майка погледна назад към касапницата, която оставяха — близо четирийсет окървавени трупа, и тихо каза на Баба:

— Един съвет от мен. Никога, ама *никога* не ядосвай Плашилото.

* * *

Заобиколен от Майка, Баба и Зак, Скофийлд гръмна ключалката на вратата и надникна навън — точно навреме, за да види как Калдерон, съпровождан от Големия Исус и половин дузина други, върви към ракетната батарея.

Малко пред тях беше Тифон — носеше кутията със сферите и тъкмо стъпваше на моста, който водеше към ракетите.

Изведнъж Калдерон се обърна, видя Скофийлд и в отговор на вика му, хората му откриха огън по групата, за да я задържат достатъчно дълго, та Тифон да може да се добере до батареята.

Скофийлд моментално разбра, че е закъснял.

Не можеше да се справи с хората на Калдерон и да спре Тифон.

— По дяволите — каза той. — Няма начин да...

Млъкна, когато видя познатата малка фигура в далечината — като че ли седеше на отсрещния край на моста, в средата на който се намираше Тифон.

Така и не довърши изречението, защото точно в този момент последва експлозия и ракетната батарея бе вдигната във въздуха.

* * *

Цялата ракетна батарея изчезна в огромно огнено кълбо, точно пред Тифон.

Последва поредица експлозии, когато шестте влекача на равната площадка се взривиха един след друг — резервоарите им се пръснаха, ракетите или бяха разбити на парчета, или бяха изхвърлени от хълма от силата на взривовете.

Единственото обяснение, което можеше да намери Скофийлд за ставащото, бе малката фигура, която бе зърнал в края на моста.

Беше Хлапето. Просто си седеше на пътя. Взривът го беше погълнал и сега не се виждаше никакъв.

Скофийлд си спомни, че беше видял Марио преди началото на изтезанията. Беше предал екипа му и бе преминал на страната на Калдерон. Беше заявил, че е застрелял Хлапето в главата.

Скофийлд не можеше да е сигурен, но подозираше, че Марио, който бе по-скоро механик и дребен гангстер, отколкото стрелец, е направил грешката, характерна за много такива като него — застрелял е Хлапето в челото и го е зарязал.

Обратно на популярното схващане, куршум в челото е *най-малко* вероятният начин да убиеш някого. През хилядолетията еволюция костта на челото, основната защитна бариера пред мозъка, е станала най-дебелата и най-яката част на човешкия череп. Опитните наемни убийци винаги стрелят *два* пъти в *тила*, където черепът е много по-тънък — така нареченото убийство в стил екзекуция. Снайперистите се целят в слепоочието или в окоето, ако нямат друга възможност. Но при куршум в челото, ако жертвата успее да стигне до болница достатъчно бързо, вероятността за оцеляване всъщност е много голяма.

И Хлапето явно бе оцелял.

Достатъчно, за да завърши мисията си, макар и бавно.

Скофийлд си го представи — целия в кръв, движещ се едва-едва, как поставя гранати върху резервоарите за максимален ефект и накрая сяда изтощен на пътя в очакване на края.

А краят беше наистина зрелищен.

Мариъс Калдерон спря с увиснало чене, когато видя как ракетната батарея изчезва в пламъци.

Отърси се от шока. Не беше стигнал чак дотук без планове за непредвидени ситуации и все още разполагаше с такива.

— Исусе! — извика той и пхна едната сфера в ръцете на едрия мъж. — Отивай при влака! Изкарай го навън и изстреляй ракетата в атмосферата! Тифон! Ела с мен!

— Слушам, сър! — Големия Исус забърза обратно към газовото отделение, като сваляше картечницата. Следваха го шестима, които откриха огън с калашниците си по вратата и принудиха Скофийлд и останалите да потърсят убежище вътре.

Групата обаче не направи опит да влезе. Големия Исус и хората му изтичаха пред самата врата, без да спират да стрелят, след което забързаха към ъгъла на сградата.

Отиваха към мястото, където железопътната линия влизаше в газовото отделение.

След като изчезнаха от поглед, Скофийлд отвори предпазливо вратата и видя Калдерон.

Агентът на ЦРУ се качваше в джип с Тифон, Марио и другата сфера. Колата бързо потегли в противоположната посока, по пътя, който заобикаляше основната кула и продължаваше към пистата от другата страна.

— Сега пък накъде е тръгнал? — не разбра Майка.

— Застрахова се — отвърна Скофийлд. — Изпрати онези задници при влака, за да изстрелят едната сфера с ракетата на вагона. Ако те успеят, печели. Но ако се провалят, у него остава още една сфера и ако разполага със самолет...

— Разполага — каза Зак. — В един от хангарите. С Ема се криехме в него, когато ни хванаха. Беше точно като онзи, който прати през водопада. Имаше сума неща в товарния отсек, все покрити.

— Така ли? — Скофийлд за момент се замисли. — Предполагам, че ако не се броят онези двете на влака, той не разполага с други ракети. Единственият му избор в такъв случай е да отнесе сферата директно в облака и да я взриви там. Какво, по...

Докато говореше, Скофийлд надничаше през процепа и следеше джипа на Калдерон.

За негова изненада, колата рязко спря до терминала на лифта, гледащ към островчетата на север. Тифон скочи от джипа, втурна се вътре и след минута се появи на *покрива* на терминала.

Скофийлд го наблюдаваше напрегнато.

— Не... няма начин...

Тифон, който бе частично скрит от една ниска стена, коленичи за няколко секунди, след което се изправи. Държеше някаква компактна, много модерно изглеждаща черна сателитна антена.

Беше заоблена, с правоъгълна форма, изработена от метална мрежа.

Тифон не си губеше времето. Секунди по-късно се появи отново долу, скочи в джипа на Калдерон и потеглиха.

Очите на Скофийлд се присвиха.

Умът му работеше трескаво, свързваше отделните парчета. Нещата се развиваха прекалено бързо и той се мъчеше да си ги изясни — и изведнъж проумя, видя цялата картина.

— Мисля, че току-що разбрах каква е изходната стратегия на Калдерон — каза той.

— Аз пък си мислех, че вече си го направил — каза Майка. — Няма ли да се измъкне с втория самолет?

— Не, имам предвид изходната стратегия за *целия план*, таен план на ЦРУ, разработван двамадесет години — отвърна Скофийлд. — В тази стратегия не остава *нищо следа* от Армията на крадците и съответно — нито един свидетел.

Стисна зъби, огледа се за превозно средство и забеляза един джип.

— Трябва да му попреча да излети с онзи самолет, в противен случай с целия остров и с всички на него е свършено.

— Какво!? — не повярва Майка.

— Сериозно ли говориш? — попита Баба.

— Повярвайте ми. Няма време за обяснения. Засега искам вие двамата да се погрижите за влака. Направете всичко възможно да им попречите да изстрелят ракета. Ще взема Зак и ще се погрижа за Калдерон и самолета му. Зак...

Обърна се.

Зак го нямаше никакъв.

— Той пък къде се дяна? — измърмори Майка.

Скофийлд се загледа назад към газовото отделение и си помисли за Ема.

— Имам идея, но това е битка на Зак. Иска ми се да можем да му помогнем, но ако не спрем Калдерон, ще умрат много повече хора. Тръгвайте. Погрижете се за влака. Аз ще се погрижа за самолета.

И с тези думи се разделиха — Майка и Баба се втурнаха в газовото отделение, а Скофийлд скочи в джипа, натисна газта до дупка и полетя към пистата в последен отчаян опит да спре Мариъс Калдерон.

* * *

Зак се промъкваше тихомълком през долното ниво на газовото отделение, през плетеницата огромни тръби. Минаваше покрай съскащи клапани и резервоари с димящи течности. По стените на резервоарите имаше предупредителни надписи на руски. Единственият текст, който разпозна, беше на една огромна цистерна, белязана с ТЕБ и предупреждение с големи червени букви.

Следваше Лошия Уили.

Докато стоеше със Скофийлд, Майка и Баба при изхода, се беше обърнал за момент назад — и беше зърнал Уили с Ема на най-долното ниво.

По време на касапницата след възкресението на Скофийлд Зак се беше проснал по корем и бе покрил главата си с ръце. Не беше видял къде бяха изчезнали Лошия Уили и Ема.

Но сега знаеше.

Когато Скофийлд и Бърти откриха огън, Лошия Уили явно се беше измъкнал със спечелената си с много труд награда по някоя стълба и се беше скрил на най-долното ниво.

Веднага щом ги забеляза, Зак пое след тях, без дори да си направи труда да каже на Скофийлд и останалите къде отива. Така или иначе нямаше да могат да го спрат. Може да спасяваха света, но за Зак това щеше да е без значение, ако Ема бъдеше осквернена от Лошия Уили преди това.

И затова взе пистолет от един труп и забърза към долното ниво, за да започне преследването си.

Майка и Баба се втурнаха през най-горното ниво към великанския влак, спрян при платформата покрай северната стена на огромното помещение.

Докато тичаше, Майка видя как мегавлакът потегля. Големия Исус и шестимата му другари бяха на него, въоръжени с калашници.

Влакът имаше само пет вагона, но всеки беше с нелепо грамадни размери. В двата му края имаше по един брониран локомотив, зад който следваше двуетажен товарен вагон, способен да побере джипове, камиони и други големи товари; в средата имаше дълъг вагон-платформа, върху който лежаха две огромни междуконтинентални балистични ракети СС-23, всяка върху хидравлична стойка.

— Руснаците са построили много влакови ракетни системи — каза Баба, докато тичаха. — Но влакът трябва да е спрял, за да изстреля ракетата, в противен случай няма да улучи целта.

— Значи трябва да изкарат влака от сградата *и да го спрат*, за да стрелят? — попита Майка.

— Именно.

— Мисли, Майко — замърмори тя. — Какво би направил Плашилото?

— Какво казваш?

— Нищо — отвърна тя, беше се сетила. — Не би позволил на влака да спре. Ще го остави да се движи. Хайде. Трябва да се качим, да овладеем водещия локомотив и да не спираме влака.

Скофийлд летеше с откраднатия джип покрай огромния ров около кулата с диска.

С него бе Бърти, но с наистина необичайна конфигурация — онази, която беше накарала Зак да се усмихне.

Беше кацнал на гърба на Скофийлд, закрепен здраво с ремъка на огнепръскачка, взета от тялото на убит неприятел в газовото отделение. Четирите му основни карабинки, които по принцип държаха резервоара на гърба, бяха закрепени за металния екзоскелет на Бърти и сега малкият робот сякаш беше яхнал Скофийлд.

Монтираното на висока стойка око на Бърти надничаше над дясното рамо на Скофийлд, като се движеше наляво-надясно, а картечницата му M249 стърчеше над лявото рамо.

Скофийлд караше с пълна скорост.

Видя джипа на Калдерон да заобикаля кръглия ров и да продължава по пътя към пистата.

Не беше имал време да каже на останалите какво означава краткото спиране на Калдерон при терминала на лифта.

Сателитната антена, която бе взел Тифон, осигуряваше връзката, която пазеше остров Дракон от ракетните удари на руснаците и американците.

Когато бяха дошли на острова през същия този терминал, Скофийлд беше огледал района за антена с надеждата да я извади от строя или да я унищожи; оказа се, че тя се е намирала точно над главата му.

Вземането ѝ от Тифон обаче имаше огромно значение.

Калдерон и първият му помощник се измъкнаха от остров Дракон и зарязваха фалшивата терористична армия. Най-вероятно останалите бойци смятаха, че той ще се върне, след като подпали небето.

Скофийлд обаче знаеше, че Калдерон изобщо няма намерение да се връща.

Не. Калдерон щеше да гледа от самолета и веднага щом хората му на влака изстреляха ракетата (или след като той лично подпалеше небето със своята сфера), щеше да изключи сателитната връзка.

Руското ракетно командване, което следеше Дракон със своите спътници, незабавно щеше да засече прекъсването на защитната връзка и вбесено от катастрофата с предишната ракета, незабавно щеше да нанесе ядрен удар по Дракон.

Така Калдерон щеше да унищожи Китай и да избяга с малката си група, а измислената му Армия на крадците щеше да бъде изтрита от руската атака. Светът щеше да бъде променен коренно, като вината щеше да се стовари върху мистериозната терористична организация. Самият Калдерон щеше да се измъкне, без никой да му държи сметка.

Мисията е изпълнена.

Именно затова Скофийлд трябваше да спре самолета на Калдерон. Ако можеше да го задържи на острова, Калдерон нямаше да

изключи сателитната връзка, тъй като с подобна постъпка щеше да се обрече на смърт...

Куршуми улучиха джипа.

Скофийлд се обърна и видя, че го преследва камион на Армията на крадците, по който бяха накацали бойци.

— Бърти! Погрижи се за тях!

— Да, капитан Скофийлд.

Докато Скофийлд продължаваше да кара с пълна скорост, като правеше резки завои, Бърти завъртя окоото и картечницата си и стреля два пъти.

Първият куршум улучи радиатора на камиона и от него със съскане започна да излиза пара; вторият спуска предната лява гума и камионът кривна, поднесе и се преобърна.

Скофийлд се усмихна мрачно. Макар гърмежите до ушите му да бяха оглушителни, бе хубаво да имаш очи — и оръжие — на гърба си.

— Добър робот — каза той.

Видя как джипът на Калдерон завива наляво на разклонението и продължава по стръмния път към пистата. Понечи да го последва, но няколко души изскочиха на пътя и откриха ожесточен огън. Един имаше огнепръскачка, която избълва дълъг огнен език.

Скофийлд изруга. Не можеше да пробие тази блокада.

Без да намалява скоростта, той рязко завъртя волана надясно и продължи по другия път. Пак можеше да стигне пистата, като заобиколи по-високия терен на север.

Това обаче щеше да му отнеме време, а той не бе сигурен дали разполага с достатъчно време.

Трябваше да опита. Прикритан от Бърти, Скофийлд отново натисна газта до дупка.

* * *

Зак ги чу, преди да ги види.

Ема се съпротивляваше.

— Не! Не! Пусни ме!

Последва звънка плесница.

— Млъквай, кучко! — отекна гласът на Лошия Уили през плетеницата тръби, цистерни и резервоари. — Рицарите на бели коне свършиха. Няма кой да те спаси.

Зак излезе зад ъгъла и ги видя — Ема лежеше на земята, а Лошия Уили стоеше над нея.

— Останал е един — високо каза Зак.

Двамата рязко се обърнаха. Лицето на Ема грейна от надежда, примесена с ужас. Изненаданата физиономия на Лошия Уили се превърна в презрителна насмешка.

— А, Заки — ухили се той. — Виж ти, виж ти. Мършавият дребен герой, дошъл да спасява момичето от гадния изнасилвач, а?

Зак вдигна пистолета.

— Не съм въоръжен, Заки — каза Лошия Уили. — Нима ще ме застреляш най-хладнокръвно?

— Да.

— Гледай да не пропуснеш.

Зак стисна зъби и стреля. Два пъти.

И пропусна и двата пъти. Куршумите рикошираха от голямата тръба над главата на Уили.

Зак отново дръпна спусъка. Няколко пъти: *щрак-щрак-щрак*.

Лошия Уили се ухили още по-мрачно.

— Сега ще ти разкатая фамилията, префърцунен женчо, а после ще разпоря кучката ти.

Уили изблъска Ема в някаква клетка наблизо и пусна резето.

Ема разтресе вратата, но без резултат — беше като в килия и не й оставаше друго, освен да гледа предстоящия двубой между Лошия Уили от Армията на крадците и Зак Уайнбърг от АИОП.

Уили се хвърли към Зак с оголени зъби и размахал юмруци.

Зак се сниши под първите два удара, скочи и успя да нанесе убийствено кроше в лицето на противника си. Уили замръзна на сред крачка.

Зак спря. Нима беше...?

Уили се разсмя.

— Това ли е? Това ли е най-доброто, което можеш? О, не е честно. Изобщо не е честно.

С бързината на гърмяща змия Уили удари Зак в лицето и младежът падна с окървавен нос.

Лошия Уили го сграбчи за яката, вдигна го и му нанесе удар с чело, който отново го свали.

Ема изпищя.

Лошия Уили се изправи над Зак.

— Продължавай в същия дух, скъпа. Продължавай да крещиш. Обичам писъците, като еликсир са ми.

Вдигна Зак и го блъсна в една дебела тръба, като пропусна със сантиметри предпазния клапан, който стърчеше от нея.

Зак беше зашеметен и замаян от болка. Призля му. Всеки момент можеше да изгуби съзнание, а това означаваше край на всичко. Уили щеше да го убие, после да вземе Ема и...

Със замъгленото си зрение Зак видя нещо на клапана до главата си. Буквите постепенно се фокусираха: Т... Е...

Изведнъж физиономията на Уили се озова точно пред него.

— Ти ми откъсна ухото, лайно ситно — изръмжа той. — Сега ще си го върна. Ще ти отрежа и двете уши и ще те накарам да ги изядеш. После ще ти прережа шибаното гърло и ще пия кръвта ти.

Извади дълъг ловджийски нож и го вдигна пред очите на Зак.

Зак изпъшка и се закашля.

— Искаш да ми кажеш нещо ли? — попита Уили.

Зак прошепна нещо.

— Говори! Не те чувам!

— Казах... — започна Зак и с последни сили се пресегна и завъртя рязко лоста на клапана до главата си — клапана, на който пишеше ТЕБ.

Намиращата се под високо налягане зелена течност бликна право в очите на Лошия Уили.

Уили изрева, когато изгарящото вещество плисна в лицето му. Изпусна ножа и посегна към очите си, а кожата на челото, бузите и брадичката му незабавно започна да се *топи*.

Виковеите се превърнаха в крясъци, докато изгарящата експлозивна смес — концентратът, който беше в основата на запалителния газ в небето — разяждаше лицето му.

Уили започна да драска бузите си, но така само свали разтопената кожа. Видяха се месо и кости. После ръцете му се

отпуснаха и Зак видя, че очите му също се топят. Бялото се стичаше по степените бузи и беше полепнало по пръстите му.

Уили надаваше ужасни, нечовешки писъци.

Хвърли се към Зак, сграбчи го с отвратителните си ръце, но Зак го изрита в гърдите и Лошия Уили падна на земята и заскимтя.

Секунди по-късно киселината достигна мозъка му и Лошия Уили притихна.

Зак изтича до клетката, отвори я и Ема се хвърли в обятията му, като хлипаше.

* * *

Докато мегавлакът излизаше от страничния коловоз, Майка и Баба го настигнаха и скочиха на гледащия назад брониран локомотив.

Влакът тежко се движеше напред. Беше истинско съветско чудовище, с двойни размери във всяко отношение — два етажа висок, два пъти по-широк и с двойни железопътни релси.

Не беше проектиран за скорост, а за превозване на тежки товари и на строителни материали от пристанището на североизток (сега превърнато в пристанище за подводници) до централния комплекс на острова. Това означаваше, че е относително бавен мастодонт.

Днес обаче му бе нужно само да излезе от сградата и да спре, за да изстреля едната от ракетите.

— Трябва да стигнем до предния локомотив, за да не позволим да спира! — извика Майка на Баба.

Пътят им обаче беше блокиран от чилийския лейтенант и шестимата му бойци. Двама управляваха локомотива, а Големия Исус и другите четирима бяха заели отбранителни позиции около централния вагон с ракетите. В момента лейтенантът тъкмо поставяше урановата сфера в бойната глава на едната ракета.

Майка прецени ситуацията. Трябваше да минат през ракетния вагон.

— Добре, хубавецо — каза на Баба. — От теб искам да изсипеш тон лайна по онези лапачи на пишки, а през това време аз ще заобиколя и ще превзема локомотива. После можеш да дойдеш да ми правиш компания.

— Да ме прощаваш, но как смяташ да минеш покрай тях?

— Няма да минавам покрай тях — отвърна Майка. — А *под* тях. Почерпи ги сега с малко олово, миличък.

— С удоволствие.

Баба вдигна калашника и започна да стреля по Големия Исус и хората му, а Майка скочи от бавнодвижещия се влак и затича приклепнала под него.

Големия Исус отвърна на огъня... със собствената картечница на Баба. Мощните ѝ куршуми затракаха оглушително в бронята на локомотива и принудиха французина да потърси прикритие.

— Merde! — изръмжа Баба. — Да бъда застрелян от собственото си превъзходно пукало!

Отвърна на огъня, доколкото му позволяваше мизерният калашник.

Все пак успя да привлече цялото внимание на Големия Исус и хората му и те не забелязаха Майка, която се промъкваше под тежките вагони на мегавлака.

Влакът се движеше с не повече от осем километра в час, а огромните му размери означаваха, че Майка можеше да тича приведена по траверсите под него. Тя забърза напред под първия товарен вагон, след което — като внимаваше да не бъде забелязана от Големия Исус и хората му — под вагона с ракетите.

Докато минаваше между ракетния и втория товарен вагон, за миг се озова на открито и установи, че над нея има *небе*. Предната половина на влака беше излязла от сградата! Веднага щом ракетният вагон се окажеше навън, щяха да са готови за изстрелване.

Със сумтене и пухтене Майка продължи напред и някъде по средата на втория товарен вагон, на съвсем малко разстояние от локомотива, осъзна, че влакът забавя скорост.

Вече спираше, вече заемаше позиция за изстрелване.

— Времето ти изтича, давай по-бързо! — каза си тя на глас, измъкна се изпод вагона и се затича покрай него.

Зад себе си чуваше как Баба си играе на престрелки с онези при ракетите и отвлича вниманието им.

Стигна до локомотива, скочи на страничната му пътека и точно когато колелата заскърцаха, обявявайки предстоящото спиране, нахлу в кабината с насочен напред автомат.

Двамата от Армията на крадците се обърнаха ошашавени и посегнаха към оръжията си.

Бам! Бам!

Кървави пръски изцапаха предното стъкло зад главите им. Двамата се свлякоха на пода.

Майка забърза към ръчките и точно когато влакът се канеше да спре, бутна един лост напред и локомотивът се раздруса и започна да набира скорост.

Големия Исус усети раздрусването и рязко се обърна.

— Превзели са локомотива! — извика на хората си. — Вие двамата, останете тук, пазете ракетата и задръжте оня тип! — Кимна към другите двама. — Вие елате с мен. Трябва да спрем влака!

Следван от хората си, Големия Исус забърза с тежката си картечница към локомотива и Майка.

Майка ги видя да приближават.

— Опа...

Бързо обърна глава и погледна през предното стъкло.

Входът на пристанището за подводници се намиреше на около километър и половина, в края на откритата гола равнина. Приличаше на тунел — релсите изчезваха под земята недалеч от крайбрежните скали. Имаше предостатъчно време и разстояние да спрат влака и да изстрелят ракетата.

„Не мога да им позволя да спрат — отчаяно помисли Майка. — Но как да им попреча?“

Решението ѝ хрумна моментално.

И докато първият куршум на тежката картечница рикошираше от стоманения покрив над главата ѝ, Майка избута лоста докрай и влакът започна да набира застрашително скорост.

Майка остави лоста, вдигна калашника си и се включи в битката.

Защитаваше локомотива сама, една срещу трима, срещу много по-добре въоръжен противник. Дълбоко в сърцето си знаеше, че не може да спечели сражението, но че ако успее да удържи достатъчно дълго, може да спечели войната.

* * *

Мегавлакът се носеше през голата североизточна равнина на остров Дракон все по-бързо.

Големия Исус и двамата му другари напредваха по покрива на втория товарен вагон и стреляха по локомотива; Майка стреляше по тях през отворения заден прозорец на кабината на машинистите.

В задната част на влака обаче нямаше никакви престрелки.

Големия Исус и хората му се придвижваха по покрива в идеален синхрон, като се прикриваха един друг. Не бяха аматьори и знаеха, че имат преимущество и като численост, и като огнева мощ. Скоро се озоваха при локомотива и стреляха по противника си от близко разстояние. Майка залитна, улучена в дясното рамо.

Отлетя назад и противниците ѝ се втурнаха в кабината.

Големия Исус посегна към контролния лост и тъкмо го сграбчи, когато с периферното си зрение зърна някаква фигура да скача на тъпия нос на локомотива, точно пред него.

Големия Исус вдигна очи и видя огромния брадат французин, легнал по корем върху носа на локомотива, насочил пистолет право в лицето му.

Баба стреля.

Куршумът проби стъклото, заби се в лявото око на Големия Исус и на тила на лейтенанта цъфна грамадна дупка. Големия Исус рухна и изпусна картечницата.

Още два изстрела и другите двама от Армията на крадците излязоха от играта.

Баба се прехвърли през разбитото предно стъкло и приклепна до Майка.

— Хубаво появяване — изстена тя, притискайки раната на рамото си.

— Французин съм — просто отвърна Баба. — На нас французите чарът ни е вроден.

Майка се усмихна въпреки болката.

— Ти си абсолютен гадняр, пич, това поне е сигурно. Не остана отзад, както ти казах, а?

— Нямахте начин. — Баба кимна назад. — Изпратиха подкрепления.

Майка проследи погледа му.

Поне двайсетина бойци от Армията на крадците атакуваха влака — скачаха от два камиона от двете му страни.

— Трябваше да дойда тук — обясни той. — Направих го по твоя начин: изтичах под влака.

Куршум рикошира от покрива над главите им. После втори. После се изсипа цял *порой*.

Майка и Баба се снишиха. Майка вдигна калашника си. Баба грабна любимия си „Корд“ от пода.

— Ела! — извика Баба и я задърпа към разбитото предно стъкло. Излез отпред! Ако ще даваме отпор, това е най-доброто място!

— Наш собствен Аламо^[1]... — промълви Майка, докато заемаше позиция до Баба.

Обърнаха се назад и откриха огън срещу напредващата орда.

Престрелката се водеше с невиджано ожесточение. Враговете плъзнаха по влака като мравки по кошница за пикник, а Майка и Баба ги отблъскваха от носа на локомотива, като ги поваляха един по един.

Противникът продължаваше да приижда.

Куршум изсвири покрай ухото на Майка, отнесе слушалката и микрофона, одраска кожата ѝ. Мина на косъм.

Най-неочаквано Баба извика:

— Майко! Ти си чудесен воин и великолепно жена. Вречена ли си? Ако оцелеем, страшно ми се иска да пия вино с теб, да вечерям с теб и да те любя лудо часове наред. Но колкото и да съм запленил, аз съм човек на честта и не свалям чужди жени. Вречена ли си?

Майка спря да стреля и се замисли.

Мислеше за Ралф, за своя Ралфи и за съвместния им живот, който само преди седмица бе описала като банален и скучен — и после погледна французина, този невероятен воин на име Варварина, Баба. Той бе нейният огледален образ, мъжкия ѝ еквивалент.

Но не беше Ралфи.

— Съжалявам, сексапилен звяр такъв! — извика тя и дръпна спусъка. — Но съм *вречена*! И не само. Омъжена съм!

Баба стреля с картечницата.

— Мъжът ти е късметлия! Сигурно е страхотен тип, за да завладее и задържи сърце като твоето!

— Страхотен е! — извика Майка. — Наистина е страхотен!

Противниците им вече се прехвърляха върху локомотива. Баба внезапно се наведе и целуна Майка по устните.

— Тогава живеј и за двама ни, приятелко, Майко! Ще си отида с вкуса на устните ти!

И с тези думи скочи на покрива на локомотива, напълно открит, без никаква защита, застана разкрячен, вдигна могъщия си „Корд“...

... и откри огън.

Тежката картечница обсипа приближаващата орда с абсолютен *порой* смъртоносни куршуми.

Враговете рухваха, раздрани на парчета или просто изхвърлени от влака, но бяха прекалено много за Баба и неколцина успяха да изстрелят куршуми, които намериха целта си — първо одраскаха лявата ръка на Баба, после се забиха в раменете му.

Един, два, три куршума улучиха Баба, но той продължаваше да стреля.

Майка го гледаше с възхищение, почуда и отчаяние.

Влакът продължаваше да се носи през равнината.

Четвъртият куршум повали Баба.

Той рухна на колене, но *въпреки това* успя да даде още един залп с картечницата.

После куршум го улучи право в гърдите, той падна на покрива на локомотива и Майка, ранена и неспособна да му се притече на помощ, изкрещя: „Не!“. И точно тогава влакът влетя в мрака на тунела към пристанището за подводници.

Баба бе постигнал онова, което целеше.

Беше им осигурил време да стигнат до пристанището.

Вече бе прекалено късно да спрат влака.

Грамадният влак летеше през късия тунел, като продължаваше да набира скорост надолу по склона, все още с десетина бойци от Армията на крадците на него.

Втурна се с рев в просторната зала на пристанището за подводници и — неподвластен на никакъв контрол — се заби *право* в предпазната греда, отделяща края на релсите от водата. Заостреният снегорин на локомотива се врязва в дървената преграда и я направи на милион трески, след което целият влак просто *се изсипа* от релсите и се заби във водата. Вагон след вагон изчезваха в морето като някаква огромна виеща се змия.

Ракетният вагон изчезна под повърхността, без да успее да изстреля смъртоносния си товар.

Докато локомотивът политаше към водата, Майка, която все още бе на предницата му, видя не друго, а наполовина потопения „Охотск“ — последната шантава гледка за един наистина шантав ден. Простреляна, останала без сили и отчаяна от героичната саможертва на Баба, Майка падна във водата.

Битката ѝ с Армията на крадците беше приключила и макар че нямаше да излезе жива от нея, Майка поне щеше да умре със знанието, че е победила кучите синове.

Мегавлакът потъна в мрачните дълбини.

* * *

Докато Майка, Баба и мегавлакът потъваха към водния си гроб, Скофийлд летеше с джипа през северозападната равнина на остров Дракон към пистата, преследван вече от два камиона и мотоциклет с кош. Закрепеният за гърба му Бърти обстрелваше врага; Скофийлд държеше волана с една ръка и също стреляше с картечния пистолет.

Изкачи едно възвишение и пистата изведнъж се разкри пред него; *вторият* самолет на Калдерон — „Антонов-12“, същият като предишния — беше излязъл от хангара и тъкмо започваше да набира скорост за излитане.

Скофийлд подкара джипа по курс, който щеше да го отведе до самолета в самия край на пистата.

Планът му беше отчаян — смяташе да излезе с джипа пред самолета, да повреди колесника му и да му попречи да излети. Нямаше друга възможност — ако Калдерон успееше да излети...

Внезапен откос пръсна предното стъкло. Скофийлд се обърна и видя, че неприятелският мотоциклет — с размахващ автомат човек в коша — се е изравнил с джипа.

Скофийлд вдигна картечния пистолет, но той само изщрака — пълнителят бе празен. За щастие точно тогава Бърти се завъртя и с два куршума свали водача и пътника. Мотоциклетът се преобърна и се затъркаля отзад.

Скофийлд захвърли оръжието и натисна газта до дупка. Движеше се успоредно на пистата със сто и десет километра в час, малко пред самолета.

Но тогава огромният „Антонов“ се понесе напред... мощните му двигатели зареваха... машината набираше скорост за излитане...

Джипът изскочи на пистата и полетя с най-голямата скорост, на която бе способен.

Самолетът се носеше по бетона и продължаваше да ускорява. Скоро щеше да задмине джипа и да се отдели от земята, за да подпали небето, а остров Дракон и всички на него щяха да бъдат унищожени от ракетния удар на вбесените руснаци.

Докато летеше край самолета, Скофийлд погледна напред и видя бързо приближаващия край на пистата. Намираше се опасно близко, а отгатък имаше само отвесни скали, спускащи се чак до океана.

„Трябва да изляза пред самолета...“

Понечи да завърти волана наляво, но внезапно грамадният „Антонов“ се изравни с джипа, предният колесник се отдели бавно от пистата...

Беше закъснял.

„Не!“

Самолетът се издигна във въздуха само двайсет метра преди края на пистата.

Излитаният от западната писта на остров Дракон самолет бе впечатляваща гледка сама по себе си, но точно това излитане беше специално и по друга причина.

Ако някой наблюдаваше отдалеч, щеше да види как самолетът се издига величествено във въздуха, докато някакъв малък джип се носи покрай него, опитвайки се напразно да не изостава. Но зоркият

наблюдател би забелязал и как шофьорът на джипа изстрелва нещо по отдалечаващия се самолет — някакво устройство с проточващо се след него въже.

Докато се носеше в джипа, с шибано от вятъра лице и оглушен от рева на двигателите, Скофийлд се изправи и изстреля френската магнитна кука по отлитащия „Антонов“.

Подобният на стрела връх се заби във фюзелажа при носа и докато самолетът се издигаше, Скофийлд бе издърпан от джипа, вкопчил се във въжето на куката.

Джипът му излетя през края на пистата и се понесе в огромна дъга към океана далеч долу.

* * *

Огромният „Антонов“ се издигаше под стръмен ъгъл в небето. Шейн Скофийлд висеше на въжето на магнитната кука.

Вече беше направил изчисленията наум — прекъсването в газовия облак би трябвало да е около осемдесет километра, което означаваше, че самолетът ще стигне до него за по-малко от десет минути. След това Калдерон щеше да пусне бойната глава и да подпали облака.

Скофийлд задейства прибиращата макара на въжето и се понесе напред. След секунди се озова под носа на самолета, тоест под стъкления купол за мерача.

Извади пистолета си и стреля в стъклото.

Имаше само два куршума, но и те се оказаха достатъчни. Куполът се пръсна и той захвърли оръжието, набра се и се изкатери вътре.

Леденият вятър виеше. Скофийлд пристъпи в носовата част на самолета...

... и се озова пред Марио, който бе насочил своя М9 право в главата му.

Калдерон и Тифон не се виждаха никакви. Сигурно бяха горе в кабината, точно над носа. В товарния отсек зад Марио Скофийлд видя нещо голямо, скрито под брезент, а в дъното, близо до затворената рампа, беше джипът, с който Калдерон бе стигнал от газовото отделение до самолета.

— Марио... — каза Скофийлд и разпери ръце.

Беше захвърлил непотребния си пистолет, преди да се изкатери през разбитото стъкло, така че сега бе невъоръжен.

— Направих своя избор, Плашило! — извика във вятъра Марио. — И това означава, че само един от нас може да се прибере у дома!

— Ти си долнопробен боклук, Марио, недостоен за званието морски...

— Майната ти! — извика Марио. — Върви в ада!

Понечи да дръпне спусъка, но за негова изненада Скофийлд просто продължи да стои пред него, разперил ръце настрани.

После Скофийлд каза нещо и изведнъж над рамото му се появи Бърти и телескопичната му цев бързо се изтегли напред.

Бум!

Гръдният кош на Марио експлодира. Предателят буквално беше отвян. Краката му полетяха нагоре във въздуха, над тялото. Беше мъртъв още преди да рухне на пода.

— Боклуците никога не трябва да скачат на бой с войници — промърмори Скофийлд. — Хайде, Бърти. Имаме работа.

Прескочи трупа на Марио и се втурна към късата стълба към кабината.

Докато Скофийлд висеше невидим от носа на „Антонов“, Мариус Калдерон седеше в кабината на самолета и напрегнато се взираше в един екран.

Беше закрепил за единия страничен прозорец спектроскопичен анализатор с широк обхват. Устройството приличаше на навигационен уред и правеше анализ на въздуха около самолета в реално време.

Резултатът се появяваше на екрана:

Калдерон виждаше газовия облак като разтекло се петно в горната част на екрана, а самият самолет бе изобразен в центъра. На всеки няколко секунди образът се променяше и показваше как все повече приближават облака.

В момента се намираха на петдесет километра от газовия облак, само на четири минути път.

Калдерон се усмихна.

На пода до него, свързана със спектроскопа с проводници, лежеше руска бойна глава РС-6, преконфигурирана, за да носи сферата червен уран. С коничната си форма и покрита с предупредителни надписи, тя представляваше внушително устройство, способно да сее смърт в огромни мащаби.

Още щом се качи на самолета, Калдерон постави сферата в камерата на бойната глава. Сега тя бе включена към спектроскопа. Щом откриеше, че се намира в газовия облак, уредът автоматично щеше да стартира обратното отброяване до детонацията; Калдерон и Тифон разполагаха с две минути да се измъкнат, преди взривяването на бойната глава.

А експлозията в никакъв случай нямаше да е от малките.

Щеше да изпари самолета за миг, сякаш е направен от хартия, след което щеше да подпали небето над Северното полукълбо. Ето защо Калдерон и Тифон се бяха подготвили за бягство.

Калдерон имаше и едно друго устройство в кабината — компактната черна сателитна антена. След като се отдалечаха

достатъчно от Дракон, щеше да прекъсне връзката и да остави острова на съдбата му.

Стрелбата от товарния отсек го накара да се обърне.

— Какво е това! Слизай по-бързо долу! — извика той на Тифон и пое управлението.

Първият му помощник се втурна към вратата.

С пистолет в ръка Тифон отвори вратата. В товарния отсек цареше пълен хаос — арктическият вятър виеше и издуваше брезентовите покривала; всичко, което не беше закрепено, се свличаше назад. Гледката беше особено шантава — товарният отсек беше под ъгъл, тъй като самолетът се издигаше...

Някой го блъсна отстрани и Тифон се просна на пода и изпусна пистолета. Нападателят му също падна.

Тифон скочи на крака и видя Шейн Скофийлд също да става на три метра от него.

— Не ти ли омръзна вече? — каза Тифон, докато двамата кръжаха един около друг и се дебнеха. — Определено те бива...

— Къде те намери Калдерон? — попита Скофийлд. — В Чили ли?

— В Левънуърт — отвърна Тифон. — Бях реинджър, но убих свой колега, който щеше да ме докладва за един инцидент извън базата. На Калдерон му трябваше способен, патриотично настроен човек, така че уреди освобождаването ми, за да работя за него. Аз му намерих „акулите“.

— Страхотно. Още патриоти — промърмори Скофийлд. — Бърти!

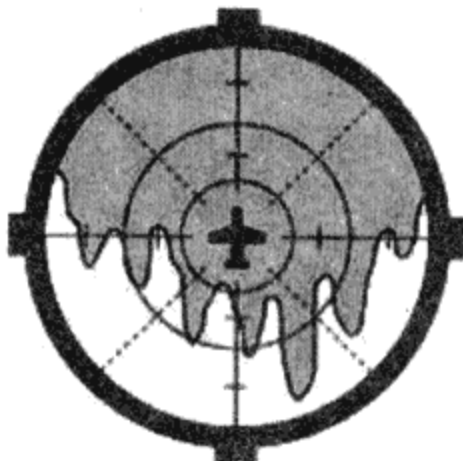
Бърти се появи над рамото му и...

Оръжието му само изщрака. Патроните бяха свършили.

— По дяволите — изруга Скофийлд, когато Тифон се хвърли към него. Двамата се блъснаха в каросерията на джипа в края на товарния отсек, след което се затъркаляха по пода.

Тифон започна да нанася брутални крошета. Известно време Скофийлд успяваше да парира ударите, но беше ужасно изтощен от раняването и изтезанията, и скоро Тифон започна да надделява.

Горе в кабината спектроскопът на Калдерон подаде звуков сигнал. Бяха влезли в газовия облак.

Таймерът на бойната глава започна обратното отброяване.

— Време е за отлитане — каза Калдерон. — И е време за сбогуване с остров Дракон. Благодаря, любима моя Армия. Свърши си чудесно работата.

Завъртя ключа на сателитната антена и всички светлилки по нея угаснаха...

... и в същия момент в една зала в руска ракетна база в Западен Сибир дежурният оператор извика:

— Сателитният противоракетен щит над Змей току-що се изключи!

Командирът погледна за секунда екрана на оператора, грабна слушалката на специалния телефон и предаде информацията на руския президент в Москва.

Отговорът дойде незабавно.

Командирът затвори телефона.

— Имаме заповед за ядрен удар. Цел — остров Змей. Огън!

След секунди междуконтинентална балистична ракета СС-18 с 500-килотонова ядрена бойна глава излетя от силоза си и се насочи към остров Дракон. Време до поразяването: двацет и две минути.

Всичко вървеше точно по плана на Мариъс Калдерон.

* * *

Товарният отсек на самолета вече наистина приличаше на лудница — наклонен под стръмен ъгъл, с бушуваща вътре ледена виелица.

Поредният зверски удар запрати Скофийлд върху джипа в задната част. Тифон, който вече напълно владееше положението, пристъпи тежко към него и го фрасна отново.

Докато се свиваше от удара и плюеше кръв, Скофийлд внезапно усети, че вятърът идва и от друго място, някъде от съвсем близо.

Погледна нагоре и видя, че задната рампа се отваря; поглед настрани разкри, че Мариъс Калдерон е влязъл в товарния отсек и е застанал до управляващия рампата панел на страничната стена.

— Я, капитан Скофийлд! Отново се срещаме! — извика той. — Решимостта ви наистина е достойна за възхищение, но този път наистина закъсняхте. Намираме се в газовия облак и бойната глава е задействана. Вече не може да бъде спряна. Тифон! Довърши го! Трябва да разкараме този джип!

Калдерон кимна към покрития с брезент обект в предната част на отсека, запречван от джипа.

— Да, сър! — извика Тифон, докато сграбчваше с една ръка обезсиления и пребит Скофийлд за гърлото.

Изгледа го убийствено. Скофийлд лежеше беззащитен върху джипа с отпусната настрани ръка, с насинено лице и с разкъравена уста.

Тифон замахна да нанесе довършващия удар, който щеше да разбие носа на Скофийлд, да вкара костиците в мозъка му и да го убие.

Юмрукът му полетя надолу, но точно тогава Скофийлд се пресегна и дръпна някакъв лост при колелата на джипа.

Лостът освободи веригите, които държаха колата на място, и докато Тифон замахваше, джипът внезапно изхвърча *право от задния отвор на издигация се самолет* и се озова в небето, със Скофийлд и Тифон на него!

Стреснат от внезапното изчезване на джипа и най-приближения си човек, Мариъс Калдерон зяпна. В един момент бяха тук, в следващия ги нямаше.

— Мамка му!

Но бързо се овладя — загубата на Тифон бе неприятност, но не и катастрофа. Тифон бе чудесен заместник-командир, но тъй като знаеше истинската самоличност на Калдерон като старши агент на ЦРУ, така или иначе трябваше да бъде ликвидиран, след като всичко това приключи. Изчезването му просто спести на Калдерон труда да го премахва лично.

Колкото до Скофийлд — слава богу, с проклетия човек-машина най-сетне бе свършено.

Задейства се енергично. Трябваше да се разкара оттук.

Самолетът току-що бе влязъл в газовия облак и автопилотът му бе програмиран да навлезе по-дълбоко в него. След по-малко от две минути бойната глава в кабината щеше да се взриви.

Калдерон забърза към покрития обект и отметна брезента...

... под който имаше миниподводница.

Беше руски дълбоководен спасителен съд МИР-4, вариант на МИР-2. Дълга само четири и половина метра, със стъклен мехур на носа, тя можеше да побере шестима души и макар руснаците да твърдяха, че я използват единствено за научни цели, МИР-4 всъщност бе изключително ценен помощник в тайните операции в неприятелски води. МИР-4 бе една от двете подводници на борда на отвлечения преди половин година „Охотск“.

Джипът вече не представляваше пречка, така че Калдерон натисна едно копче и бързо се качи в подводницата, която се спускаше с кабел към задния отвор, готова за освобождаване. Щом стигна края на рампата, подводницата полетя в сивото арктическо небе.

Но за разлика от джипа, тя бе оборудвана с четири парашута, които се разтвориха над нея и осигуриха на Калдерон плавно приводняване в студените води на Северния ледовит океан.

МИР-4 падна във водата с лек плясък и Калдерон бързо я потопи и се насочи към предварително уговореното място, където трябваше да го чака подводница на ЦРУ клас „Стърджън“. Дългогодишната му

мисия най-сетне бе приключила — ако не се броеше очакваният ужасен взрив.

Калдерон се беше погрижил за всичко — за газовия облак, за бойната глава, за унищожаването на остров Дракон, за собственото си измъкване.

Беше пропуснал обаче едно нещо.

Човекът, увиснал на магнитна кука под търбуха на самолета — капитан Шейн Майкъл Скофийлд.

* * *

След като излетя от рампата на самолета, джипът се понесе надолу към океана заедно с крещящия Тифон.

Но Скофийлд не беше в него.

Щом джипът се озова във въздуха, той задейства вярната си магнитна кука — беше малка в сравнение с френската „Магнето“, но въпреки това си оставаше единствената му надежда.

Така че той скочи от падащия джип и изстреля куката, преди да се е отдалечил прекалено много. Магнитната ѝ глава се удари в долната част на рампата и се захвана. Джипът падаше, но не и той. Той още беше в играта.

Включи макарата на куката и се озова под рампата точно когато подводницата се изхлузи от товарния отсек, полетя в небето и парашутите се отвориха.

— Проклет кучи син — изруга Скофийлд, докато се катереше в отсека, където вятърът продължаваше да фучи с пълна сила. — Още не сме приключили обаче.

Забърза през товарния отсек към празната кабина.

Бързо огледа всичко — автопилота, екрана на спектроскопа, който показваше, че самолетът вече е навлязъл в газовия облак, страховитата бойна глава, върху която имаше таймер, показващ:

00:34... 00:33... 00:32...

— Трийсет и две секунди до края на света... — изръмжа Скофийлд. — Как винаги успявам да се натреса в подобни ситуации?

Трескаво затърси възможности, идеи, решения. Общо взето, намираще се в летяща бомба, която щеше да подпали глобален атмосферен пожар.

00:30... 00:29... 00:28...

Впери поглед в бойната глава. Калдерон беше завинтил здраво всички външни панели. Не можеше да се добере навреме до урановата сфера.

„Как да спра това? Мога ли да го направя?

Не.

Твърде късно е...“

И за първи път в кариерата си Скофийлд разбра, че това е истина — времето му най-сетне беше изтекло.

След двамайсет и осем секунди бойната глава се взриви с цялата си страховита сила.

* * *

Детонацията на бойната глава с урановата сфера беше чудовищно мощна и създаде нажежена до бяло ударна вълна.

Мариъс Калдерон усети взрива — чак малката му подводница се разтресе, макар да беше далече от експлозията и дълбоко под водата.

А после той се намръщи.

На такава дълбочина просто *не би трябвало* да усети детонацията. Водата представляваше чудесен буфер срещу ударните вълни. Но въпреки това я беше усетил. Единственото обяснение бе, че...

— Не! — извика Калдерон в самотата на миниподводницата. — Не!!!

Бойната глава със сигурност се беше взривила *заедно със* сферата червен уран. Единственият проблем бе, че детонацията не бе станала в наситеното с газ небе.

Калдерон току-що бе осъзнал, че взривът е станал под водата.

Това бе единственото, което успя да измисли Скофийлд.

Да изтъркаля бойната глава от кабината в товарния отсек...

00:20... 00:19... 00:18...

Да я избута до рампата...

00:11... 00:10... 00:09...

Бойната глава се прекатури през ръба и полетя надолу, а таймерът продължаваше да отброява времето...

00:08... 00:07... 00:06...

Бойната глава плюсна във водата и бързо започна да потъва...

00:05... 00:04... 00:03...

Потъваше и потъваше в сините дълбини...

00:02... 00:01... 00:00.

Би-и-и-и-и!

Бум!

Взривяването на бойната глава под повърхността на океана приличаше на стандартна подводна ядрена детонация.

След първоначалната ударна вълна се появи огромен кръгъл облак свръхнагорещена вода, пълен с милиарди микроскопични мехурчета, който се разду, достигна повърхността и към небето полетя абсолютно великански гейзер, най-големият фонтан в историята.

За щастие бойната глава бе потънала достатъчно дълбоко, преди да избухне. Огромната тежест на водата над нея погълна до голяма степен мощта ѝ, така че взривът не подпали небето.

Всъщност единственият човек, който бе разтърсен от взрива, бе Мариъс Калдерон.

След като видя гигантската експлозия в океана, Скофийлд въздъхна с огромно облекчение.

Беше пребит, окървавен, изтезаван, почти в несвяст от изтощение, беше изгубил свои храбри другари — но той и екипът му бяха успели напук на всички шансове да попречат на Армията на крадците да подпали света.

Едва тогава видя сателитната чиния на пода на кабината. Всичките ѝ лампи бяха угаснали.

Антената беше изключена.

— Ох, по дяволите... — изпъшка той. — Руснаците!

Ако руснаците бяха засекли прекъсването на връзката и бяха изстреляли ракета, на Дракон и на всички на него им оставаха по-малко от двайсет минути.

Скофийлд изключи автопилота, зави рязко и се насочи обратно към острова.

[1] Битката при Аламо по време на Тексаската война (1835–1836), в която 300 тексаски въстаници удържат 3000 мексикански войници в продължение на 13 дни. — Б.пр. ↑

ФИНАЛНА ФАЗА

ПЛАШИЛОТО СРЕЩУ АРМИЯТА НА КРАДЦИТЕ

„След като на бойното поле разцъфнат маргаритки, лесно е да си представим, че не е имало никаква битка.“

Гретел Килийн

Въздушно пространство над о-в Дракон

4 април, 14:00

Три часа след крайния срок

Грамадният „Антонов“ летеше с феноменална скорост.

Скофийлд видя силуета на остров Дракон на далечния северен хоризонт — назъбените планини на юг, северното плато с високата кула с диск в горната част и двата колосални комина.

Включи радиостанцията.

— Американски свързочен пост, чувате ли? Говори капитан Шейн Скофийлд, Морска пехота, по тревога. Някой следи ли тази честота?

Незабавно му отговори някой — бръщолевеше гневно на руски. Изведнъж сигналът прекъсна и след кратък шум се чу английска реч.

— Капитан Скофийлд, изчакайте за кодирана връзка. — Последваха няколко прещраквания. — Капитан Скофийлд, тук въздушен подслушвателен пост Браво-Чарли-Шест-Девет на Съединените щати, въздушна база „Ериксон“ на Алеутските острови. Наредено ни е да слухтим в случай, че се обадите. Моля, кажете служебния си номер и парола за потвърждение.

Скофийлд го направи, после каза:

— А сега ме свържете със ситуационната зала на Белия дом.

— Веднага, сър.

Кризисният екип на президента още се намираше в ситуационната зала на Белия дом. Сега с тях обаче имаше още двама души от Разузнавателното управление на Министерството на отбраната — Дейв Феърфакс и Мариан Ретер. Представителят на ЦРУ не се виждаше никакъв — преди да започнат изложението си, Дейв и Мариан бяха помолили той да напусне помещението.

Щом пристигна вестта, че Плашилото е на линия, съветникът по националната сигурност и бивш генерал от Морската пехота Доналд Харис натисна копчето на спикърфона.

— Плашило, тук Дон Харис. Президентът и кризисният му екип са тук при мен. Къде си и какво стана с атмосферното устройство?

— Предотвратих активирането на устройството, сър, но трябва да знам — след прекъсването на сателитната връзка руснаците изстреляха ли ракета по Дракон?

— Да, изстреляха. Преди три минути.

— Колко остава до поразяването на целта?

— Деветнайсет минути.

— По дяволите! Можете ли кажете на руснаците да активират кода за самоунищожение?

— Не. Сателитните данни показват, че контролните системи на ракетата са изключени, за да се предотврати външна намеса дори от собствената ѝ база. След случилото се с миналата ракета, която изстреляха срещу Дракон, руснаците са се погрижили тази да не се отклони от целта. Вече нищо не може да я спре.

От другата страна на линията последва мълчание.

— Плашило? — попита Харис. — Къде си?

— В самолет на шейсет километра южно от Дракон.

— Какво си намислил, по дяволите? Махай се оттам. След деветнайсет минути островът ще се превърне в атомна гъба.

— Хората ми са там, сър — отвърна Скофийлд.

Президентът се наведе напред.

— Капитан Скофийлд, аз съм президентът...

— Извинете, сър, но случайно човек на име Дейв Феърфакс да се е свързал с Белия дом?

Президентът се обърна и изгледа Феърфакс.

— Ами да, свърза се. В момента е тук с госпожица Ретер от Военното разузнаване. Тъкмо ни запознават с някакъв план на ЦРУ, който се казва „Поразяване на дракона“, и агент на име Калдерон.

— Цяла сутрин се оправям именно с господин Калдерон. Здравсти, Дейв.

— Здравсти, Плашило — каза Феърфакс в спикърфона; усещаше погледите на всички върху себе си. — Как я караш?

— Умрях за известно време, но сега съм добре. Благодаря за всичко, приятел. Онази информация, дето ми прати, промени всичко. Надявам се да не съм те забъркал в големи неприятности.

— Малки са — отвърна Дейв.

— Е, добре. Кажете на шефа на Разузнавателното управление и на президента, че един морски пехотинец е на мнение, че заслужаваш повишение. И още нещо, господин президент. Може и да спрях задействането на атмосферното устройство, но Калдерон се измъкна. Кучият син имаше план за бягство, но рано или късно ще се наложи да се появи в Лангли. Може да не се върна от това, но искам да си получи заслуженото. Ще се погрижите ли?

— Ще го намерим — отвърна президентът. — Имате думата ми, капитане.

— Благодаря, сър. Трябва да свършвам. Кацам на Дракон.

* * *

Самолетът се понесе над остров Дракон.

Скофийлд погледна таймера на стария си електронен часовник. Беше го настроил веднага щом научи, че на руската ракета са й нужни деветнайсет минути, за да стигне целта си. Сега броячът показваше:

14:41... 14:40... 14:39...

Скофийлд бързо пресметна наум. Една минута за кацане, може би десет да намери евентуални оцелели от екипа — Зак, Ема, Майка, Баба и Шампион — четири за връщане при самолета и достигане на МБР, минимално безопасно разстояние от взрива.

Числата изобщо не изглеждаха добре. Нямаше достатъчно време, нито оръжия, за да се справи с Армията на крадците. Разполагаше

единствено с Бърти на гърба си (без муниции) и два пистолета, които бе намерил в кабината.

„Или оцеляваме заедно, или умираме заедно“ — спомни си той собствените си думи, когато се готвеха да напуснат лагера.

— Майната му.

Огледа базата, докато спускаше самолета. Хора тичаха във всички посоки.

Армията на крадците бе изгубила не само водача си, но и цялото си командване. Сега разбойниците не знаеха какво става и какво да правят.

Скофийлд включи радиостанцията на Бърти.

— Майко, Баба! Зак, Ема! Ренар! Някой чува ли ме...?

— Аз те чувам, приятел, макар да не съм сигурен, че съм шибаната ти майка — отвърна нечий глас.

— Аз също те чувам — изсъска друг. — Търсиш мама, а? Мисля, че я изчуках веднъж, страшно ѝ хареса.

Нямаше отговор от Майка, Баба или някой от...

— Капитане, аз съм — чу се глас.

Зак.

— Жив съм и тя е с мен. — Зак знаеше, че го подслушват, и внимаваше да не споменава името на Ема.

— Трябва да разкараме всички от острова. Имате девет минути да стигнете до мястото, където Баба разля дизелово гориво. — Така само неговите хора щяха да разберат къде е мястото на срещата.

— Разбрано. Ще се видим там.

След секунди се обади женски глас с френски акцент.

— Плашило, аз съм... — Болезнена кашлица. — ... Ренар. Нима... — кашлица — успя?

— Къде си, Ренар?

— Където ме остави. Но имам... — Бам! Изстрелът едва не го оглуши. — Имам малък проблем.

— Остани на място. Идвам.

Бам!

— Побързай.

— Да, стой си там, Ренар, ние също идваме! — насмешливо се обади друг глас.

14:01... 14:00... 13:59...

Докато завиваше над Дракон, Скофийлд се опита да се свърже с Майка и Баба, но получи само още мръсни отговори от вбесените противници.

Майка и Баба мълчаха.

„По дяволите...“

Насочи самолета за кацане, прелетя покрай огромните комини, зави ниско над дисковидната кула (един от пилоните ѝ беше рухнал) и колесниците докоснаха настилката. Самолетът стигна до края на пистата и спря на петдесет метра от скалите на западния бряг.

Поне двайсетина души от Армията на крадците се бяха събрали при хангарите, когато самолетът прелетя с рев над главите им и кацна.

Те незабавно скочиха в джипове и се понесоха след него, за да видят дали шефът им е на борда.

Скофийлд скочи от самолета...

13:10... 13:09... 13:08...

... и го видя.

Трупове лежах до мотоциклета с коша, същия, чийто водач и стрелец бяха свалени от Бърти.

Скофийлд изтича до мотора, качи се и даде газ. Двигателят изрева.

Скофийлд рязко зави, хвърляйки пясък и чакъл изпод гумите.

12:30... 12:29... 12:28...

Не можеше да повярва на собствените си действия.

Връщаше се на Дракон — на обречения Дракон с неговата обезглавена Армия на крадците и само с дванайсет минути, през които да спаси приятелите си.

* * *

Скофийлд полетя нагоре по склона между пистата и изоставеното китоловно селище — същия склон, по който беше летял преди час, но надолу.

11:00... 10:59... 10:58...

Погледна назад към пистата и видя четири натоварени с хора джипа да спират при самолета. Мъжете се втурнаха в машината.

И след секунди излязоха объркани и озадачени. Един откри огън след отдалечаващия се Скофийлд. Два джипа се втурнаха да го преследват.

Скофийлд стигна разклонението на пътя и зави наляво към китоловното селище тъкмо когато таймерът премина десетте минути.

10:00... 09:59... 09:58...

След минута стигна до блокадата, където го бе пленил Тифон.

Там имаше джип на Армията на крадците, който препречваше пътя, но хората в него бяха мъртви — застреляни от Бърти след избухването на димната граната на Шампион.

Скофийлд го заобиколи и наби спирачки пред покритото със скреж селище.

Скочи от мотора с вдигнат пистолет.

— Ренар!

Движение отляво...

... рунтава бяла мечка се втурна между две бараки и изчезна от поглед.

Бам! Бам!

Изстрели.

От селището, в посоката, в която бе изчезнала мечката.

Скофийлд се втурна натам.

Проехтяха още три изстрела. Той изскочи на завоя и видя Вероник Шампион, притисната в един ъгъл и насочила последния си останал пистолет, малък джобен „Рюгер“, към свирепия звяр!

Мечката рухна, надупчена на решето — и едва тогава Скофийлд видя още *три* мъртви мечки наблизко, и разбра с какво се е занимавала Шампион, докато го е нямало — защитавала се е от постоянно прииждащите зверове с малокалибрения си пистолет.

Поредната мечка се хвърли към Шампион. Тя стреля отново, но след втория изстрел свърши патроните и погледна с ужас вбесения звяр, който се носеше към нея.

Скофийлд стреля с двата си пистолета и мечката рухна с главата напред в снега, улучена право в тила. Плъзна се до краката на Шампион, с изплезен език и изтичащ от огромната изходна рана мозък.

Шампион вдигна очи, видя Скофийлд и въздъхна от облекчение. Той забърза към нея, взе я на ръце и я понесе към мотоциклета.

Докато я носеше, Шампион се озова лице в лице с Бърти, който надничаше над рамото на Скофийлд.

— Здравейте — любезно поздрави малкият робот с електронния си глас.

— Ало — отвърна тя.

— Май дойдохме точно навреме — каза Скофийлд, докато я наместваше в коша.

— Още не мога да повярвам, че *изобщо* дойде.

Скофийлд си погледна часовника.

08:01... 08:00... 07:59...

— След осем минути островът ще бъде заличен от лицето на земята от руска атомна бомба. А моята философия е проста — когато става въпрос за хората ми, не изоставям *никого*. — Даде газ. — Дръж се.

Понесоха се нагоре по склона.

След шейсет секунди стигнаха разклонението на върха на хълма. Оттам се виждаха всички основни места на Дракон — пистата, кулата, северният залив.

07:01... 07:00... 06:59...

Скофийлд наби спирачки.

— О, не!

Ликуващи бойци от Армията на крадците бяха наобиколили самолета и го бутаха към скалите в края на пистата!

Самолетът излезе от настилката, спусна се по късия склон, който отделяше пистата от скалите, прекатури се през ръба и изчезна.

Тълпата нададе тържествуващ рев.

Скофийлд преглътна, втрепен невярващо в сцената. Беше очаквал всичко, само не и това. Но пък Армията на крадците нямаше представа за ядрения удар, който щеше да последва само след шест минути.

— Какво? — попита Шампион. — Какво?

— Самолетът беше средството ни за измъкване — отвърна Скофийлд. — Сега наистина си оставаме тук.

* * *

Потресеният Скофийлд се взираше към мястото, където преди секунди бе изчезнал самолетът.

— Трябва да има друг изход — каза Шампион. — Друг самолет или хеликоптер, или може би някакъв бункер, в който да се скрием...

Куршуми изсвистяха над главите им от двата джипа, които идваха откъм пистата.

Стрелбата изтръгна Скофийлд от унеса му и той рязко се обърна към Шампион. В очите му имаше нещо.

— Бункер, да... противоатомен бункер.

— Иванов каза, че имало специална лаборатория, разположена дълбоко под основната кула...

— Не. Не лабораторията. Няма да стигнем до нея навреме. Видях друг бункер. Но къде беше...?

Покрай тях изсвистяха още куршуми.

Шампион се сниши.

— Мисли, докато бягаме!

— Правилно. — Скофийлд даде газ и подкара мотора с подновена енергия, по-надалеч от джиповете.

След секунди се обърна към Шампион.

— Сетих се къде е!

06:01... 06:00... 05:59...

Моторът поднесе и спря пред терминала на лифта.

Скофийлд измъкна Шампион от коша и я понесе към гаража. Зак бързо отвори вратата. Както им бе казано, Зак и Ема бяха дошли на мястото, където Баба бе излял дизеловото гориво.

— Какво става?

05:10... 05:09... 05:08...

— Веднага след прекъсването на сателитната връзка руснаците са изстреляли ядрена ракета. Ще поразят острова след пет минути.

Зак пребледня.

— Пет минути? Какво можем да направим за пет ми...

— Да стигнем до бункера. — Скофийлд се втурна през гаража и влезе в самия терминал. Забърза към кабината на лифта и погледна въжето, спускащо се към Киселинния остров.

Спомняше си, че беше видял дебела оловна врата в залата на Киселинния остров. Намираше се на най-долното ниво и имаше знак за ядрена опасност с предупреждение на кирилица. Тогава беше решил, че е склад за радиоактивни материали, но бе сбъркал — това беше бункер.

Разбира се, остров Дракон би трябвало да има няколко противоатомни бункера. Все пак бе представлявал основна цел през Студената война. И построяването на бункер под Киселинния остров изглеждаше съвсем логично — мястото беше частично защитено от отвесните скали на залива, а водното пространство до Дракон щеше да играе ролята на допълнителен буфер срещу ударната вълна от ядрената експлозия.

— Кабината е прекалено бавна. Няма да стигнем навреме — каза Ема.

— Права си, няма. — Скофийлд още гледаше въжето. То се спускаше стръмно надолу към станцията на Киселинния остров на триста метра от тях. — Всички на покрива на кабината. Ще минем по бързия начин.

04:20... 04:19... 04:18...

Всички се покатериха на покрива на очуканата от куршуми кабина.

Въжето се спускаше надолу, невъзможно дълго и зашеметяващо стръмно.

— Добре — каза Скофийлд, когато всички бяха на покрива на кабината. — Зак, Ема, използвайте коланите си. Преметнете ги ето така.

Прехвърли колана на Зак през въжето и кръстоса двата му края.

— По време на изкачването разчупихме по-голямата част от леда, така че въжето би трябвало да е сравнително чисто. За да забавите спускането, разперете ръце настрани. Така коланът ще се стегне около въжето и ще увеличи триенето. Ясно? Добре. Тръгвай.

Зак беше пръв. Оттласна се от кабината, изпищя от ужас и се понесе по въжето. За миг се превърна в мъничка точка в далечината.

Ема бе следваща. Пристъпи нерешително към ръба на покрива.

— Времето ни наистина изтича, Ема — подкани я Скофийлд. — Тръгвай веднага.

— Разбрано — каза тя, пое дълбоко дъх и се пусна по безумно дългото въже.

Оставаха само Скофийлд и Шампион. Скофийлд прехвърли колана си през въжето...

03:31... 03:30... 03:29...

... и притисна Шампион към себе си в здрава прегръдка.

Лицата им бяха на сантиметри едно от друго. Ръцете ѝ го бяха обхванали здраво през врата, а неговите бяха протегнати нагоре и държаха праметнатия през въжето колан.

— Дръж се — каза ѝ той.

За един кратък миг Вероник Шампион погледна покритите му с белези очи.

И за най-голяма негова изненада най-неочаквано го целуна бързо, но страстно по устните.

— Никога не съм срещала мъж като теб! — Дръпна се от него. — А сега лети, Плашило! Лети!

Точно тогава петима от Армията на крадците се втурнаха през вратата на терминала и откриха огън с автоматите си.

Куршумите им обаче не улучиха нищо, защото точно тогава Скофийлд — с прегърналата го Шампион и с Бърти на гърба — скочи от покрива на кабината.

Скофийлд и Шампион летяха по дългото въже, свързващо терминала на върха на скалите на остров Дракон със станцията на Киселинния остров, намираща се на морското равнище.

Изглеждаха съвсем дребни на фона на величествените скали и огромната подкова на залива — но точно в момента гледката изобщо не ги интересуваше.

Спускаха се бързо, много бързо. Невероятният им полет продължи цели двайсет секунди.

Скофийлд държеше здраво колана и когато видя зейналия отвор на станцията да се приближава, разпери рязко ръце и коланът се стегна около въжето.

Скоростта им незабавно намаля, но за миг той си помисли, че е набил спирачката твърде късно, задърпа с цялата си сила колана и той захапа въжето още по-здраво. Влетяха в станцията и...

... внезапно спряха.

Зак и Ема ги чакаха на платформата и помогнаха на Шампион да слезе.

Скофийлд също се пусна и си погледна часовника:

03:01... 03:00... 02:59...

— Три минути — каза той. — Тичайте. Тичайте с всичка сила.

Изскочиха от станцията и се втурнаха към огромната сграда с резервоари и цистерни.

02:00... 01:59... 01:58...

Зак и Ема тичаха отпред, следвани от Скофийлд и Шампион, която бе преметнала ръка през раменете му.

01:30... 01:29... 01:28...

На зигзаг по някакви висящи пътеки...

01:00... 00:59...

— Една минута! — извика Скофийлд.

Надолу по стълби. Шампион ги забавяше.

00:40... 00:39...

Скофийлд се приземи на долното ниво и видя вратата — свръхдебелата метална врата със знака за ядрена опасност.

— Натам!

00:30... 00:29...

Втурнаха се през залата.

00:18... 00:17...

Зак и Ема минаха през бронираната врата.

00:16... 00:15...

Скофийлд, Бърти и Шампион ги последваха.

00:14... 00:13...

Зак и Ема бутнаха тежката врата и тя се затвори с резониращ звън.

00:10... 00:09...

Всички се завтекоха надолу по бетонното стълбище.

00:05... 00:04...

През още две дебели врати.

00:03... 00:02...

През последната врата, която Скофийлд затръшна и всички се хвърлиха на пода, притиснали гръб в яката бетонна стена.

00:01... 00:00.

Миг пълна тишина.

И тогава дойде.

Ударът.

* * *

Руската междуконтинентална балистична ракета разсичаше небето като гръм — носеше се към остров Дракон с повече от 1100 километра в час.

Оцелелите членове на Армията на крадците имаха около пет секунди да се възхитят на зрелищната ѝ огнена диря — достатъчно време, за да осъзнаят с ужас какво е това и че смъртта им е неминуема.

Ракетата се взриви.

Ослепителната светлина бе последвана от невероятно силна ударна вълна, която погълна остров Дракон.

Двата комина на базата, така исполински и грамадни, бяха блъснати от ударната вълна и за миг се превърнаха в прах. Кулата се наклони и рухна, след което също бе заличена напълно от ядрения огън. Крайбрежните скали се разтресоха от колосалната експлозия и огромни канари се посипаха в океана. Терминалът на лифта се килна от ръба и полетя надолу към залива.

Всичко бе изпепелено, всяка постройка и човек на острова бяха изпарени.

В небето се издигна огромна атомна гъба.

Остров Дракон престана да съществува.

Както и Армията на крадците.

* * *

Дълбоко в земните недра, в противоатомния бункер на Киселинния остров, Скофийлд и другарите му вдигнаха глави.

Бетонните стени се разтърсиха, но издържаха. Светлините примигнаха, но генераторите продължиха да работят.

Когато всичко свърши, всички се спогледаха.

— А сега какво? — попита Зак.

Скофийлд видя на стената стара свързочна конзола и отиде до нея. Беше свързана с генератор и като че ли работеше.

— Обаждаме се у дома. После се настаняваме удобно и чакаме някой да дойде да ни прибере.

Наложи се да чакат няколко дни.

След като се обади за втори път на подслушвателния пост на военновъздушната база „Ериксон“, Скофийлд отново бе свързан със ситуационната зала на Белия дом.

За прибирането им бе изпратена щурмова подводница „Морски вълк“ с противоатомна защита. Казаха, че щяла да пристигне след три дни. Дотогава можеха само да чакат.

По време на чакането пиеха оскъдните запаси вода и деляха пакетите готова храна, които носеше Бърти.

Скофийлд си мислеше за Майка и Баба, особено за Майка. Двамата с Баба бяха успели да спрат изстрелването на ракетата от влака, но на каква цена? Бяха ли ранени? Убити? Не бяха отговорили на повикванията му. Какво ли бе станало с Майка? Ако изобщо бе останала жива преди руския ядрен удар, не виждаше как би могла да оцелее по време на взрива. Надяваше се да си е отишла от този свят по начина, по който бе живяла — с шибан гръм, трясък и порой от куршуми.

— Сбогом, Майко — тихо каза той. — Ти бе мой верен, наистина верен приятел. Искане ми се да бях с теб накрая. Ще ми липсваш.

Когато най-сетне пристигна, „Морски вълк“ остана под повърхността на ледените води на залива.

Островът представляваше овъглена пустош, черен апокалиптичен ад.

Макар да бе частично защитена от взрива, сградата на Киселинния остров също беше пострадала ужасно — прозорците бяха пръснати, а покривът беше отнесен от ударната вълна. Многобройните цистерни и резервоари бяха под открито небе.

Спасителният екип беше с тежки защитни костюми. Носеха и костюми за оцелелите.

Отне известно време, но в крайна сметка всички бяха прехвърлени на подводницата, където щяха да бъдат сложени под карантина и проверени за остатъчна радиация.

Скофийлд влезе в подводницата последен — носеше Бърти в ръка. Пред него вървяха Зак и Ема, а пред тях двама души от екипажа носеха Шампион на носилка. По време на чакането в бункера Скофийлд беше почиствал и превързвал раната ѝ, но сега тя най-сетне щеше да получи истинска медицинска помощ.

Вместо в карантинната камера Шампион беше отнесена в специално екипираната лечебница на „Морски вълк“ — херметически изолиран отсек, проектиран за лечение на членове на екипажа, засегнати от изтичане на радиация от реактора на подводницата. Там за нея щеше да се погрижи корабният лекар, който също беше облечен в защитен костюм.

Докато предаваха Шампион на лекаря, Скофийлд чу приглушен вик откъм затвореното помещение. Прозвуча му като „Хей! Плашило!“.

Надникна вътре — и видя Майка да вика и да му маха от едно легло.

— Ах, ти, секси герой такъв! — Майка се ухили широко. — Успя, мамка му! Браво на тебе!

В съседното легло лежеше Баба, в дълбока кома, включен към куп тръби и системи. Мониторът на сърдечната му дейност пулсираше слабо. Беше жив, но на косъм.

Въпреки изтощението, на лицето на Скофийлд грейна усмивка. Ченето на стоящият до него Зак пък увисна.

— Опитвах да се свържа с теб по радиото, но ти не отговори — каза Скофийлд. — Какво стана на влака? Как успя да се спасиш от взрива?

Майка се ухили.

— Направих онова, което би направил и ти — забих шибания влак на пълна скорост в пристанището за подводници! Престрелката беше брутална и френското ми приятелче беше простреляно доста зле, но успя да ги задържи достатъчно дълго, за да излетим от релсите. Както и да е, точно когато влакът падаше във водата, грабнах Баба и скочих от локомотива. Той потъна, а ние цопнахме точно до носа на онзи кораб, където видях една малка руска подводница. И двамата бяхме ранени, той по-зле от мен, така че просто го помъкнах натам и се качихме в подводницата, за да проверя раните му на сухо.

Скофийлд погледна неподвижния Баба в съседното легло. Имаше шест рани, една точно в средата на гърдите. Гръдните рани обикновено са фатални, освен ако нямаш някакъв вид хемостатичен или съсирващ кръвта агент като гел „Целокс“ или гъба „Куик Клот“ — а Скофийлд знаеше, че Майка и Баба не разполагаха с такива.

— Как си успяла да го закърпиш и да спреш кръвенето, по дяволите?

Майка отново се ухили и посочи с брадичка Зак.

— Всъщност всичко стана благодарение на него. Може и да не ти се вярва, шефе, но понякога наистина обръщам внимание на разни технически дрънканици. Един ден в лагера, преди да започне цялата тази дандания, Зак ми разправяше за новите пакети готова храна. Каза, че хапчетата за филтриране на вода били на хитозанова основа и че хитозанът бил основен компонент в гела „Целокс“. Освен това в пакетите има и желе, онова с вкус на лайно, а желето си е просто желатин. Реших, че ако смеси филтриращите хапчета с вода и желе, може да получа някаква лепкава гадост от типа на „Целокс“. Така че извадих пакета и направих точно това. Получи се хубаво гъсто желе, което нанесох на най-лошата рана. Получи се добро съсирване, не идеално, но достатъчно, за да запуши дупката. В подводницата пък имаше аптечка за първа помощ с бинтове. Не знаех колко ще издържи, но го запазих жив достатъчно дълго, докато ни приберат.

Скофийлд поклати невярващо глава.

— Направила си съсирващ гел от хранителния си пакет? Това...

— Знам! — възкликна Майка. — Аз съм един шибан Макгайвър!
— И още как. Чакай малко. А как изобщо успя да се измъкнеш?
Опитах се да се свържа с теб по радиото.

— Чух те, но микрофонът ми си замина по време на престрелката на влака, а онзи на Баба също беше изчезнал, сигурно докато скачахме във водата. Цопнахме доста здраво. Както и да е, можех да те чувам, но не и да отговарям. Ти каза да се разкарам моментално от острова и реших, че ще последва сериозна пукотевица. Така че потопих подводницата максимално. Машинката си работи чудесно, но радиостанцията ѝ е пълен боклук. Едва успях да привлека вниманието на нашата подводница, като непрекъснато давах сигнали с активния сонар.

Скофийлд кимна към Баба.

— Той как е?

— Състоянието му още е критично. Нарочно го вкараха в кома. Докторът не знае дали ще издрапа.

— Трябва да ида в карантинната камера, за да ме изтъркат — каза Скофийлд. — По-късно ще поговорим пак.

Вече бяха сложили Вероник Шампион на леглото отдясно на Майка.

— Ще мина да видя и теб — каза ѝ Скофийлд.

Шампион кимна.

— Благодаря... още веднъж.

Майка ги видя как се гледат, ухили се многозначително на Скофийлд и вдигна вежди.

— Не бързай много обаче, Плашило. Имам да проведа едни момински разговори с френската мацка.

Балтимор

24 септември, 16:50 (пет месеца по-късно)

Шейн Скофийлд седеше в кабинета в мазето на малката къща в предградията на Балтимор.

Странно, но беше в пълна парадна униформа — бяла фуражка, стегната синя куртка с медали, колан със златна тока и светлосини панталони с червен кант. Облеклото му изглеждаше твърде официално

за малкия кабинет, но когато приключеше тук, трябваше да отиде в Белия дам.

Срещу него, зад бюрото си, седеше Брук Улако, обикновено изглеждащата, обикновено говорещата, вземаща по шейсет долара на час психоложка от предградията.

Денят клонеше към края си и Скофийлд бе прекарал следобеда в повтаряне на изживяванията си на остров Дракон, в това число изтезанията от ръцете на Мариъс Калдерон.

До този ден не му беше позволено да разговаря с Улако за мисията на Дракон — тъй като тя засягаше ЦРУ, началниците го уведомиха, че нейното ниво на достъп до засекретена информация не е достатъчно високо. Скофийлд беше настоял да го променят по съответния начин, за да може да ѝ разкаже всичко. Това бе отнело няколко месеца и още повече проверки, но Улако се беше справила и сега към достъпа ѝ до строго секретна информация бе добавена и ПСД, програма за специален достъп. За Скофийлд определено си заслужаваше да чака през цялото това време, за да може да сподели всичко.

Когато той приключи разказа си, Улако бавно кимна и попита:

— И как се справи?

— Моля?

— Как успя да запазиш главата си да не се пръсне? Онзи Калдерон те е измъчвал и физически, и психически. Тормозил те е с баща ти и със смъртта на Гант, а после, поне според теб, е убил най-близкия ти приятел, Майка, пред очите ти с плъхове в проклета кутия. Как се справи с това?

Скофийлд се облегна в стола си.

Знаеше много добре как се бе справил.

— Направих онова, на което ме научи — отвърна.

— На което съм те научила ли? — Улако беше изненадана, а това бе рядкост за нея. Спокойното ѝ самоуверено изражение на човек, видял едва ли не всичко на този свят, рядко се променяше. Сега обаче се беше променило. — На какво съм те научила?

— Да разпределям съзнанието си — отвърна той. — В място на паметта. Или в моя случай, в... хм... подводница на паметта.

Улако го изгледа внимателно.

— Често съм се питала за това, Шейн. Избра подводница като място за спомените, защото е напълно херметична структура, но с възможност за почистване — с възможност да изхвърляш спомени. Изхвърли ли спомените си за Либи Гант?

Зададе въпроса с безизразното изражение на изпечен картоиграч. И макар да очакваше с трепет отговора, добави:

— Между другото, този въпрос няма правилни и неправилни отговори.

Скофийлд се замисли сериозно и се умълча за цяла минута.

Улако чакаше, без да сваля поглед от него.

Накрая той заговори.

— Не. Не ги изхвърлих. Никога няма да изхвърля спомените си за Либи. Тя беше невероятна жена, обичах я, и да премахна всички чудесни спомени за нея би било равносилно на това да премахна нещо, което ме прави завършен, онова, което съм, самия *себе си*. По време на изтезанията и особено когато си помислих, че с Майка е свършено, просто натиках тези спомени в затънтено ъгълче на подводницата, затръшнах стоманената врата и я залостих херметически. След това Калдерон не можеше да докосне Гант. Нищо казано или направено от него не можеше да достигне тези спомени, всички тези чудесни спомени. И така бях добре.

— Бил си добре? Та ти си умрял.

— Само за малко.

Улако пусна иронична полуусмивка.

— Да не искаш да ми кажеш, че техниката, на която те научих в мизерното си мазе в Балтимор, е запазила разсъдъка ти, докато си бил изтезаван от един от най-големите експерти в света по пречупване на човешката психика?

Скофийлд кимна.

— Именно.

Улако се извърна за момент, но въпреки усилията си не успя да скрие, че е малко горда. Това продължи само секунда, но Скофийлд го забеляза. След миг тя възвърна обичайното си самообладание и попита:

— И след това си спасил Северното полукълбо от унищожение?

— Да.

— Значи бих могла да кажа, че спасявайки теб, аз съм спасила света? — дръзко попита тя.

Скофийлд отвърна на усмивката ѝ.

— Мисля, че би могла.

И двамата се разсмяха за първи път от началото на срещите им.

Улако стана.

— Времето ти изтече, капитане. Имаш среща с президента.

Скофийлд също стана и кимна сериозно.

— Благодаря, докторе. Благодаря за цялата ти помощ. О, има още едно нещо.

Овалният кабинет на Белия дом

24 септември, 20:00

Шейн Скофийлд стоеше мирно в Овалния кабинет в парадната си униформа, докато президентът на Съединените щати закачаше медала му.

До него стоеше Майка, също в униформа и също в стойка мирно. Следваха четирима цивилни — Дейв Феърфакс, Мариан Ретер, Зак Уайнбърг и Ема Доусън — и един робот. Бърти беше застанал щастливо до Зак, долната половина на тялото му бе напълно възстановена и екзоскелетът му блестеше.

В присъствието на командващия Морската пехота, директора на Разузнавателното управление на Министерството на отбраната и генералния директор на АИОП всички те бяха получили различни медали за „доблест и героизъм с риск за живота, отвъд повелята на дълга“.

Отстрани стоеше Брук Улако, облечена набързо в най-добрата си неделна рокля. Изглеждаше потресена, че е тук. Когато застана пред нея, президентът не държеше медал.

— Доктор Улако — тихо каза той. — Капитан Скофийлд не пестеше суперлативите си към вас и уменията ви като психотерапевт. Да си президент е доста напрегната работа и от доста време търся човек, с когото да разговарям за това, един вид терапевт. Човек, който да е твърд, но и честен, а в същото време и дискретен. Разбрах, че вече имате достъп до секретна информация; това означава, че ще са необходими само още няколко проверки. Съгласна ли сте?

За първи път, откакто я познаваше, Скофийлд видя как очите на невъзмутимата д-р Улако се разширяват от изумление.

След като церемонията по връчването на медалите приключи, президентът помоли всички, освен Скофийлд да напуснат Овалния кабинет.

— Един човек иска да поговори с вас, капитане — каза той и включи интеркома. — Мери, доведи посланика, ако обичаш.

Отвори се една странична врата и в Овалния кабинет влязоха трима души — двама познати и един, когото Скофийлд никога не бе виждал.

Непознатият беше висок, властен на вид човек със заресана назад прошарена коса, дълъг кълонест нос и високомерен поглед; беше облечен в очевидно скъп костюм.

Другите двама, също облечени в цивилни дрехи, бяха Вероник Шампион и Баба. Шампион изглеждаше стройна и изящна с дамски костюм и обувки на високи токчета. Имаше безупречен грим и лъскавата ѝ черна коса, специално подстригана за случая, се спускаше до раменете. Баба също беше подрязал малко брадата си, но като че ли се чувстваше ужасно неудобно в костюм. Едната му ръка висеше на превръзка на гърдите.

— Капитан Скофийлд — каза президентът, — позволете да ви представя френския посланик в Съединените щати мосю Филип дьо Креспини.

Обърна се към Скофийлд и представи посланика *на него*, което беше намек, че тук той е по-важен от посланика. Несъмнено дипломатът не пропусна да забележи това.

— Мосю. — Французинът се поклони, докато стискаше ръката му. — Сигурен съм, че познавате майор Шампион и старши сержант Южено.

Скофийлд кимна на Шампион и Баба.

— Познавам ги. Радвам се да ги видя отново и че изглеждат така добре.

— Посланикът има да ви предаде нещо от своя президент, капитане — каза домакинът им.

Дьо Креспини се изпъна още повече и каза официално и малко сковано:

— Капитан Скофийлд. Република Франция ви предава чрез мен искрената си благодарност. Майор Шампион и старши сержант Южено съобщиха на президента на Франция, че вашите действия са спасили страната ми наред с други държави. Мое задължение е да ви предам, че президентът отмени наградата за главата ви. Република Франция ви няма зъб, капитан Скофийлд.

Ченето на Скофийлд увисна.

Шампион му се усмихна. Баба се ухили.

А президентът на Съединените щати изглеждаше много, много доволен.

* * *

Последва малко угощение със сладкиши и кафе в стаята „Рузвелт“, което бе обичайна практика след среща с президента.

Зак и Ема запознаваха държавния глава с множеството способности на Бърти, а Шампион бърбеше с Брук Улако.

Ралф, съпругът на Майка, също бе тук с най-хубавия си костюм и наистина ужасна вратовръзка, но Майка го хвана здраво под ръка и не го пусна нито за миг, докато си приказваше дружески с Баба и Скофийлд.

— Е, Плашило — каза тя, — намериха ли онзи задник от ЦРУ, Калдерон, Господаря на анархията?

Скофийлд поклати глава.

— Не, но подозирам, че един ден ще бъда извикан на някаква много важна среща, на която някой много важен задник от ЦРУ ще ми съобщи, че Мариъс Калдерон е бил открит мъртъв.

— Само дето няма да е мъртъв... — отбеляза Майка.

— Да, няма да е мъртъв. Калдерон е един от най-добрите и най-ярките умове на ЦРУ. Формулирал е плана за остров Дракон преди почти трийсет години и той проработи съвършено — всичко мина според предвижданията му, с изключение на една променлива — нас. Ако не бяхме ние, цял Китай и по-голямата част от Северното полукълбо в момента щеше да е пепел. Не бих се изненадал, ако

Мариъс Калдерон вече е в Щатите и работи в Лангли — с ново лице и ново име, но може би в същия кабинет.

След няколко минути президентът дискретно потупа Скофийлд по рамото.

— Капитане, само две думи, ако обичате.

И го поведе към изхода.

Слязоха в ситуационната зала, където ги очакваха хора от разузнавателните служби, сред тях и директорите на Военното разузнаване и ЦРУ.

— Капитане — каза президентът, — искам да чуете това направо от първоизточника. Директоре.

Директорът на Централното разузнавателно управление пристъпи напред с подobaващо мрачна физиономия. Измери с поглед Скофийлд от глава до пети, сякаш преценяваше човека, съсипал отдавна готвения план на ЦРУ.

— Господин президент. Капитан Скофийлд. Най-сетне открихме Мариъс Калдерон. Мъртъв е. Преди две седмици норвежки траулер открил подводницата му да дрейфува в Северния ледовит океан. Системата за подаване на кислород се повредила, докато Калдерон бил под водата. Задушил се е.

Скофийлд погледна шефа на ЦРУ право в очите.

— Благодаря, господин директор. Изобщо не очаквах да чуя това.

Скофийлд се върна на соарето.

На вратата го чакаха Майка и Брук Улако.

— Хей, Плашило. Тъкмо си приказвахме със сексапилната френска мацка. — Майка кимна към Шампион. — Представяш ли си? Знаеш ли какво означава „ренар“ на английски?

— Не.

— Ренар — бавно рече Майка — е „лисица“ на френски.

— Така ли? — слиса се Скофийлд.

— Именно. Мисля, че в това може би има нещо — рече Майка. — Има и още. Попита ме дали би се съгласил да излезете да пийнете заедно след угощението тука.

Скофийлд хвърли поглед към Шампион — и видя, че го гледа, но бързо се извърща.

Обърна се към Улако.

— Някакви предложения?

Брук Улако сви рамене.

— Винаги ще е нужна необикновена жена, за да запали искрицата в теб. А тази жена определено е необикновена. Така че действай. Едно питие би ти се отразило добре. Майко?

— Одобрявам — меко рече Майка и целуна Скофийлд по бузата.
— Мисля, че и старата Лисица също би одобрила.

Скофийлд впери поглед във Вероник Шампион — Ренар, Лисицата — и се замисли. След което отиде при нея.

Късно вечерта Скофийлд и Шампион седяха в едно денонощно кафе на няколко пресечки от Белия дом. Разговаряха, усмихваха се, от време на време се смееха.

Говориха до късно през нощта.

Минаваше два, когато Скофийлд се върна във временната си квартира в комплекса на Морската пехота в Арлингтън.

На леглото му имаше нещо.

На възглавницата.

Очукани огледални очила с вписано А в кръг по стъклото.

Неговите очила, отнети му от Мариъс Калдерон.

Само очилата. Никаква бележка. Нищо.

Скофийлд се огледа неспокойно. После взе очилата и впери поглед в тях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.